

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Quart període



Sèrie P - Número 65
19 de juliol de 2012

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 37, tercera i darrera reunió

SUMARI

Interpel·lació

al Govern sobre les darreres mesures anunciades pel president del Govern de l'Estat (tram. 300-00192/09) p. 3

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures previstes per a pal·liar les conseqüències sobre el consum de l'augment de l'impost sobre el valor afegit (tram. 300-00196/09) p. 7

Proposició de llei

de publicació de les balances fiscals (tram. 202-00058/09) p. 12

Interpel·lació

al Govern sobre el món local (tram. 300-00195/09) p. 26

Interpel·lació

al Govern sobre la política comunicativa i els mitjans de comunicació públics (tram. 300-00194/09) p. 30

Interpel·lació

al Govern sobre l'ocupació (tram. 300-00197/09) p. 35

Interpel·lació

al Govern sobre la gestió del cicle de l'aigua (tram. 300-00193/09) p. 40

Interpel·lació

al Govern sobre el projecte Eurovegas (tram. 300-00191/09) p. 45

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el manteniment de la immersió lingüística a les escoles (tram. 302-00166/09) p. 50

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el Pla de l'energia 2012-2020 (tram. 302-00167/09) p. 58

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les darreres decisions en matèria de política educativa (tram. 302-00169/09) p. 65

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política pública de cooperació (tram. 302-00171/09) p. 71

→

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la retirada de residus tòxics
de l'embassament de Flix (tram. 302-00170/09) p. 79

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les decisions del Departament d'Ensenyament
i les condicions als centres d'ensenyament (tram. 302-00172/09) p. 85

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 37.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i els lletrats Fernando Domínguez García, Miquel Lluís Palomares i Amat i Pere Sol i Ordis.

Al banc del Govern seuen la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural i d'Empresa i Ocupació.

El vicepresident primer

Bon dia. Reprenem la sessió.

Interpel·lació

al Govern sobre les darreres mesures
anunciades pel president del Govern
de l'Estat (tram. 300-00192/09)

El dissetè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les darreres mesures anunciades pel president del Govern de l'Estat. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i en el seu nom té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies, president. Senyor conseller, abans de començar volia fer un esment, perquè ahir vam tenir la notícia que el jutge obligava Convergència a dipositar aquests 3,2 milions de fiança pel cas Millet. No té a veure amb la interpel·lació, però sí que vull fer en aquesta primera oportunitat..., vull dir avui en seu parlamentària que precisament necessitem una explicació del president i del responsable de Convergència, i la necessitem en aquest Ple, i que, de la mateixa manera que ahir el senyor Recoder va explicar-se en el Ple, el que creiem és que avui el president, en seu parlamentària, hauria d'explicar-se, perquè estan en joc moltes coses, i fins i tot la mateixa credibilitat de la institució, i del que es tracta és de no tacar la institució. I, per tant, exigim i demanem que s'expliqui, i si no s'explica el que farem és demanar un ple extraordinari perquè s'expliqui, ja que hi ha moltes coses a explicar, i en tot cas crec que el president ha de donar la resposta.

Dit això, president, passo al motiu de la interpel·lació, que no és un altre que les mesures aprovades pel Govern Rajoy, unes mesures amb què no coincidim, unes mesures que s'han aprovat a partir de la demanda de moltes institucions, també de la seva, conseller, i unes mesures que el que fan és portar-nos al camí del pedregar.

Ahir mateix explicava al president de la Generalitat –bé, li recordava– quin era el paper que havia jugat el seu Govern, el seu: un paper proactiu a favor d'aquestes mesures.

De fet, el mes de juny el senyor Mas demanava, crec que era a Gandesa, que s'apliquessin les mesures del Fons Monetari Internacional. Tinc el retall de diari de *La Vanguardia*. El vaig llegir en castellà. Sembla que això era l'argument que tenia el president per rebatre-ho, no?, No, no, en castellà. Doncs, demanava precisament «que se suba el IVA» –«el IVA»–, que s'apugés l'IVA –els ho dic en català per si no ho entenen, eh?– i que s'abaixés el salari dels empleats públics. I pocs dies després, el mes de juny, anava a Portugal a demanar que a Espanya fessin com a Portugal. Com vostè sap, un exemple, un pèssim exemple, de com sortir de la crisi, amb mesures de retallades i austeritat que enfonsen encara més l'economia.

Immediatament després, Alícia Sánchez-Camacho preguntava al president Mas entorn de les seves declaracions a un diari holandès, *NRC Handelsblad*, no sé si l'he pronunciat bé, en què deia, el senyor Mas..., que el president recordava que la Unió Europea recomanava reformar els subsidis d'atur –els sona?–, reduir el sou dels funcionaris estatals –el que acaba de fer el senyor Rajoy–, introduir el copagament real a la sanitat –cosa que vostè també havia reclamat des d'un article a *El País*– o apujar l'IVA. Ho demanava. I el que deia és que el que s'havia d'aplicar eren aquestes mesures a Espanya, perquè això era el que convenia més.

De fet, nosaltres, en el Ple monogràfic –no l'anterior, sinó el que vam tenir cap al mes de març, abril, sobre les retallades– vam demanar al Govern que el que fes fos liderar el que ha de liderar el president d'un govern del sud d'Europa, un plantejament en contra de les polítiques d'austeritat, perquè aquestes polítiques d'austeritat i de retallada sense fi enfonsaven, enfonsen, tot el sud d'Europa. I el president Mas va dir: «No, no, si jo en la intimitat ja els ho explico, a les autoritats europees.» Però resulta que des d'aleshores fins ara el que ha fet el president Mas a tot arreu és anar per tot Europa, per tot el món, des de Massachusetts fins a Portugal, passant per Alemanya i Holanda, predicant les retallades i presentant-se com l'alumne més avantatjat d'aquestes retallades.

És per això que jo els acuso –jo els acuso–, conseller, d'haver ajudat a crear el clima perquè en aquests països ens installem en escenaris de retallades sense fi. Jo els acuso, conseller. Jo els acuso d'haver demanat les polítiques que ens porten pel camí del pedregar, a allò que ens farà passar de la recessió a la depressió. Jo els acuso, conseller, de ser aquells coautors intel·lectuals, com la troica comunitària, com diferents autoritats, que el que plantegen avui és que per sortir de la crisi el que cal és escanyar més les classes populars i les classes mitjanes i, això sí, continuar salvant els bancs.

Els haig de felicitar, perquè finalment s'han sortit amb la seva. Han aconseguit allò que demanaven. Però haig de traslladar el condol al país, perquè el que hem pres és el camí més recte per acabar com Grècia, perquè el que fem en definitiva és un escenari que el que fa és afectar autònoms, aturats, persones amb dependència, l'autonomia local, els petits comerços... S'ampliarien els privilegis de les elèctriques un cop més i faran sacrificis per salvar la banca. I, com vostès de-

manaven, que ho demanaven, senyor Mas-Colell, apujarem l'IVA i abaixarem el salari als empleats públics.

El més terrible és que això és un suïcidi. És un suïcidi econòmic, social, polític, com el que s'ha comès a Grècia, a Irlanda o a Portugal. I ja sabem de què va, senyor Mas-Colell: austeritat; retallades per reduir el deute i el dèficit públic; baixades de salaris; pujades de l'IVA; cau la demanda; baixen els ingressos; hi ha més desconfiança dels mercats, com es demostra aquesta mateixa setmana; després hi ha més endeutament; hi ha més crisi econòmica; hi ha més atur, i després, per quadrar les balances, per quadrar els pressupostos, tornem a reduir l'estat del benestar. Aquest és el camí –aquest és el camí. I, de fet, això, com deia ahir en Boada, genera precisament una carrera infernal, una carrera infernal que ens porta de la recessió a la depressió.

El més greu és el seu canvi variable d'actituds. Dimecres, al Ple del Congrés, aplaudien. Dijous s'enfadaven. Vostè, en el Consejo de Política Fiscal y Financiera, s'enfadava. No perquè apugessin l'IVA, no, no, sinó perquè hi havia unes dècimes que no es repartien. Estem d'acord: s'ha de repartir, òbviament, el dèficit entre comunitats autònomes, de forma equilibrada. Però atenció: no s'ha de repartir, aquest punt, aconseguint dues dècimes. S'hauria d'haver repartit des del primer dels dies amb un plantejament conjunt entre Govern i forces parlamentàries per anar a Madrid a dir: «El dèficit es reparteix en funció de la proporció de cadascuna de les administracions.» Recorda que nosaltres li vam dir el primer dia de legislatura «anem a Madrid a fer això?» I sap què deien, vostès? Que volien ser els alumnes més avantatjats de la classe retallant.

I, això sí, ahir es fan els enfadats: «Instem totes les comunitats autònomes a plantar-nos davant de Madrid per les dècimes de repartiment del dèficit.» Per això només? O per les polítiques que afecten la vida de la gent, per les retallades que afecten la vida de la gent, per la pujada de l'IVA que enfonsa l'economia? I pel repartiment del dèficit equilibrat en proporció a la despesa de l'Administració. El cap de setmana teníem la plantada del *weekend*; no del «podem», sinó del cap de setmana. I sí, es plantaven. Però, és clar, aquestes plantades de cap de setmana duren el que dura el cap de setmana. I tot just dilluns ja començaven a recular, ja començaven a recular dient que, és clar, si no rectificaven els acabarien intervenint. Per sort, el senyor De Guindos el mateix dilluns deia que no, que no havia amenaçat amb intervenir, amb la qual cosa s'evidenciava un cop més que el que estàvem era davant de la gesticulació. En Francesc Homs, el mateix dimarts, deia: «Estem un xic atrapats.» Sí, per la seva gàbia, per la gàbia que vostès han forjat amb la Llei d'estabilitat pressupostària, la Llei d'estabilitat pressupostària que permet que els «homes de negre» de l'Estat vinguin a Catalunya, gràcies a la llei que vostès han votat i que han recolzat. I ahir –ahir– el que deien és: «Instem totes les comunitats autònomes a plantar-nos», mentre que el que feien era votar en contra de totes les demandes per portar al Constitucional decrets que envaïen competències.

Miri, suposo que demà –avui mateix, no?– es tornaran a fer els ofesos al Congrés dels Diputats. Suposo que sí.

Alta tensió declarativa i baixa..., no, nul·la intenció política. Nulla. Aquest és el problema de fons. El més greu és la resposta ahir del president. Des d'aquest grup parlamentari jo mateix li dic: «Escolti'm, vostès han demanat la pujada de l'IVA.» I el senyor Mas té la barra, s'ha de dir així, de dir: «I vostès on estaven quan apujaven l'IVA? Estaven al Govern de la Generalitat!» Ep!, i també governàvem a l'Ajuntament de Barcelona, que hi governàvem. I què hi té a veure, quan la pujada de l'IVA la va fer el Govern Zapatero i nosaltres ens hi vam oposar radicalment, i quan a més vostès han demanat la pujada de l'IVA i nosaltres hem dit –sempre, sempre ho hem dit– que aquesta era una mesura inapropiada?

Però, això sí, els mitjans ho reproduïen. I, de fet, fa pocs dies, podíem veure com els mitjans deien: «Mas planta cara a Madrid.» I ahir deien, els mitjans de titularitat pública..., i podíem escoltar com en Mas instava totes les comunitats autònomes a plantar-se davant de Madrid, amb aquesta intensitat declarativa que tots els mitjans reproduïen, però en canvi no expliquen la greu contradicció, amb el que cau dia sí dia també, del president Mas.

De fet, vostès a vegades s'ho pensen, que vivim més en un règim que no pas en una democràcia. Ho dic perquè es pensen que poden gesticular fins al final i que tots seguiran com xaiets, creient-los sempre. Nosaltres el que diem, i volem que aquesta interpellació serveixi per a això, és que canviïn ja d'una vegada. Perquè si diuen que es planten, plantin-se. I la millor manera de plantar-se és fent això, o referèndum o dimissió, dient al Govern Rajoy: o referèndum a l'entorn de les mesures, perquè no té legitimitat democràtica, perquè no ho portava al programa, perquè això ens porta a una espiral precisament de destrucció de l'economia i de patiment sense precedents, o que dimiteixi i que convoquin eleccions.

Mirin, en democràcia les coses han de tenir legitimitat –legítimitat. No es pot canviar la pell del país com la canvien amb les mesures que apliquen sense legitimitat. I, per tant, després de la rèplica li traslladaré tota una sèrie de mesures que creiem que són imprescindibles perquè ens en sortim i que a més haurien de formar part de la plantada. Si és retòrica, com sempre, no, eh? Si és de debò, del Govern, davant d'unes mesures que són un desastre. I volem que plantin cara per les competències, però volem que plantin cara també perquè aquestes mesures al que porten és al desastre absolut de l'economia del país i a la multiplicació absoluta del patiment de la seva gent.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Per respondre aquesta interpellació en nom del Govern té ara la paraula l'honorable conseller, senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Senyor president, senyor Herrera, prefereixo no entendre què ha volgut dir vostè amb això de «règim»

i «democràcia». En termes de tradició històrica vostè no és el que pot donar lliçons de democràcia. Però, en fi, no he entès què ha volgut dir amb això de «règim» i «democràcia».

(*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Senyores diputades i senyors diputats...

El conseller d'Economia i Coneixement

Estem...

El vicepresident primer

Deixin que el senyor conseller...

El conseller d'Economia i Coneixement

...en una situació crítica. Això tothom ho sap. Estem en una situació crítica. Aquest any, aquests mesos, aquestes setmanes, aquests dies, aquestes hores. Sabem perfectament que estem condicionats, molt condicionats, per uns imperatius europeus, imperatius europeus que no compartim. Hem expressat ja múltiples vegades que nosaltres som partidaris d'una política molt més equilibrada cap a les polítiques d'estímul i de creixement. I això ho diem aquí i ho diem a tot arreu. I, per exemple, l'eurodiputat Tremosa ha sigut instrumental en la primera iniciativa significativa per als eurobons que es va aprovar fa poc al Parlament Europeu i que ja veurem com acaba. Però, com sap qualsevol persona que pot fer servir la lògica una mica, l'Estat espanyol en particular no es pot permetre polítiques diferents de les que li imposen des d'Europa. Ja sé que en això a mi no em creuran, però els recomano dos premis Nobel que sí que saben comptar, el senyor Krugman i el senyor Stiglitz, i busquin –busquin– i trobaran com cada vegada que els pregunten què ha de fer Espanya, doncs, diuen que Espanya no té elecció entre austeritat i creixement. I això és plenament compatible amb pensar que Europa s'equivoca en buscar el punt d'equilibri.

Per tant, en termes generals nosaltres no criticarem en bloc el que el Govern espanyol ha fet seguint les indicacions d'Europa. He de dir que les indicacions d'Europa també ens les llegim molt bé, i cal dir que hi ha indicacions d'Europa que no totes van en la direcció de l'austeritat, i que direm i repetirem a l'Estat espanyol. Per exemple, en la comunicació del consell de fa un parell de setmanes hi ha una frase –i cada frase en aquestes comunicacions, que no són gaire llargues, compta molt– que diu: «L'ajustament dels grans desequilibris externs requereix facilitar les activitats d'exportació.» No diu «permetre», diu «requereix facilitar les activitats d'exportació». I això vol dir, en particular, que requereix facilitar el dinamisme empresarial català, perquè el dinamisme empresarial català és ara un dels components més importants de l'exportació. O sigui, no totes les imposicions d'Europa són necessàriament doloroses. Aquesta fóra bona que es tingues molt en compte.

Això dit –això dit–, en termes generals, i això ho hem dit en el passat, efectivament... –no m'impresiona que tregui *Vanguardies* en diversos idiomes i totes molt ben editades en què diu que hem reclamat seriositat al Govern espanyol...–, efectivament, sabem comptar, utilitzem la lògica i demanem seriositat. Per tant, efectivament, nosaltres hem demanat seriositat, i pensem que, com a paquet, aquestes mesures s'haurien hagut de fer fa sis mesos i no ara i que part de la gravetat de les mesures d'ara i part de la incertesa sobre si aquestes mesures ara funcionaran són una conseqüència del retard en la seva aplicació. Ningú ho va entendre, a Europa –ningú ho va entendre, a Europa–, i això ho vam dir en el seu moment al Govern espanyol. Ningú va entendre, a Europa, que es paralitzés tot i s'esperés a les eleccions d'una comunitat autònoma. Això els semblava, des d'Europa, una cosa petita, un detall insignificant que volia dir que el Govern espanyol no entenia la gravetat de la situació. I això els ho vam dir. I, en part, el que passa ara i, en part, ho repeteixo, la incertesa sobre els efectes del que passa ara són conseqüències d'haver perdut mesos amb maniobres polítiques internes. O sigui que, efectivament, hem demanat seriositat.

Dit això, faig dos punts més, evidentment. Seriositat, com a mínim, amb dos grans requeriments. Un, exigint que els programes d'ajustament siguin equilibrats entre les unitats de l'Estat compost, com deia el president ahir. Pensem que és altra vegada una mostra de falta de seriositat pretendre carregar l'ajustament desproporcionadament sobre una part, en particular sobre les comunitats autònomes. Pensem que és un error del Govern i pensem que se li girarà en contra. Però, en fi, se li giri en contra o no se li giri en contra és un senyal de deslleialtat, i ho desaprovem profundament.

El segon requisit –primer, ja ho dic, que siguin equilibrats– és que en els ajustaments el Govern central no apliqui el principi que el Pisuerga passa per Valladolid per desenvolupar una agenda centralista, una agenda recentralitzadora pel que fa a Catalunya. Vostès saben perfectament –i si miren el món en general– que l'eficiència, els estalvis, la possibilitat d'estalvis, etcètera, no té absolutament res a veure amb si un estat és centralitzat o descentralitzat, i si hi té alguna cosa a veure és a favor del descentralitzat. És evident que a Espanya hi ha en aquests moments una histèria mediàtica d'orientació, diguem-ne, recentralitzadora. És també cert, i és una llàstima, però no serà permanent, que això ha tingut una certa repercussió en els àmbits internacionals. Però aquesta per a nosaltres és una línia vermella. I, per tant, ja els puc dir que pel que fa al Govern, al marge que cada una de les mesures específiques –després en parlaré– ens pugui semblar millor o pitjor, etcètera, al marge d'això, nosaltres examinarem cada una de les mesures en termes del respecte a les nostres competències i en termes de si estan en línia amb una concepció concordant amb la de l'Estat de les autonomies, i en tot cas amb el respecte a l'autogovern català.

Per tant, com en moltes coses, tenim aquests dos eixos, i els dos eixos els considerem separats i amb unes relacions mínimes. Ens podem posar d'acord amb una

cosa i alhora impugnar-la si trepitja competències de Catalunya.

Després en parlaré més específicament, d'alguns punts.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica té ara la paraula l'illustre diputat senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Conseller, en primer lloc dir que jo sempre he militat en un partit democràtic. I ho he volgut fer, sap per què? Perquè hi va haver gent que va lluitar abans que jo en partits com el Partit Socialista Unificat de Catalunya, on vostè va militar, per la democràcia. Jo això li ho he sentit, el que vostè ha dit, del Partit Popular. Però em temo que quan vostè ha de dir el que ha dit és perquè cada cop li queden menys arguments. Només m'ho explico així. Per tant, el que li prego és que no embruti la memòria d'aquest Parlament i la memòria de partits que van lluitar pels drets d'aquest país, pels drets nacionals, els drets socials i la democràcia d'aquest país, entre els quals hi ha, com el primer, el Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Dit això, conseller, jo li he dit el que li he dit perquè ahir es van passar les línies vermelles. Vostès, legítimament, han demanat la pujada de l'IVA. Equivocament, l'han demanat. I, escolti'm, si vostès la demanen, doncs, defensi-m'ho. Si vostès ho demanen, ho defensen. I el que és democràticament inacceptable –inacceptable– és que quan al president se li pregunta entorn de si manté o no la postura digui: «I vostès, quan governaven, també van apujar l'IVA.» El que no explica és que van apujar l'IVA altres. Perquè després això repica i es multiplica, i quan això es multiplica i repica sense contrastar democràticament i amb arguments que són falsos –falsos..., jo el que li dic és que aquestes no són actituds democràtiques, que és pròpia d'un règim, aquesta actitud. De la mateixa manera que és actitud pròpia d'un règim el que farà el Govern Rajoy avui ratificant i aprovant unes mesures que no són mesures que estiguessin en cap programa electoral, que ens porten precisament cap a l'escenari de la recessió, la depressió, que el que fan és situar en una espiral de pobresa i de patiment extraordinari aquest país, i això ho fa sense legitimitat democràtica. I per això nosaltres diem: «Referèndum, referèndum entorn de les mesures.» Perquè ja n'hi ha prou, com deia Nixon, com deia Mas, com deia aquests dies el senyor Rajoy, de parlar de la «majoria silenciosa». Ja n'hi ha prou. I, per tant, el que diem és: «Referèndum.» Per què vostès pensen que la democràcia té les arrels molt profundes? Com en són, de profundes, aquestes arrels?

Nosaltres el que els diem és que avui el patiment es multiplica i que l'assumpció d'injustícia en aquest patiment és total quan les participacions preferents dels petits hauran de tenir un quitament, però, això sí, les dels grans inversionistes, no; quan per salvar la banca el que es multiplica és el patiment de la gent.

I el que els diem és: «Volen plantar-se? De debò? Plantejgin un referèndum. Amb nosaltres, amb tothom.» I això

és el que volem que voti el Parlament, perquè cal crear precisament una massa política, una majoria política, que el que digui sigui: «Per aquí no.»

Segona reflexió. Ja hem aclarit alguna cosa, ja ho hem aclarit: el Govern comparteix les mesures del Govern del PP, no? El que no comparteixen és l'element recentralitzador. Estan d'acord amb la histèria retalladora, però no estan d'acord amb la histèria recentralitzadora. Molt bé. Doncs, aleshores, per què gesticulen tant? Per què gesticulen tant? Perquè resulta que aquí, sí, té raó. Miri, estem al davant seu amb les pujades de l'IVA, estem al davant seu amb la retallada a la funció pública, perquè per cada euro que retallen es deixen de recaptar seixanta cèntims. I aquest discurs d'austeritat amb creixement, perdonin, és una enganyifa. Perquè fa quants dies, quants mesos, que parlem d'austeritat amb creixement? I quina és la mesura de creixement? Cap ni una, conseller.

Per això, nosaltres què li demanem? El que demanem és que es plantin. I plantar-se vol dir plantar-se davant de Brussel·les; plantar-se vol dir plantar-se davant de les seves pròpies polítiques, les d'austeritat, les de retallades; plantar-se vol dir, òbviament, davant de la histèria recentralitzadora, però no per dues dècimes en el repartiment del dèficit, sinó perquè l'ajust del dèficit no sigui el que és en el temps i no sigui el que és en les proporcions. Per tant, que el dèficit es reparteixi en funció de la despesa de cada administració, cinquanta a cinquanta. Li diem que plantar-se és donar suport a les mobilitzacions que es produiran aquesta tarda, com nosaltres, modestament, hi donarem suport; que plantar-se és demanar la liquidació de Bankia abans que el seu rescat acabi afectant tothom, i que plantar-se vol dir en definitiva demanar el referèndum o la dimissió del Govern, si no el fa, del Govern Rajoy.

Mirin, el que vivim és greu, és molt greu. I jo crec que superem tots els límits. Vostè deia que tractaven com un súbdit el Govern de la Generalitat. I jo li deia: «El tracten com un súbdit perquè la Llei d'estabilitat pressupostària permet que els tractin com súbdits»; la llei que vostès han votat. El més greu, avui, no és que tractin com a súbdit el Govern de la Generalitat, que és greu, eh?, molt greu. El més greu és que tractem com súbdits els ciutadans. Amb les retallades que es pateixen tractem com súbdits els ciutadans. Perquè són inútils, perquè són injustes, perquè la gent no aguanta més. I el que els diem és que prou. Aquesta és la reflexió que els volem traslladar.

Parafrasejant Brecht, que no sé si vostè el situa en una tradició democràtica o de règim, jo ja no ho sé, eh?, el que hauríem de dir és que primer van venir a buscar els treballadors i no es va fer res; després van venir pels aturats, els pensionistes, i es va mirar cap a un altre lloc; després els ajuntaments, i vam dir que era un tema competencial; després, els mitjans de comunicació ho van pactar entre PP i Convergència i Unió; ara vénen per l'autogovern, i potser vindran per la democràcia, no ho sé. Jo el que els dic és que pensin en el moment històric en què estem –el moment històric en què estem– i que, per tant –i que, per tant–, el que fem, el que pensem, és..., en definitiva, fins on podem

arribar i fins on estan disposats a plantar-se, o si la plantada serà simplement retòrica.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També per al torn de rèplica té ara la paraula l'honorable conseller, senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyor Herrera, jo tinc una edat que me'n recordo molt bé, del que és un règim, i em costa creure que vostè sigui tan ingenu que utilitzi les contraposicions règim i democràcia de manera innocent. Si ho ha fet de manera innocent, sento les meves paraules anteriors. Si no ho ha fet de manera innocent, les reafirmo.

He dit que hi havia un tema d'equilibri dels ajustos, del paquet global, hi havia un tema de respecte de competències. Però, evidentment, amb un paquet tan gran, després es pot estar més o menys d'acord amb un punt, més o menys d'acord amb un altre, perquè, evidentment, cada mesura no és una transposició exacta d'un requeriment europeu, sinó que també hi ha els punts de vista i les doctrines de les posicions polítiques darrere del Govern central del moment. Per tant, faré uns quants comentaris sobre dos o tres punts; sobre l'IVA en parlaré a la propera interpellació, perquè és monogràfica sobre l'IVA.

Permeti'm parlar d'horaris comercials. Horaris comercials, si miren la resolució del Consell d'Europa la paraula «horari comercial» no apareix. Es parla de flexibilitats, etcètera, però la paraula «horari comercial» no apareix com a mesura requerida. Per què no apareix? Escolti, perquè només cal veure Europa. A Anglaterra, el Regne Unit té un règim d'horaris comercials molt lliberal i molt, diguem-ne, no restrictiu. És el model que ha imitat la Comunitat de Madrid i que potser li funciona, i certament els seus electors han decidit elegir opcions polítiques que recolzen això. Alemanya té uns horaris comercials molt restrictius; de fet, més restrictius que els que té Catalunya en aquests moments, a on la realitat turística impulsa cap a flexibilitzacions diverses. I, escolti, podem dir que Alemanya és un fracàs econòmic? Oi que no? Podem dir que la Gran Bretanya és un fracàs econòmic? No ho sé, però és una cosa diferent.

Aquesta experiència el que a mi em diu és que el tema dels horaris comercials és un tema completament exagerat, que no és un tema de la importància que, diguem-ne, l'opinió mediàtica madrilenya li dona. El cost a Alemanya de mantenir una política restrictiva d'horaris, doncs, no sembla tan gran. Potser Alemanya encara estaria millor si fos molt lliberal amb els horaris! Potser sí, però, en fi, si els alemanys democràticament decideixen que volen tenir una certa estructura d'horaris comercials, quin és el problema? –quin és el problema?

I si els catalans democràticament decideixen que no volen que la realitat d'horaris i d'estructura comercial

i d'estructura urbana de Catalunya sigui idèntica a la de Madrid..., doncs, quin és el problema? Europa és variada, la península Ibèrica és variada.

Escolti, ja evolucionarà Catalunya..., les coses com hagin d'evolucionar i a partir de la realitat..., a partir de la realitat catalana, no se'ns ha d'imposar. No se'ns ha d'imposar que Barcelona hagi de ser com Madrid. Ho repeteixo: Alemanya patir, patir per aquest fet, no sembla que hagi patit gaire.

Per tant, ens oposem –i ens hi oposem i procedirem en conseqüència– a molts dels temes relacionats amb els horaris comercials.

Podria parlar, també, del mecanisme de liquiditat, que, de fet, és un ICO 4. Hi havia un ICO 1, local; ICO 2, deute; ICO 3, proveïdors, o al revés... Ara ve l'ICO 4, l'hem reclamat d'una forma o altra; evidentment, l'utilitzarem.

Però potser els vull..., això que té a veure amb liquiditat, potser els vull esmentar una perla que encara no s'ha fet notar gaire... (*Veus de fons.*) Si em deixa dos minuts, em deixa trenta segons? (*Veus de fons.*) És la següent: com saben la Seguretat Social té unes penalitzacions de tipus d'interès per pagament diferit, una realitat que en moments de dificultats tresoreres i de col·lapse tresorer és una realitat que ve de moltes bandes, d'empreses, etcètera. I a la Seguretat Social li deu preocupar la seva pròpia liquiditat, i, per tant, ha augmentat, arran del decret –les ha augmentades–, les penalitzacions del 3 al 20 per cent, eh? Del 3 per cent al 20 per cent de tipus d'interès. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Això, és clar, és una barbaritat, sobretot si tenen en compte, en cas que això no els hagi impressionat prou, que parlem de tipus d'interès mensuals.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures previstes per a paliar les conseqüències sobre el consum de l'augment de l'impost sobre el valor afegit (tram. 300-00196/09)

Passem al divuitè punt de l'ordre del dia que és la interpellació al Govern sobre les mesures previstes per a paliar les conseqüències sobre el consum de l'augment de l'impost sobre el valor afegit. Ha estat plantejada pel Subgrup Parlamentari Ciutadans, i, en el seu nom, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, diputats i diputades, fa pocs dies tot Espanya ha patit –tots els ciutadans espanyols l'hem patit– un nou xoc en veure que el senyor Rajoy ha dit tot el contrari del que deia en el seu programa electoral. Jo crec que no hi ha cap

precedent que un governant amb tan poc temps hagi fet tot el contrari d'allò que porta el seu programa.

Paraules com «disparate» que deia el senyor Rajoy d'apujar l'IVA del senyor Zapatero –tenia raó, per cert–; paraules com «barbaritat», recollida de signatures del Partit Popular contra l'apujada de l'IVA del 16 al 18 del tipus general..., doncs ara resulta que el senyor Rajoy, com a mesura per reactivar l'economia espanyola, pren la mesura de posar una llosa sobre el consum, una llosa sobre els autònoms, una llosa sobre els comerços, en definitiva, una llosa sobre la reactivació econòmica; un govern que només retalla, com el de Convergència i Unió, amb el suport de Convergència i Unió. I, per tant, avui, els ciutadans catalans i el conjunt d'espanyols, a partir de l'1 de setembre, doncs, per exemple, haurem de pagar més IVA per productes bàsics.

Com vostès saben, s'ha apujat del 8 al 10 per cent el tram reduït –és a dir, hostaleria, turisme i tot aquest sector–; haurà de pujar del 8 al 10 per cent, en definitiva, el sector que tira de l'economia catalana i espanyola que és el turisme i l'hostaleria, una llosa nova del 2 per cent de l'IVA. Després, productes en l'àmbit de la cultura –des de teatres, cinemes, fins a altres– del 8 al 21 per cent! És a dir, carregar-se literalment les poques esperances de reactivació econòmica que tenien aquests sectors ja malmesos per la situació econòmica.

Estem parlant que productes com els bolquers hauran de pagar un 21 per cent d'IVA! Encara bo que el Partit Popular deia que volia reactivar la natalitat! Un 21 per cent hauran de pagar els ciutadans –l'haurem de pagar els pares i mares– pels bolquers dels nostres fills! Vaja forma de reactivar la natalitat que té el Partit Popular! Diuen molt de valors i no-sé-què i la família..., però després carrega sobre, precisament, aquells que volen tenir fills. Productes d'higiene, productes bàsics..., 21 per cent.

En definitiva, aquesta nova llosa comportarà una contracció de l'economia, sens dubte, catalana i en el conjunt d'Espanya. I nosaltres volem plantejar al Govern de la Generalitat... –que sap que a partir de l'1 de setembre, ho sap molt bé, perquè el senyor Duran estava encantat de la vida que apugessin l'IVA–, doncs, què pensa fer aquest Govern per paliar..., amb mesures fiscals, amb mesures allò que tenim d'autogovern, què pensa fer perquè no castigui tant les classes mitjanes, els autònoms i els comerciants catalans.

En aquest sentit, per tant, la nostra pregunta és molt concreta, senyor conseller. Ja veurem si som capaços de rebre una resposta concreta. En qualsevol cas, crec que aquest és el lloc de parlar i d'intentar arribar a un acord també en seu parlamentària, que és el que pretén el nostre grup de Ciutadans, perquè puguem aprovar una moció on es prenguin mesures determinades perquè els nostres sectors, doncs –que tiren del carro avui dia, que creen els principals llocs de treball, lamentablement cada cop menys, però, com el sector de la petita i mitjana empresa, del comerç, dels autònoms, especialment de l'hostaleria i del turisme–, no pateixin aquesta nova llosa.

Però, parlant de l'IVA i del consum, alguns deuen pensar: «Home! Si apugem l'IVA i apugem el tipus recaptem més; per tant, aquesta és la solució.» Doncs, no, errada, perquè apujar el tant per cent d'IVA i el tipus no és apujar la recaptació absoluta. I això ens demostra que l'any passat, amb l'apujada de l'IVA, que es deia que recaptarien 3.000, 5.000 milions més, en mig any només va incrementar-se 900 milions d'euros –900 milions d'euros– de recaptació d'IVA; però, en canvi, menys llocs de treball, més destrucció de llocs de treball, més destrucció d'empreses, per tant, més atur, més pagament de subsidi de l'atur. I, per tant, no va sortir a compte a l'Estat, en general, i als ciutadans apujar l'IVA, perquè el que vam guanyar 900 milions, que és molt, ho vam perdre lògicament de molt amb l'increment de l'atur i l'increment de tancament d'empreses.

Per tant, apujar el tipus de l'IVA en plena recessió econòmica comporta incrementar la recaptació? No –no–, ho sap qualsevol. No hi és el senyor Mena, que va ser professor meu d'economia, però jo recordo un exemple que posava sobre els béns de demanda inelàstica i els béns de demanda elàstica: posar sobre béns de demanda elàstica –és a dir, aquells béns que podem deixar de consumir–, apujar tipus d'impostos, el que fa és deixar de consumir-los. Exemple: si el teatre passa del 8 al 21, si anar al cinema passa del 8 al 21 o comprar un llibre..., evidentment, la gent que ha de triar entre menjar, pagar la hipoteca o anar al cinema o anar al teatre, deixa d'anar-hi; per tant, no recaptés més. Ara, fer-ho sobre béns de demanda inelàstica, eh?, sobre hidrocarburs, sobre benzina en definitiva, i altres consums, sí que pot incrementar, en tot cas, aquesta situació.

Per tant, és un error «garrafal» el que va fer el senyor Zapatero, és un error «garrafal» el que fa el senyor Rajoy i és un error «garrafal» el que fa el senyor Duran i Convergència i Unió, que donen suport en aquestes mesures.

Per tant, esperem que el Govern de Convergència aquí a Catalunya opini diferent del que va opinar fa una setmana el senyor Duran en seu parlamentària al Congrés. Ja ho han fet altres vegades, opinar diferent; per tant, a veure si és veritat que aquesta vegada serveix en positiu, no en negatiu per als ciutadans de Catalunya.

Països europeus. Se'ns diu moltes vegades: «Altres països europeus tributen més IVA que nosaltres.» Doncs, miri, no és cert. Bé, sí..., sí que és cert..., Portugal, Irlanda, els sona? Portugal, Irlanda? Per què? Perquè els han fet apujar l'IVA després de la intervenció. Perquè molts d'aquests països paguen el 23, però països com el Regne Unit, com Alemanya, com d'altres paguen el 19! Per tant, que no ens vinguin la moto que els països més evolucionats i més avançat d'Europa paguen més l'IVA. Fals, perquè l'IVA és un impost que grava igual el pensionista, que l'aturat, que el multimilionari. És un impost, en aquest cas, que grava amb el mateix tipus la gent, no progressivament; per tant, no és un impost que aquests països apugin per sobre d'aquest tipus.

Per tant, com els deia, fals que recapti més, fals que en la majoria de països d'Europa estiguin igual o per

sobre, no. Estan per sota, i només els països intervinguts per la Unió Europea estan per sobre amb un 23 per cent. I, per tant, és una mesura absolutament antieconòmica, absolutament antisocial, perquè no és progressiu, és un impost que carrega igual aquelles persones que no tenen res, amb aquelles persones que poden ser multimilionàries. I, en aquest sentit, nosaltres estem absolutament en contra d'aquesta pujada; per cert, com ho estava la senyora Esperanza Aguirre que recollia signatures per tot Espanya contra l'IVA. Se'n recorden? Allò de: «Menos consumo, menos economía, más desempleo...» Efectivament, tenia tota la raó, en aquell sentit, el Partit Popular quan es queixava de l'apujada de l'IVA. «El disparate», eh?, que deia..., «las chuches», que deia el senyor Rajoy; doncs, sí, *las chuches* també s'apujaven. *Las chuches* ara resulta que ens faran gravar encara més les butxaques dels catalans.

Per tant, nosaltres ens oposem a la mesura, però no només ens hi oposem, sinó que volem prendre mesures en clau catalana que puguin ajudar a pal·liar... –ja sabem que no reactivaran, però–, a pal·liar l'efecte sobre determinats sectors.

I els poso un exemple: fa poc aquest Parlament va aprovar una taxa turística –una taxa turística– que gravava el sector del turisme; un dels pocs sectors, hi insisteixo, que manté el to econòmic, tot i la crisi econòmica.

Jo pregunto, conseller, no creu aquest Govern, que després d'apujar del vuit al deu el tipus de l'IVA..., i ja sé quina és la situació de les finances de la Generalitat, ja ho sé, però..., no creu vostè que no podem fer pagar doblament el sector turístic català, en aquest sentit, amb una taxa turística nova, una taxa turística que no paguen, potser, altres comunitats? No creu que estem perjudicant el sector turístic català, fent-lo menys competitiu que d'altres àmbits de l'Estat? Doncs, nosaltres creiem que sí.

Per tant, una de les primeres mesures que podríem prendre, i tenim autonomia, és que l'impost que vostès han posat, la taxa sobre les pernoctacions a l'hostaleria... Doncs, home!, tenint en compte que l'IVA puja del 8 al 10, la traïem. Va ser molt –molt– debatuda. S'ha posat en marxa diferida; és a dir, és una taxa que entrarà a la tardor. I, per tant, en aquest sentit els demanaríem reflexió i pensar si l'any que ve aquesta taxa s'ha de suprimir. I això parlant amb el Govern d'Espanya que tingui en compte també l'efecte en els pressupostos que té la retirada d'aquesta taxa, per culpa seva, és veritat!, per culpa de l'apujada de l'IVA, però no podem perjudicar més el sector turístic i l'hostaleria que generen tants i tants llocs de treball a Catalunya.

Segona mesura, que no depèn d'aquest Govern, però sí que depèn de la influència d'aquest Govern i d'aquest Parlament en el Govern d'Espanya i en el Congrés. Home, una mesura que el senyor Rajoy va prometre –i aquesta sí que no la compleix– que és que els autònoms no hagin d'avançar l'IVA de factures no cobrades. Em sembla de sentit comú, de justícia. Els ho explicaré molt bé per a qui no ho entengui: quan una persona genera una factura, i és un professional liberal, és un autònom, cada tres mesos tributa una part

d'IRPF, una part de l'IVA. Doncs, bé, el que està passant actualment és que, com que hi ha molta morositat en el pagament de factures, persones que han fet una factura, però no l'han cobrada, estan fent..., no de recaptadors, de financers de l'Estat i li estan avançant el 15 per cent de la factura; ara serà el 21 per cent de l'IVA! Per tant, està finançant el petit autònom, el petit empresari està finançant l'Estat. I, en comptes de dir-li «miri, fins que vostè no cobri, no m'ho pagui», l'Estat no només això, li apuja el tipus, del 18 al 21. Això és una injustícia brutal.

Ahir mateix es manifestaven molts autònoms en contra d'aquesta mesura i demanaven que el senyor Rajoy compleixi el seu programa en aquest punt, que ho porta.

Per tant, demanar, des d'aquí també, que es posi en marxa immediatament aquesta mesura. Són molt valents els senyors del Partit Popular per posar mesures per «fastidiar», en aquest cas, tota l'economia i especialment determinats sectors de la petita i mitjana empresa. Doncs, escolti'm, prenguin també les mesures que portaven, que sí que portaven en el seu programa; fem des d'aquí, des del Parlament, també, una crida parlamentària a instar el Govern d'Espanya que això sigui així.

Per tant, mesures de reactivació? En poso un altre exemple. Tenim un tram d'IRPF, és el que és, però tenim un tram d'IRPF. Potser els petits empresaris, aquells que tributen per mòduls, aquells que pateixen bàsicament..., el comerç català, bàsicament, que patirà la pujada de l'IVA més que ningú, amb la baixada del consum intern, potser necessitem prendre mesures fiscals perquè aquesta gent pal·liï l'efecte de la pujada de l'IVA i la caiguda de les vendes i la caiguda de la contractació. Facilitem-ho, per exemple, amb tot aquest debat de liberalització del mercat, dels horaris comercials. Potser el debat no és si ha de ser més lliure o menys, sinó que el debat és: si ha de ser més lliure, quina ajuda hem de prestar als petits comerciants perquè puguin competir en igualtat de condicions que les grans empreses? Per mi el debat no és blanc o negre, és un debat de com complim les directives europees i alhora ajudem el petit i mitjà empresari, que té altres necessitats, molt diferents de les de les grans empreses i les grans superfícies comercials.

Tot aquest debat, i continuaré en l'altre torn, en la rèplica..., ens agradaria, vostè, conseller, que ens expliqui si estaria d'acord a, en el que toca a Catalunya, prendre una sèrie de mesures i, en el que toca al Govern d'Espanya, treballar conjuntament per demanar que el Govern d'Espanya prengui algunes mesures, hi insisteixo, que no se les inventa ningú, que van en el programa electoral de qui governa amb majoria absoluta.

Aquí vostès, també, igual que pacten d'altres coses, igual que parlen d'altres coses, doncs, crec que haurien de fer força perquè hi ha un sector comercial molt important a Catalunya, de comerciants, de petita i mitjana empresa, que és el 90 per cent del teixit econòmic català, que està patint molt en aquesta crisi, especialment els autònoms.

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Per respondre aquesta interpellació en nom del Govern té ara la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement, senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyor president... Senyor Rivera, miri, per una vegada, en una cosa concreta, puc estar d'acord amb vostè. Suposo que ho estaria en moltes altres de concretes. Però en tot el que ha dit sobre els autònoms té tota la raó. I espero que es pugui avançar en aquesta direcció.

Per la resta, té raó en moltes coses, però pateix també una mica de la falta de consistència del dos més dos igual a cinc. Les realitats fiscals són les que són; ens les imposa Europa, ens les imposa Madrid, ens les autoimposen, vista la situació general, i, per tant, no podem en aquests moments disminuir la pressió fiscal pel nostre compte. Ja m'agradaria, i estic segur que..., no, segur no n'estic, eh?, no haig de ser tan retòric, però m'agradaria pensar que ens podríem posar d'acord per a coses com el pacte fiscal i com el redreçament fiscal de Catalunya; llavors tindríem més recursos, que és el que correspondria, i podríem fer moltes de les coses que vostè ha suggerit i que jo hi estic d'acord si tinguéssim els recursos. O sigui que, ves per on, potser encara podem fer coses junts, senyor Rivera.

L'IVA és, efectivament, un impost problemàtic; ho és pels seus efectes sobre el consum i ho és perquè no és una taxa progressiva. Però, així i tot, és una taxa ben consolidada a Europa, a uns nivells que eren, ja no ho podem dir tant, però que eren inferiors..., a uns nivells que eren superiors als espanyols, i que, per tant, tota aquesta lògica d'homogeneïtzació europea anava en la direcció de, si s'havia d'incrementar la pressió fiscal, doncs, l'IVA apareixia al centre de la història.

A més a més, hi ha una forma en què l'increment de l'IVA fóra convenient, que és el que se'n diu la devaluació fiscal. Com saben, no podem devaluar. El que se'n diu una devaluació interna, que vol dir baixada dels salaris reals, és una cosa molt dolorosa i molt difícil de fer. La devaluació fiscal és un esquema que idealment és recaptatòriament neutre pel qual s'augmenta l'IVA –recordin que l'IVA no afecta la competitivitat, pel que fa..., excepte, possiblement, al turisme, no afecta la competitivitat perquè no afecta les exportacions, almenys de productes–, i aquest increment de recaptació s'utilitza per rebaixar les cotitzacions socials, de manera que el resultat és, sense afectar negativament els treballadors, el cost del treball disminueix, per tant, els incentius a l'ocupació augmenten, i tot això és, ho repeteixo, recaptatòriament neutral. Aquest és el context més favorable en el qual s'hauria de plantejar una pujada de l'IVA.

La pujada de l'IVA que hi ha hagut ara, la que s'ha establert, té finalitats fonamentalment recaptatòries, i, atès el context, reconec que aquesta havia de ser una consideració; podríem discutir si no són excessives en comparació amb l'element de devaluació fiscal, que també hi és una mica –una mica–, però em fa l'efecte

que hi és per poder dir que hi és, més que per la substància.

En aparença, la pujada de l'IVA s'ha dissenyat perquè semblés que no és una cosa tan gran: dos puntets per aquí, dos puntets per allà, de 8 a 10, de 18 a 21, el 4 no es toca. Però, en fi, a aquestes altures vostès ja saben que on hi ha la teca del canvi, d'aquests canvis en l'IVA és en la reclassificació de categories. Si totes les categories de consum haguessin quedat classificades com abans, l'efecte no podia ser el que es deia que seria. I, efectivament, quan s'ha revelat la reclassificació, doncs, han sortit sorpreses notables. I aquí nosaltres no podem estar d'acord amb cada una d'aquestes..., per més que reconeixem que globalment alguna cosa s'havia de fer.

En particular, ens sembla que la reclassificació de cultura de 8 a 21 per cent és una barbaritat, simplement és excessiu. I la prova que és excessiu és que el Govern mateix considera que per fer més natural la mesura que prenen han de donar l'aparença que apugen dos punts. Escolti, això puja tretze punts.

Permeti'm donar un argument que jo sé que no agrada al món de la cultura, i els demano excuses, al món de la cultura, per utilitzar aquest argument, però que vegi que és a fi de bé, que és a fi de bé i a fi d'ajudar. I és que la cultura també és part de la nostra indústria d'exportació, és part de la indústria del turisme. Tinguin en compte que dintre d'aquest 21 per cent hi han coses com els parcs d'atraccions i fins i tot els parcs d'atraccions d'impacte internacional. I em sembla evident que només cal veure les cues davant de la Sagrada Família o davant de La Pedrera per veure que el nostre patrimoni cultural també és un actiu econòmic de primera magnitud i part de la màquina exportadora catalana. Ho repeteixo, demano excuses al món de la cultura si aquest argument no els agrada, però és bo –és bo–, és un bon argument que hauríem de tenir present.

I a més d'aquest, en fi, n'hi han altres de petits, etcètera, però de moment jo crec que, per no diluir les coses excessivament, permeti'm concentrar-ho en aquesta, diguem-ne, reivindicació sobre el món de la cultura. Però, en fi, n'hi ha moltes altres que també ens preocupen i que també expressarem.

Tinc alguns altres punts, però és més lògic que els faci després, a la següent intervenció.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades... Segur, conseller, que ens podem posar d'acord en coses. Jo no entraré a jutjar la consistència de la seva intervenció ni el seu argument sobre la cultura, perquè cadascú que jutgi els arguments dels que pugem a la tribuna. No crec que hàgim de posar nota a les intervencions a la tribuna. En tot cas, posar-nos d'acord en allò que sigui important.

I, per anar per feina, que vostè no m'ha contestat, jo li ho dic molt clarament: està disposat aquest Govern a revisar la taxa turística pel que suposa una doble imposició respecte a l'IVA sobre les pernoctacions als hotels catalans, sí o no?

Segona proposta. Està disposat aquest Govern a donar suport a una moció, que crec que pot tenir el suport, pràcticament, menys del Partit Popular, paradoxalment, de molts grups d'aquesta cambra, que és que es compleixi allò de no pagar l'IVA de les factures no cobrades? Estaria d'acord aquest Govern a donar suport a aquesta mesura?

Tercer. Què li sembla a aquest Govern, i així també podríem treballar en aquesta línia, que els professionals liberals, que els autònoms, que, en definitiva, aquella gent que tenia una retenció del 15 per cent ara l'hagi de fer del 21. I ho torno a explicar. Hi han molts professionals que per la seva, valgui la redundància, professió retenen el 15 sobre els seus treballs, paguen el 15 d'IRPF cada tres mesos, i ara el Govern els diu que paguin el 21. És a dir, en una economia cada cop pitjor, on cada cop hi han menys autònoms, on cada cop es treballa menys, els diuen que pugin 6 punts l'avenç, en aquest sentit, de la recaptació de l'IRPF. És a dir que tornen a finançar, l'autònom, el petit empresari i el professional liberal, l'Estat; un estat que, per cert, no compleix la Llei de morositat, una altra de les coses que demanaven ahir en el seu manifest els autònoms a Catalunya.

Tan difícil és que les administracions compleixin les lleis aprovades? Tan difícil és complir la Llei de morositat que es va aprovar en el Congrés per part de l'Administració de l'Estat, l'Administració catalana i l'Administració dels ajuntaments? Que s'estan carregant tot el teixit productiu espanyol, en definitiva. Les mateixes administracions que no paguen els professionals, els autònoms, les petites i mitjanes empreses. Tan difícil és? No podem fer-les complir? Ni aquí a Catalunya tampoc? Els ajuntaments? La Generalitat? Home, és el mínim, no? Donem esperances a la gent que complirem amb un mínim de morositat; vuitanta i escaig, noranta dies, una cosa que tampoc és... Però, bé, una llei que està aprovada i no es fa complir. Vostès van donar impuls a aquesta proposta, facin-la complir a la Generalitat, facin-la complir als ajuntaments de Catalunya, perquè els autònoms s'estan arruïnant per culpa de moltes factures que són precisament de l'Administració pública.

Per tant, demandes d'autònoms i de molts petits empresaris que hem de fer nostres en aquest Parlament, també. Fan vostès molt soroll i molta declaració pública sobre el tema dels horaris comercials, però aquestes són les mesures que poden ajudar realment molts comerços, molts autònoms i moltes petites i mitjanes empreses a sobreviure aquesta crisi, més que les grans declaracions.

I acceptem que estem en un marc europeu, acceptem les normes del marc europeu, intentem pal·liar-les amb les mesures que tenim.

Nova pregunta, conseller: està vostè disposat a estudiar mesures fiscals per pal·liar els efectes sobre els autò-

noms i les petites i mitjanes empreses a Catalunya de la pujada de l'IVA? Li estic parlant de reducció del consum, que és evident, ja ho hem parlat i ja està demostrat; reducció, també, en definitiva, de la contractació, i, en definitiva, reducció de la generació de riquesa d'aquest petit comerç i d'aquesta petita i mitjana empresa a Catalunya.

Estem disposats a estudiar, en el tram que ens correspon del tram autonòmic de l'IRPF, prendre una mesura incentivadora per pal·liar aquests efectes sobre la petita i mitjana empresa catalana, sí o no? Consideren vostès que no han d'haver-hi mesures en una Catalunya, ho torno a dir, sense fer grans declaracions, però és que en la realitat quasi un 90 per cent del teixit productiu prové de la petita i mitjana empresa? Estan disposats, no a protegir-la només amb horaris comercials, sinó amb mesures que ajudin que aquesta empresa sigui competitiva, juntament amb les empreses grans i multinacionals que treballen a Catalunya, sí o no?

Aquesta és la nostra proposta. I la moció serà en aquest sentit: quatre, cinc mesures molt concretes, algunes de l'àmbit de la Generalitat, d'altres per demanar al Govern d'Espanya des del Parlament de Catalunya que modifiqui o que pal·liï algunes de les mesures que ha pres, o que les compleixi, simplement, que compleixi el seu programa electoral.

Estem tips que només s'anunciïn els divendres de terror però no hi hagin divendres de recuperació econòmica. Vejam quan hi ha un divendres que al senyor Rajoy li dona per prendre una mesura que ajudi en aquest sentit que les empreses tinguin més confiança, que les empreses tinguin més crèdit, que les empreses no hagin de finançar l'Estat, que estem en el món al revés, que són les empreses les que estan finançant per avançat l'Estat i les administracions; és el món al revés.

Per tant, vejam si hi ha un divendres que tenim sort i no és un divendres d'aquests tràgics, i el consell de ministres, doncs, també aprova una mesura per ajudar les empreses. Per cert, els dimarts tràgics del Govern de la Generalitat, o els dimarts neutres, perquè aproven vostès poques coses productives, vejam si també prenen mesures d'incentiu, no només de retallada; vejam quan sentim propostes, després d'un any i mig, d'incentiu a l'empresa.

I vostè em deia que la fiscalitat és complexa, efectivament, i que no dos més dos són cinc, com vostè deia. Hi estic d'acord. Però estarà vostè d'acord que, si vostè no pren mesures de reactivació econòmica i només pren retallades, només anirem a la recessió. Per tant, preguem mesures també alhora de reactivació econòmica, perquè és que, si no, als ciutadans els donem un missatge que les administracions només es dediquen a retallar i a apujar impostos. Així no hi ha manera, ni d'esperança, ni de contractació, ni de sortir endavant d'aquesta crisi.

Per tant, conseller, amb to absolutament constructiu però concret, volem que es pronunciï el Govern sobre mesures com les que li hem dit, i si estan disposats a arribar a una moció o a un acord entre els grups parlamentaris, i que el Govern hi estigui d'acord, per pren-

dre certes mesures en clau catalana i en clau del Congrés dels Diputats, o forçar el Govern, en definitiva, des del Parlament de Catalunya a certs debats, que, hi insisteixo, van en el seu programa electoral.

Hem de pensar –i acabo, president– que a Catalunya molta de la gent que ens estigui observant, que ens estigui veient, no només pot sentir mesures de retallades i de pujada d'impostos, han de sentir també, per a l'esperança, mesures de reactivació econòmica, que no és gastar, que és incentivar; que la recaptació pot ser igual o millor; que no estem dient aquí, com d'altres, que gastem i gastem i gastem; no, no, estem dient que incentivem, incentivem i incentivem, per reactivar l'economia.

La presidenta

Senyor diputat, ha d'acabar, eh?

Albert Rivera Díaz

Per tant, conseller, estarem d'acord que no és el mateix gastar que incentivar perquè hi hagi més recaptació, més activitat econòmica i més recuperació. Crec que són dos conceptes que podríem arribar a compartir, crec, amb el grup que dona suport al Govern.

Gràcies, senyora presidenta, diputats i diputades.

La presidenta

Per a la replica té la paraula l'honorable conseller d'Economia.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies, senyor Rivera. Les preguntes que ha fet també es mereixen preguntes corresponents. I jo li preguntaria..., jo li diria: és una realitat que en conjunt tenim una pressió fiscal excessiva a Catalunya i que això no es tradueix quantitativament en un nivell de serveis comparables. Per què? Per una cosa que se'n diu el dèficit fiscal, pels diners que surten i no tornen. Per tant, senyor Rivera, vostè està disposat a reconèixer i treballar per reduir el dèficit fiscal de Catalunya, sí o no?

A part d'això, el que diu sobre retencions de l'IVA a autònoms és correcte, i li dono suport. I en el pagament, en la necessitat que el pagament de l'IVA es faci una vegada l'empresa ja ha cobrat, en això també té raó. I això ho tenim nosaltres en el programa electoral. O sigui que, en aquest tema, ho repeteixo, estem completament d'acord.

A part d'això, moltes gràcies per pensar que des de la Generalitat tenim el poder de fer polítiques potents d'estímul, com si fóssim el senyor Draghi o el senyor Schäuble, que és una percepció elogiosa, ho suposo, però li he de dir que no és el cas; no som el senyor Draghi o el senyor Schäuble.

Continuant parlant de l'IVA, hi ha dos aspectes que voldria esmentar, que són importants. Un, l'ha esmentat vostè també, i voldria posar-hi èmfasi, que és el

tema de si la recaptació realment es realitzarà o no. El frau és un component important del funcionament pràctic de l'IVA. Ho és en dues terceres parts, o més, com a conseqüència, diguem-ne, de martingales jurídiques per fer construccions societàries per tractar d'evitar l'IVA, i en una tercera part per l'«amb IVA o sense IVA?». Suposo que no deu haver-hi cap diputat aquí que no s'hagi trobat alguna vegada que algú li fa aquesta pregunta, fins i tot sabent que són vostès diputats del Parlament de Catalunya. Aquest és un tema seriós. I, per tant, si el Govern, el Govern central, diguem-ne, no focalitza la importància d'aquest tema, la recaptació pot patir seriosament.

El segon punt que voldria esmentar és conegut, però val la pena posar-hi èmfasi; és que a nosaltres ens sembla que el que seria apropiat, i certament és un element per a debat i per a negociació, és que, amb un bon sistema de funcionament fiscal, compartíssim la fiscalitat de la Generalitat, compartíssim els ingressos derivats de l'augment de l'IVA.

Jo crec que hi ha molta gent que pensa que el 50 per cent de l'IVA minorista va a la Generalitat i que, per tant, aquest augment de l'IVA comporta un augment d'ingressos de la Generalitat, un augment d'ingressos que potser permetrien fer alguna de les coses que suggereix el senyor Rivera. No és el cas. El sistema de finançament està dissenyat per neutralitzar completament qualsevol pujada de l'IVA. No rebem res addicionalment per la pujada de l'IVA; ho repeteixo, res.

De fet, té un cost per a nosaltres, perquè nosaltres paguem..., nosaltres..., vull dir la fiscalitat de la Generalitat paga IVA en les seves transaccions. I al sector públic en total, tenim algunes estimacions, segurament puja més de 200 milions de despesa del sector públic de la Generalitat, més de..., pràcticament 100 pel que fa a la Generalitat, que serà una despesa addicional.

Quan es va mencionar això en el Consejo de Política Fiscal y Financiera, la reacció del Govern central va ser dir: «Tots paguem IVA.» Sí, però, és clar, ells se'l paguen a si mateixos.

La presidenta

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre la Proposició de llei de publicació de les balances fiscals.

Proposició de llei

de publicació de les balances
fiscals (tram. 202-00058/09)

En primer lloc, per presentar els treballs de la comissió, té la paraula el diputat il·lustre senyor Pere Aragonés, que en fou designat relator.

Pere Aragonés i Garcia

Moltes gràcies, presidenta. Honorable conseller, diputades, diputats, secretari d'Economia, que avui tam-

bé ens acompanya, intervenció com a relator de la ponència, que és el conjunt de diputats que ha treballat, un representant de cada grup, en aquesta Proposició de llei de publicació de les balances fiscals, i per tant intervenció per donar compte dels treballs realitzats, d'aquest recorregut que ha realitzat aquesta proposició de llei des de la seva entrada a discussió en un ple del Parlament, la primera discussió, fins avui que en fem definitivament l'aprovació final.

La proposició de llei que avui s'aprovarà és una proposició de llei presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya que va fer el seu debat de totalitat el 22 de febrer i que va superar les esmenes a la totalitat que s'havien presentat, ja que foren retirades.

La comissió que ha tractat aquesta llei, la que ha estat designada tramitadora, ha estat la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost del Parlament de Catalunya.

Com en tot tràmit d'una proposició de llei, després del debat de totalitat, d'aquest primer filtre del Ple, es trameta a comissió, i hi ha l'oportunitat de sol·licitar i portar a terme compareixences d'experts que aportin la seva visió sobre el contingut de la proposta legislativa i que serveixin com a aportacions per tal que els grups parlamentaris, si ho creuen oportú, ho incorporin.

Les compareixences que finalment es van dur a terme van ser les de Maite Vilalta Ferrer, professora titular d'hisenda pública; Joan Ramon Rovira Homs, cap del Gabinet d'Estudis Econòmics de la Cambra Oficial de Comerç, Indústria i Navegació de Barcelona; Núria Bosch Roca, catedràtica d'hisenda pública de la Universitat de Barcelona, i Marta Espasa i Queralt, professora d'hisenda pública de la Universitat de Barcelona.

La presentació de les esmenes que es va realitzar per part dels diferents grups va acabar amb una presentació definitiva de setze esmenes: quatre per part del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; dues per part del Grup Mixt, en concret el Subgrup Parlamentari Ciutadans; tres per part del Grup Parlamentari del Partit Popular; tres per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i quatre per part del Grup Parlamentari Socialista.

Posteriorment es va constituir la ponència, el grup de diputats que tractarien, un representant de cada grup, el projecte de llei i elaborarien el dictamen de la ponència. Els diputats que van ser designats membres de la ponència van ser Maria Senserrich, per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; Rocío Martínez-Sampere, per part del Grup Parlamentari Socialista; José Antonio Coto, per part del Grup Parlamentari del Partit Popular; Joan Boada, per part del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; Jordi Cañas, per part del Grup Parlamentari Mixt, Subgrup Parlamentari Ciutadans, i jo mateix, Pere Aragonés, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. I hem comptat amb l'assistència del lletrat Ferran Domínguez, que és el lletrat adscrit a la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost.

Respecte del text original, el transcurs que ha fet a la proposta legislativa, ha estat l'acceptació de les tres esmenes que havia presentat el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que eren bàsicament esmenes en què..., bàsicament, qüestions d'estils, algunes qüestions, doncs, sobretot d'alguna denominació, però que no canviaven el contingut del projecte de llei.

Aquest va ser el treball que es va realitzar a la ponència. Per tant, l'acceptació de les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Posteriorment a la ponència i a l'aprovació del dictamen per part de la Comissió d'Economia i prèviament a aquest Ple, s'ha arribat també a una transacció de les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialista i el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, que són les esmenes que tenen vot en la relació, números 3, 8, 14 i 15, corresponents al PSC; 10, 11 i 12, corresponents al Grup Parlamentari d'Iniciativa.

Amb aquestes esmenes el que es fa és completar el text en dos aspectes que no són ni d'estil ni de denominació, sinó que tracten la qüestió de la metodologia de l'elaboració de les balances fiscals i d'un grup d'experts que ha de supervisar aquest desenvolupament d'aquesta metodologia.

El text de la transacció serà posat a disposició delsponents; alguns d'ells ja ho tenen, els que hi han participat, però per a la resta serà posat a disposició en els propers minuts, el text d'aquesta transacció.

La transacció consta de dues disposicions. Una disposició addicional que estableix que en un termini de tres mesos el Govern, a proposta del conseller competent en hisenda pública, aprovarà la constitució d'un grup de treball format per experts de reconeguda trajectòria per al seguiment i actualització metodològica del càlcul de les balances fiscals de Catalunya amb l'Administració central, i que l'acord de constitució inclourà les funcions, composició i criteris d'organització complementaris als que estableix aquesta disposició. És una novetat en el contingut del projecte de llei; no és una novetat en el que ha estat la realització de balances fiscals per part, doncs, de l'equip del conseller Castells i actualment per l'equip del conseller Mas-Colell.

I, mentre no es constitueixi aquest grup de treball, s'inclou una disposició transitòria que el que fa és remetre la metodologia de càlcul a aquella amb què s'ha elaborat fins ara i que va ser, doncs, la que va ser establerta pel grup de treball creat per resolució del conseller d'Economia i Finances el 12 de gener de 2005, i una resolució, també del conseller d'Economia i Finances, del 2008, que actualitzava part d'aquesta metodologia i el grup de treball, sense, evidentment, el perjudici d'incloure canvis metodològics que es puguin suscitar.

Per tant, el contingut definitiu de la proposició de llei que avui es votarà inclou, per una banda, la modificació de l'article 31 del text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya, que era la proposta bàsica, la proposta original, en la qual s'estableix que, conjun-

tament amb la presentació del pressupost, en la documentació complementària, concretament en l'informe econòmic i financer, que és on es detallen diferents previsions, magnituds, indicadors de conjuntura econòmica, s'inclourà també el càlcul de la darrera balança fiscal a partir de les dades disponibles que hi hagin.

I, per tant, a part d'aquest article únic, en el qual es modifica aquest article 31 de la Llei de finances públiques, doncs, s'inclouen aquestes dues disposicions relatives a la metodologia i al grup de treball.

Com a ponent relator m'agradaria agrair la col·laboració per part de tots els diputats que han format part de la ponència. S'han realitzat dues reunions de ponència, i després hi ha hagut, doncs, també, un treball..., no en reunions de ponència, però sí un treball bilateral per, avui, poder aprovar aquesta proposició de llei amb un ampli suport.

També vull agrair el suport tècnic que s'ha donat des del Departament d'Economia i Coneixement de la Generalitat.

I, per tant, doncs, sense més, agrair de nou a tots els diputats, agrair també la feina realitzada pel lletrat, i esperar, doncs, que, tal com es preveu, aquesta llei pugui ser aprovada avui mateix, i que, per tant, en la presentació dels propers pressupostos ja s'inclougui un càlcul de la balança fiscal a partir de les darreres dades disponibles.

Gràcies.

La presidenta

Per defensar les esmenes reservades, i posicionar-se sobre el text del dictamen, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Molt bé; moltes gràcies, presidenta. Conseller, senyores i senyors diputats, a mi m'agradaria començar aquest debat, d'aprovació d'aquesta proposició de llei que ens presenta Esquerra Republicana de Catalunya de la mateixa manera que vam parlar en el debat de totalitat, on vostès saben que el Grup Socialista no va presentar una esmena a aquesta proposició de llei.

El que els dèiem aleshores i el que també diem ara és que és absurd resumir-ho tot en una xifra. No hi ha xifra que pugui resumir un país, no hi és; no pot resumir ni les seves relacions econòmiques, ni la seva pluralitat, ni el seu encaix. I, per tant, resumir-ho, concentrar-ho tot en una xifra, és un mal favor que li fem a la política. Però com també sovint passa en política, és importantíssim destriar el gra de la palla, que les balances fiscals no ho expliquin tot; que les balances fiscals no ens ho diguin tot, no vol dir, en cap cas, que les balances fiscals de Catalunya amb Espanya, dels ciutadans de Catalunya amb els ciutadans de la resta de l'Estat, perquè Catalunya és un subjecte polític..., són importants, són rellevants, donen informació rellevant sobre aquestes relacions, i, per tant, s'han de publicar.

Jo crec que, a més, no ens ho han d'explicar, en cap cas, a nosaltres, perquè va ser, per primer cop en la història de la nostra democràcia, l'any 2005, quan el Govern catalanista i d'esquerres va publicar aquestes balances fiscals. Durant vint-i-tres anys del president Pujol, doncs, com també ho veiem ara, teníem moltes declaracions però molt poques concrecions, però molt poques accions concretes d'aquestes declaracions, perquè mai es van publicar les balances fiscals, en vint-i-tres anys. Va ser quan va arribar el Govern d'esquerres i catalanista, que, per primer cop, aquestes balances fiscals van veure la llum, aquí a Catalunya, i també vam veure la publicació d'aquestes balances fiscals per part del Govern espanyol, amb governs socialistes.

I deixi'm afegir que aquesta publicació de les balances fiscals es va fer amb tot el rigor que és necessari en aquests temes. Es va fer per un grup d'experts, per un grup d'experts plural, eh?, que recollia totes les sensibilitats. I es van utilitzar dues metodologies: el flux monetari i el flux benefici. I per a cadascuna d'aquestes metodologies es van realitzar fins a tres càlculs: la neutralització per ingressos, la neutralització per despeses, per descomptar l'efecte comptable del dèficit o del superàvit de l'Estat, i simplement les no neutralitzades. Per tant, fins a sis càlculs en total, tres per metodologia. I això ho dic perquè ningú pugui utilitzar la confusió sobre el nombre de metodologies per dir que es continua fent igual, perquè simplement això no és cert.

I, en aquests sentits i avalats per aquestes trajectòries, nosaltres també dèiem en el debat de totalitat que aquesta proposició de llei ens presentava dos grans dubtes, o si vol dues prevencions.

En primer lloc, ens preguntàvem si no n'hi havia prou amb l'autoexigència que ens havíem imposat d'aquesta publicació. Si era necessari tornar-ho llei, i, sobretot, lligar-ho al tràmit pressupostari. Perquè vostès saben que és impossible calcular les balances fiscals de l'any corrent. S'ha de fer amb l'exercici liquidat. Això implica, per tant, que el pressupost, que és un exercici polític i sobretot és un exercici de l'any corrent, en tot cas, pot portar a la publicació d'unes balances fiscals de dos anys anteriors, que és quan es liquiden els exercicis. I, per tant, nosaltres teníem alguna prevenció respecte a això, però he de dir que, tal com ha quedat recollit avui en la proposició de llei, doncs, aquest tema s'aclareix amb l'informe econòmic i financer, i és veritat que posa transparència també a la periodicitat que tindrem en el càlcul d'aquestes balances fiscals.

El segon dubte i la segona prevenció venia per intentar evitar que hi hagués una utilització partidista d'aquests càlculs, que és el que hem vist per part del Govern de Catalunya. Jo crec que tots recordarem, no?, el dia que el conseller Mas-Colell va venir a comparèixer al Parlament, en teoria per explicar per què no havia presentat els pressupostos a temps, eh?, per què havia deixat passar les eleccions. I aquell dia, que venia a explicar una cosa..., es va treure una xifra de la màniga, no un informe, avalat per un grup d'experts, no una roda de premsa, com feia el conseller Castells, amb tots els experts, amb els informes a la mà, una xifra, perquè hi havien eleccions. I això és recurrent, eh?

El Fons de competitivitat ho sentim quan hi han eleccions, les balances fiscals, també, quan hi han eleccions, quan volem insistir sobre això. I amb això no ens fem, sincerament, cap favor col·lectiu, perquè estem trencant una lògica institucional que existia.

Les nostres esmenes, el gruix de les nostres esmenes i també, deixi'm dir-ho, les d'Iniciativa per Catalunya, com després suposo que explicarà el senyor Boada, anaven en aquesta direcció. Anaven en la direcció d'intentar restaurar una actitud institucional –hi insisteixo, institucional–, per part del Govern de Catalunya. Intentàvem que les balances, com hem vist que passa, no fossin objecte d'una utilització. I, per tant, intentàvem crear un marc d'elaboració i de publicació dels resultats de la balança fiscal, garantint el rigor acadèmic, la independència de criteri en la seva elaboració i la pluralitat d'interpretacions en la seva publicació i la seva presentació, tal com havia fet el Govern anterior, sense, per cert, necessitar una llei que li ho digués.

Aquest era el gruix de les nostres esmenes. I he de dir que ens ha costat –ens ha costat–, perquè a vegades semblava més una proposició de llei propietat de Convergència i Unió que no pas una proposició de llei propietat d'Esquerra Republicana. L'actitud de Convergència i Unió ha estat de dificultar això; de dificultar –fixi-s'hi bé, eh?– unes esmenes que deien: «Pluralitat i independència de criteri» –pluralitat i independència de criteri. No acabem d'entendre com vostès han pogut dificultar això.

Finalment... –no ho vam fer durant la ponència, però sí que ho han fet avui, com ha explicat bé el nostre relator, el diputat Pere Aragonès–, hem pogut arribar a dues transaccions amb Esquerra Republicana i amb Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa, que, com ha explicat el relator fa tan sols uns minuts, són dues transaccions coincidents en aquest objecte de les nostres esmenes, que permetran millorar la llei, al nostre entendre, sobre aquests temes tan claus d'independència de criteri, de grup d'experts de rigor amb la metodologia.

I, per tant, nosaltres, tal com ja vam fer quan es va presentar aquesta proposició de llei, tal com fem avui, després d'aquestes transaccions que hem pogut acordar, votarem a favor de l'aprovació d'aquesta llei, de publicació de les balances fiscals, per responsabilitat amb els objectius que es persegueixen, per donar transparència periòdica i també política a unes dades que efectivament són rellevants i que són necessàries i que contribueixen a formar-nos una idea més transparent de la nostra realitat fiscal i financera.

Avui estem votant una llei. Ho estem fent Convergència i Unió, Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i el Grup Socialista.

I, per tant, només acabo amb un advertiment: qui intenti dividir el catalanisme polític, com veiem dia sí i dia també, que només miri la realitat de les votacions en aquest Parlament, que miri la força de la realitat i de les accions, i, després, en tot cas, que parli.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pedro Chumillas.

Pedro Chumillas Zurilla

Senyora presidenta... Senyor conseller, senyores i senyors diputats, tenim la Proposició de llei de publicació de les balances fiscals.

Jo voldria començar amb una pregunta a tots vostès, i que és: com pot ser que amb un dèficit fiscal anual amb l'Estat del 8 per cent, com diuen els estudis donats a conèixer pel conseller d'Economia, Catalunya tingui consistentment, any rere any, una renda *per capita* un 20 per cent superior a la mitjana d'Espanya?

Bé. Intentaré..., ho veurem. Això també succeeix. Abans de veure per què passa això, m'agradaria dir que..., atès que els impostos estatals són els mateixos a tot Espanya –ho repeteixo, els mateixos–, els catalans guanyen cada any de mitjana un 20 per cent més que l'espanyol mitjà. Bé. Com dèiem abans, els rics ara..., doncs, els catalans rics no arriben a aquesta xifra perquè els trams superiors de l'impost superior de la renda, de l'IRPF a Catalunya, decidit pel Govern de Catalunya, són els més alts d'Espanya.

Repeteixo la pregunta: com pot ser que amb un dèficit fiscal anual amb l'Estat del 8 per cent, Catalunya tingui consistentment una renda *per capita* del 20 per cent per sobre de la mitjana espanyola? Doncs la resposta és ben senzilla: Catalunya no viu aïllada de la resta d'Espanya. És obvi. Si visqués aïllada, això no passaria –o potser sí, però de moment no viu aïllada, molt al contrari; a més de fluxos fiscals existeixen fluxos comercials, fluxos de capital, fluxos de pensions i un pilot de relacions, que no toca parlar-ne aquí, de: culturals, familiars, històriques, etcètera.

Bé. És una llàstima que al llarg d'aquesta ponència, la falta de diàleg per part del Govern amb nosaltres, amb el Grup del Partit Popular, hagi fet que els nostres arguments a favor de la màxima transparència i informació respecte a les balances econòmiques, no s'hagin tingut en compte. I jo sé que vostès estan pensant que no té a veure unes balances amb unes altres. Seguiré parlant i ja anirem..., eh?

A la Comissió d'Economia s'han rebutjat les nostres esmenes al text que avui debatem. L'única cosa que demanàvem era que amb la Llei d'acompanyament dels pressupostos es publiquessin totes les balances econòmiques: la fiscal, la comercial, la de capitals i la de pensions. No tenim cap por, el Partit Popular de Catalunya, a les xifres. Cap. És més, demanem, per això, que es publiquin totes les xifres. El que volem és la màxima transparència. Les balances fiscals són unes xifres, però no totes, són una part d'elles només: la part on Catalunya és deficitària, bastant deficitària, segons surt en els números que se'ns han entregat. Però hi ha almenys tres balances més a tenir en compte: les ja mencionades –comercial, de capitals i de pensions–, que també ens va passar el conseller en l'última comissió. Si totes aquestes balances fossin defi-

citàries vers Catalunya seria absolutament impossible, com deia jo abans, que la renda *per capita* dels catalans superés la mitjana espanyola. Això és obvi.

Si a algú de vostès els sembla que això no és així –que vaig veient cares d'escepticisme i segurament els ho sembla–, doncs, és molt senzill: votin a favor de les nostres esmenes i que es publiquin les quatre balances. Ja està. No hi ha cap problema. Algú té por dels resultats de la publicació de les balances? Cap ni un!, n'estic segur, vaja; ni nosaltres, ni vostès. Doncs, com que no és por, per què no fer-ho? És que pensen que algú podria dir que la contribució fiscal catalana a la hisenda de l'Estat no seria tan exagerada com ara diuen els números que és? No; no hem de barrejar peres i pomes; ja ho sabem, no són la mateixa cosa.

El Partit Popular de Catalunya no té por a això. Entenem que la balança fiscal s'ha de millorar molt, però tenint en compte totes les dades. Una persona que compra un Seat, un Nissan, un Audi Q3 a Sevilla, per dir un lloc, fa un ingrés a una empresa que fabrica a Catalunya. És clar que si el Seat, el Nissan o l'Audi es ven a l'estranger també vénen a Catalunya aquests diners. Però hi ha una diferència: la balança comercial amb l'estranger és negativa per a Catalunya. Es fan més importacions que exportacions; en concret, vénen a ser uns 20.000 milions d'euros. Aquesta és la diferència entre importacions i exportacions a l'estranger. En canvi, Catalunya ven a la resta d'Espanya 23.000 milions d'euros més del que compra. És a dir, necessitem el mercat espanyol per pagar les nostres importacions de l'estranger, que és una manera de veure-ho. I a més d'això reporta un superàvit de 3.000 milions d'euros a la balança de béns en el total de Catalunya. Si es tinguessin en compte els serveis, la balança de serveis amb la resta d'Espanya això pujaria 9.000 milions d'euros anuals. Que ja està bé.

No fem demagògia dient que una cosa compensa l'altra, encara que de seguida molts corren i correran a dir que hem dit el que no hem dit. No. Però sapiguem que si Catalunya és més rica que altres regions és perquè aquestes regions li compren molt més béns i serveis dels que ens vénen. Evidentment –evidentment–, aquesta capacitat de produir i vendre excedents, sigui a la resta d'Espanya, sigui a l'estranger, és mèrit dels catalans. Que quedi ben clar. Per això, precisament, tenim una renda *per capita* molt més alta. Som molt més rics. I això és, per cert, el primer motiu per demanar un model fiscal propi. Si algú no ho entén, doncs, que s'ho pensi, perquè és així.

Quan es demana la independència de Catalunya al·legant que Espanya ens espolia, els empresaris catalans es posen a tremolar, i, si no, que els ho preguntin. Perquè posar una frontera a l'Ebre immediatament faria deficitària la balança de pagaments catalana, i això es traduiria o bé en deute o bé en una baixada del nostre PIB.

Clar, que ningú pensi que la independència surt gratis: implica fronteres, aranzels, dificultats comercials... (*Veus de fons.*) No, vostès pensen que Volkswagen produiria el Q3 aquí, a Martorell, per vendre-ho amb aranzels a la resta d'Europa? No, el produiria en un altre

lloc on no hi haguessin aranzels. (*Rialles.*) És clar! Sí, fa gràcia..., vostès pensen que la Nissan –que la Nissan... (*Veus de fons.*) No, ja es veu qui proposa aquesta llei, aquesta modificació a la llei, però..., la Nissan fabricaria un model mundial aquí, una furgoneta elèctrica per haver de vendre-la amb aranzels a la resta d'Europa? No ho faria pas, home! Precisament –precisament, precisament–, la construcció del Mercat Comú Europeu ha suposat per a tots els països integrants una cessió de sobirania cap a Brussel·les.

Per què Alemanya, amb els impostos dels alemanys, òbviament, ha finançat la resta de països europeus, sinó perquè és el primer exportador del món? Perquè Alemanya, amb els impostos dels alemanys, ha finançat la resta de països europeus durant tants anys, sinó perquè la balança comercial amb ells és positiva? Home, si no fos així és que, senzillament, no ho hauria pogut fer; si no tingués diners no els hauria pogut donar. En canvi, no ho han fet en busca d'una unitat europea que ara..., o sigui, ho han fet, perdó, ho han fet en busca d'una unitat europea que ara es veu amenaçada per la crisi de l'euro. Bé. M'atreveixo a dir que encara que calgués l'euro tothom voldria mantenir la comunitat econòmica, el fet que l'euro, que és un instrument, no funcioni, bé, es canvia i prou, però la comunitat econòmica..., això ho voldrà mantenir tothom.

La majoria dels grups d'aquesta cambra estan d'acord que els catalans hem de contribuir a mantenir l'Administració de l'Estat –la majoria, eh?, no tots, ja es veu, evidentment, ahir ho vam veure i es va repetir, a dojo. Confiïn –jo els ho dic que confiïn– en la unitat econòmica d'Espanya. (*Veus de fons.*) Senyor Puigcercós, confiï. El Partit Popular de Catalunya també vol millorar la balança fiscal catalana, i de sobres ho estem demostrant amb les nostres propostes pel pacte fiscal. I seguim. I encara ens queda una setmana.

Però, senyors de Convergència, senyors d'Esquerra Republicana, no disparin on no toca. Entenc, en fi..., anava a dir: quin problema veu Convergència i Unió per publicar totes les balances? Jo entenc que Esquerra no ho vulgui fer, perquè, en fi, mai pensa en les conseqüències del que proposa i què fa. El seu discurs és bastant naïf en aquest sentit, però Convergència, com pot ser... –com pot ser– que la primera... (*Veus de fons.*) Sí, és cert i, si no, repassin el seu Govern durant set anys. Com pot ser que la primera força política de Catalunya, Convergència i Unió, obviï la segona força i la tercera força política i faci el seguidisme de la cinquena força, senyors de Convergència i Unió?

Qui vulgui veure la resta d'Espanya com una cosa aliena a Catalunya tendirà a obviar les relacions comercials i només es fixarà amb les fiscals, és clar. Però, qui vegi Catalunya com una part d'Espanya i cregui amb els avantatges de la seva unitat de mercat, segurament serà més prudent. Aquesta prudència pensem que també farà valorar les balances de capital, i admetrà que uns anys siguin més favorables, uns altres siguin menys favorables. On posen els seus diners els bancs espanyols? On posa els seus diners «la Caixa»? Per què tothom demana que no es mogui d'aquí, de Catalunya, la seu de «la Caixa»? Per què és tan im-

portant? Una qüestió sentimental? No, és una qüestió de butxaca. (*Veus de fons.*) Bé, a vegades es confonen.

En qualsevol cas, una persona prudent no tindrà problema que es coneguin les balances de capital, com també demanem des del Partit Popular de Catalunya. La balança fiscal de la Seguretat Social..., molt bé, ens la va donar el conseller; les dades que ens va passar diuen que en la darrera comissió aquesta balança ha sigut lleugerament negativa per a Catalunya els darrers anys. Molt bé. Doncs, ho diuen, està allà, ho sabem, ho coneixem i ho reconeixem. Suposem que això s'ha fet bé, per experts reconeguts i com que a la fi, doncs, hi ha molta gent allà implicada segur que s'ha fet més o menys bé. És fiable. Per què no publicar-les també en els pressupostos, que és el document que tot hom consulta? En tot cas, si has de buscar cada document, cada cosa al Google, al final el Google es mareja i tot; però, sobretot, és un..., que és que no sabia on anar. I la fiabilitat –la fiabilitat– que té un pressupost, perquè ha contrastat les fonts, això és el que la gent volem que sigui, allà volem que hi sigui.

Algú té por al que succeirà els propers anys si la taxa de natalitat a Catalunya segueix sent la més baixa d'Espanya? Això és un problema. D'aquí a res les contribucions a la seguretat social dels catalans no seran suficients per pagar les pensions, qui les pagarà? Algú les pagarà? Quina por hi ha perquè ens enviïn més diners de l'Administració central, per què hem de trencar el principi de caixa única?

Bé. Volia, per acabar, fer un comentari sobre les metodologies de càlcul de la balança fiscal. Com que no és gens senzill el sistema d'imputació d'ingressos i de despeses –i aquest, doncs, admet diferents criteris–, els experts ens han proposat fins a sis balances fiscals: la balança fiscal per sis mètodes.

Bé. Cada una d'elles il·lumina aspectes diferents igualment interessants. Jo només voldria destacar... –voldria destacar–, m'interessa dir-ho ara, que si el mètode que s'escull com a preferent o es publica només un –nosaltres demanem que es publiquin tots, doncs–, el que s'escull neutralitza la balança; és a dir, li treu, com ens va explicar el conseller d'Economia, una sèrie de deutes que d'alguna manera s'hauran de pagar en el futur..., voldríem que es digués quins són aquests deutes, perquè no és el mateix deure diners al Banc Mundial, al Banc d'Europa, al Banc d'Espanya, a «la Caixa», i tampoc és el mateix deure diners perquè un s'ho ha gastat en coses supèrflues o en coses necessàries.

Per exemple, en una balança neutralitzada, si fos aquest el criteri, no es té en compte que l'any passat el Govern de l'Estat va pagar en concepte de subsidi d'atur a Catalunya, als catalans, prop de 5.000 milions d'euros. Clar, no és indiferent saber que l'Estat s'endeuta per mantenir aquesta prestació social i no per fer no se sap què. Perquè si fes no se sap què hauríem d'estar d'acord quan es critica que el 70 per cent del deute de les administracions correspon a l'Estat. Però si aquest 70 per cent, d'aquest 70 per cent, un terç –un terç–, perquè són 30.000 milions d'euros anuals, correspon al subsidi d'atur de tots els espanyols a l'atur, no s'hauria..., ho penso jo, no s'hauria de criticar tant que

el gruix de l'endeutament fos de l'Estat; perquè no és de les comunitats autònomes senzillament perquè a les comunitats autònomes no els donen el crèdit.

I l'altra 30 per cent, 30.000 milions més resulta que són interessos d'aquest deute que, sobretot la bancada de l'esquerra, reconeix que són deutes fets per mantenir les prestacions socials, i, per tant s'han de pagar. Llavors, resulta que del cent per cent del deute de l'Estat, que suposa el 70 per cent de totes les administracions, dos terços no es poden criticar.

Clar, hem d'anar en compte amb el que es diu després i el que es reclama, perquè..., en fi, a vegades penso, senyors de Convergència i Unió, que vostès tenen uns assessors sobre el que han de dir respecte del comportament del Govern de l'Estat que se'ls escapen aquestes coses. No crec que sigui que no les volen tenir en compte, se'ls escapen, perquè, si no ho paga l'Estat, qui ho paga això? O és que no volen que l'atur es pagui? O és que no volen que es paguin els interessos?

Pensem que no es podien, en fi..., que es podien haver acceptat les nostres esmenes; que no hi ha excés d'informació; que no és que confonguem pomes amb peres, sabem perfectament què és una cosa i què és una altra i que no compensa una cosa a l'altra, que totes quatre són balances econòmiques.

Em sap greu haver de pensar que tant Convergència i Unió com Esquerra tenen por a la transparència en els comptes pels catalans.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Boada.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyores diputades, senyors diputats, suposo que és inevitable arribar en aquesta situació, no? En teoria era una proposició de llei molt tècnica que senzillament Esquerra Republicana el que volia és que entrés a la Llei de finances, a la Llei de finançament, doncs, que costés l'obligació de la publicació de les balances fiscals. Punt.

A partir d'aquí, com diu el senyor Cañas sovint, s'ha desenvolupat *Matrix*, no?, aquesta visió virtual de tant del nacionalisme, sigui espanyol o català; que cada un es va muntant el seu camí com si fos el conte de *La lletera* que «anirà cap aquí, ens passarà això, tindrem això i acabarem així, i els altres acabarem allà». Doncs, no –doncs, no–; ni el que deia el Partit Popular en aquests moments què passaria quan només estem parlant de la publicació de les balances fiscals, què passaria si volguéssim ser nosaltres independents i aconseguíssim la independència? No estem parlant d'això, estem parlant de les balances fiscals. Com també el discurs nacionalista de Convergència i Unió en el mateix cas –que, evidentment, també s'hi afegeix Esquerra Republicana–, en aquest cas.

No... –no, no–, estem parlant de les balances fiscals, estem parlant d'una cosa de transparència i de credibilitat, res més. (*Veus de fons.*) No, res més; no parlem de res més. A part, senyor Chumillas, no és el mateix la renda *per capita* que la balança fiscal. No ho barregi. Home, no ho barregi, perquè, és clar, aquí el que ens passa, és el camí que vostès han buscat per arribar que tots els mals que tindria Espanya, Europa i el món seria que Catalunya fos independent.

Doncs, vostès agafen un camí i per aquest caminar van agafant cosetes per tal de, vostès, anar-se engeixant amb aquesta idea, amb aquesta ideologia. (*Veus de fons.*) No, perquè la renda *per capita* és el que produïm tot Catalunya, el que produïm els catalans i les catalanes. La balança fiscal és la relació entre l'Administració de la Generalitat i l'Administració de l'Estat del sector públic. No és el mateix! –no és el mateix! Llavors, no vagi agafant peres, pomes, cafè... No. No, no..., anem. Estem parlant aquí, exclusivament, que per llei diem que s'han de publicar les balances fiscals. (*Veus de fons.*) Sí senyor, nosaltres hi estem d'acord; hi votarem favorablement.

I, a més a més, retirem, senyora presidenta, l'esmena viva que ens queda. Em sembla que ens en queda una. El senyor Aragonès ens n'ha deixada una. Doncs, la retirem en bé que pugui avançar aquesta proposta, perquè hi ha un element clau per nosaltres que s'hi afegeix, que és la constitució, ja també per llei, d'aquest grup de treball, doncs, que ja va formar o va crear el Govern d'esquerres en l'anterior legislatura.

És veritat..., la senyora Rocío Martínez-Sampere deia que hauria de ser, que nosaltres volíem que fos, a més a més, plural i independent. Això ha costat que pogués ser acceptat pel Govern. Bé, no sabem per què; en tot cas, que s'expliquin ells, en tot cas, per què no volen que sigui plural i independent. Nosaltres creiem que ho havia de ser. No és perquè desconfiem originalment del Govern, sinó que les proves d'aquest any i mig ens han demostrat que no hi podem confiar gens. I per això nosaltres posàvem per llei un element que reforçés la nostra confiança, des de la llei, no pas de la relació. No ha estat possible. Bé, si no ha estat possible, tampoc passa absolutament res; segur que serà plural i independent, segur que ho serà més del que ha estat fins a aquest moment, com ara explicaré.

Mirin, dit això, podria plegar, també –«plegar», vull dir, de la meua explicació–, però voldria fer dues o tres reflexions sobre aquest tema, no?, que miraré que siguin al voltant del que nosaltres hem parlat, d'una qüestió tècnica de publicació de les balances fiscals.

Jo he dit abans que el més important de les balances fiscals era..., perquè aportaven transparència i credibilitat. És molt important, no? Jo crec que és una eina. Ho deia l'altre dia al conseller; li ho deia, li ho tornaré a repetir avui. És una eina que en mans de governants responsables és una bona eina, però en mans d'un govern que la utilitza per motius partidistes o electoralistes es converteix en una arma, deixa de ser una eina i passa a ser una arma, i sovint de doble tall, perquè els pot sortir malament, fins i tot, a aquests que la utilitzen.

Però jo crec que és molt important saber quina és; és una informació més que tenen els governants, però és una informació més que tenen els ciutadans i les ciutadanes. Perquè el Govern d'esquerres va crear aquest grup de treball, un grup de treball plural, de tretze persones, molt variat, eh? I quan dic «plural» vol dir molt variat, i si llegissin la llista veurien que..., molt variat, no? Però va publicar les xifres amb les dues metodologies, el neutralitzat i sense... I va publicar totes les xifres: dues metodologies, sis taules, tres taules per cada una. Tots, tots, tots els números. I allà tot-hom, doncs, evidentment tenia una informació que la podia utilitzar.

En canvi, no ho ha fet així el Govern que ha publicat la balança fiscal del 2009, no? I li ho hem dit, no es fan les coses bé. I, com que no es fan les coses bé, crea desconfiança, no? Només dues persones del grup, triades aleatòriament, i, a més a més, només posen amb flors i violes una xifra concreta: 16.400 milions d'euros de déficit, el 8,4 per cent del PIB. La resta, ni la citen, de xifres, ni la citen. Les sis taules, ni les citen. Algunes no les posen; les hem, nosaltres, de recuperar amb l'estudi a partir de les dades que sí que existeixen.

Per què no ho fa el Govern de la Generalitat? Perquè es fa el relat nacionalista, partidista que l'interessa; el *Matrix* que jo els explicava abans. Perquè és bona la xifra de 16.400 milions d'euros, és certa la xifra de 16.400 milions d'euros, del 8,4 per cent, tan certa com la de 4.000 de superàvit, tan certa com la de 4.000 milions de superàvit que també surt amb el sistema de flux benefici no neutralitzat. Hi surt? No, no; l'hem hagut de, nosaltres, estudiar a través de les dades. Ningú ens la pot desmentir perquè és certa.

També és certa, aquesta –també és certa, aquesta–, perquè és un estudi, una metodologia, i es posa sobre la taula. No hi ha valoració política. A partir que les xifres es posen sobre la taula es poden valorar. Però per què el Govern de la Generalitat únicament i exclusivament..., i que evidentment els mitjans de comunicació, tots, ho han comprat i han utilitzat només aquesta xifra? Per què no hem set el màxim d'independents possible i dir: «Senyors, aquestes són les dades. A partir d'aquí, governants, vostès les utilitzin en benefici dels ciutadans del país, no en el seu benefici propi»? I quan dic «benefici propi» vull dir partidista.

Aquesta és la diferència, de ser una taula, una metodologia, un sistema, una balança, *institucional*, que ens serveix a tots, als qui hi estan d'acord com als que no hi estan d'acord, als nacionalistes espanyols com als catalans, o als que no som ni una cosa ni l'altra. Aquesta és la realitat. I això és el que no s'ha fet. I això és el que ens dol, com s'ha utilitzat per a interessos que encara confonen més la ciutadania; la confonen més.

I una altra de les qüestions que a nosaltres ens semblava importantíssima era: per què no, també, publiquem i posem clarament en solfa quin ha estat el resultat de l'últim model de finançament?

No és el mateix balances fiscals que model de finançament, és veritat; les balances fiscals ens han de servir per al nostre model de finançament, per adequar-lo a

la realitat, perquè les balances fiscals ens donen unes dades, unes dades objectives.

Per què no ho hem fet? Per què s'ha obviat que el nou sistema de finançament ha aportat 4.000 milions d'euros el 2009 a la hisenda catalana? Per què no ho diem? No passa res. Ho van votar la majoria de gent; és el sistema que té el país. Que s'ha de millorar? Segur. Que ha de millorar per a Catalunya? Segur. Però per què no ho diem? Per què, a més d'aprovar i plantejar un model de finançament, ens el carreguem immediatament per interessos partidistes o electoralistes? Quin favor li fem, al país? Ni un, cap ni un. Perquè l'aportació del model de finançament són 2.421 milions d'euros, que representen un 1,2 per cent del PIB. Això ningú ho refuta. El conseller, tot i que va dir que no ho sabia, crec que confirma aquesta dada. Que hi hem d'afegir 1.000 milions més de la disposició addicional tercera en relació amb el que cobràvem el 2006 –estic parlant del 2009, eh?; no ho confonguem després amb què passa el 10 i 11, que no paguen–, i a més a més els 531 milions de finançament de Mossos i precons. Això, 4.000 milions, el 2 per cent del PIB.

El model de finançament que va pactar el Govern d'esquerres ha significat per al país 4.000 milions d'euros, el 2 per cent del PIB. Punt. Res més. Només vull que algú ho digui i no hagi de ser només Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa que ho digui. És absurd. (*Pausa.*) Bé, la senyora Martínez-Sampere també ho diu –és que m'ho ha fet veure ara, que també ho deia. Per què no ho diu el Govern? Reflexionin. He dit que volia reflexionar. Per què no ho diu el Govern? O altres formacions polítiques? Per què? No passa res, és una realitat.

A partir d'aquí podem continuar dient que el model de finançament ha de millorar. Evidentment. Però ha de millorar sobre què? Sobre les essències? No, sobre la realitat. I en la realitat, les xifres ens ajuden. És veritat, com deia la senyora Rocío Martínez-Sampere, que faig meva també una frase, no?, que no podem reduir el país a una xifra.

Això és veritat, senyora Rocío Martínez-Sampere; vostè té raó, no ho podem reduir. I, massa, el partit que dona suport al Govern i el mateix Govern han utilitzat exclusivament una sola xifra per resumir el que hi ha en el país, i és alguna cosa més que 16.000 milions d'euros, molt més que 16.000 milions d'euros, molt més. Podríem parlar, evidentment, de tot el sofriment i el patiment de les retallades i les polítiques econòmiques i socials que porta a terme el Govern de la Generalitat. Però no ho podem reduir només a una sola xifra. I això és el que nosaltres plantejem.

En definitiva, aquestes eren les qüestions que nosaltres volíem posar sobre la taula. Ens sembla que hem avançat en el fet que puguem tenir per llei la publicació de les balances fiscals. Em sembla que és un encert. I el que hauria de ser encara més encertat és que els governants ho utilitzessin com una eina de treball i no com una arma electoralista i partidista, perquè l'únic que fa és confondre el país –confondre el país. I això és el que menys necessita el nostre país, que sigui confós sistemàticament per interessos ideològics,

electoralistes, partidistes, que l'únic que fan és això, confondre el país.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, *consellers*, diputados, diputadas, el 13 de marzo de 2012 *La Vanguardia* publicaba un artículo de opinión titulado «Cuando las balanzas fiscales hablan». El día anterior el *conseller* de Economía Mas-Colell en la Comisión de Economía presentó sorpresivamente los datos de las balanzas fiscales correspondientes al año 2009.

¿Las presentó todas? No, por supuesto que no; es que ahí no venía a hacer un ejercicio de transparencia, venía a construir un relato, el relato del déficit fiscal.

¿Podría haber aportado toda la información? *Debería* haber aportado toda la información si fuese un *conseller* de Economía serio –serio–, que aprobase los propios exámenes que probablemente él pusiera en su universidad a sus alumnos. Pero no lo hizo. Porque su intención no era informar, era manipular.

Y ofreció un dato, uno, de como mínimo los cuatro relevantes a la hora de evaluar las balanzas fiscales entre administraciones, en este caso la central, la Administración general del Estado, y la Administración autonómica.

El dato era lo que se buscaba, los 16.000 millones de déficit. ¿Sobre qué modelo o sobre qué cálculo lo hizo? Sobre el flujo monetario. ¿Por qué no informó del carga-beneficio? Porque no interesaba. ¿Y por qué no informó del no neutralizado? Porque desmontaba el argumento.

Porque allí no veníamos y aquí no venimos a hablar de transparencia ni de información ni de conocimiento. Esto es un eslabón más de la cadena, de la estrategia orquestada por este Gobierno a la hora de justificar su legislatura. Lo que sucede tiene una explicación: «Cataluña tiene un déficit fiscal con España» –esto lo pongo entre comillas, no lo digo yo, lo dicen, por ejemplo, otros portavoces– «que nos impide hacer aquello que podemos hacer, que somete a los catalanes al drama de los recortes, pero que, en el caso de que esto no existiera, viviríamos en la Arcadia feliz.» Bueno, este relato tan poco sofisticado es el que utiliza un gobierno tan poco sofisticado como este.

Porque, claro, hay otros datos que son bien diferentes y que dicen cosas muy muy muy diferentes. Cuando uno analiza el flujo monetario neutralizado, es cierto, hay un déficit de 16.000 millones; carga-beneficio, de 11.000. ¿Pero cuál es la realidad? ¿El no neutralizado? Y digo «la realidad». Si analizamos flujo monetario, un déficit de 792 millones de euros, y el de carga-beneficio, en este caso, un superávit de 4.000 millones de euros. Después entraremos, si hay tiempo, a ana-

lizar el neutralizado, porque también es un poco de risa lo que ustedes presentan; como no presentar, por ejemplo, las subbalanzas de la seguridad social, que el señor Mas-Colell conoce perfectamente, pero que evidentemente les rompe el esquema.

Porque, ¿aquí nosotros nos oponemos a la publicación de las balanzas fiscales? No. Fíjense si no nos oponemos, que pedimos algo que ustedes niegan absolutamente, que es las balanzas fiscales interterritoriales en Cataluña. ¡Ah!, ¿estas por qué no? Hombre, amigo, porque saldrán cosas muy extrañas, como que Barcelona, por ejemplo, tiene un déficit fiscal del 13 por ciento y de inversión del 11. ¡Ah, claro! Pero esto no, esto no se puede saber.

Y, además, lo incorporamos, pedimos las balanzas fiscales, ¿eh?, entre Cataluña y la Administración general del Estado y las incorporamos a la Ley de presupuestos. El surrealismo, ya, absoluto. ¿Para qué? ¿Para qué?, si como mínimo hay un «decalaje» de tres años a nivel de la información necesaria para tener... ¿Qué aporta esa información al presupuesto de la Generalitat? Nada. Es un argumento, es una excusa, es una coartada más para continuar la senda del victimismo permanente, además de la manipulación, porque es victimismo y manipulación balanceados de una forma absolutamente equilibrada lo que hace su Gobierno. Por lo tanto, ¿transparencia? Obvio: sí, y de todo. Pero no manipulación. Y ustedes confunden transparencia con manipulación.

¿Por qué lo hacen? Pues evidentemente porque ustedes han construido una mentira. A ustedes, si aportan toda la información, se les desmonta la mentira que ustedes han construido permanentemente desde que llegaron al Gobierno. Ustedes hacen buena aquella frase de que la verdad no desmonte la mentira o de que la realidad no estropee una estrategia, ¿verdad? Porque en el año 2009, y ustedes lo saben, Cataluña tuvo superávit –tuvo superávit. Porque ustedes, ¿cómo es esto?, no, el neutralizado... ¿Pero ustedes saben dónde estamos? Sí, hombre, sí que lo saben para algunas cosas, para los recortes. ¿Pero ustedes saben el nivel de endeudamiento de la Administración general del Estado? ¿Y ustedes imputan 15.000 millones como impuestos pagados por los catalanes por la parte proporcional del endeudamiento público para pagar, entre otras cosas, pensiones y desempleo? ¿Pero qué rigor es este? Yo siempre les digo: el rigor mortis intelectual. Porque, claro, ya se lo organizaron ustedes muy bien con sus compañeros de viaje, ¿eh?, a Ítaca, a la Ítaca fiscal, Esquerra Republicana, cuando en esta ponencia de esto que llamamos «ley»..., y digo «esto», porque, desde luego, este artículo único también es para enmarcarlo, ¿eh?

No, la pluralidad, ¿eh?, los plurales; «és que aquí som tots molt plurals, eh?, molt plurals». ¡Ah!, los técnicos que pidió Ciudadanos para incorporarlos en la ponencia, no, hombre, no, estos no; no vaya a ser que nos digan aquello que no queremos oír. ¡Porque ustedes no lo quieren oír! Y no solo eso, sino que además no quieren que lo oigan los ciudadanos.

Miren, ustedes conocen, supongo –y acabo, presidenta, pero permítame–, conocen ustedes los doce princi-

pios de la propaganda de Goebbels. ¿Los conocen, no? Les voy a leer algunos.

Principio de simplificación, el del enemigo único: Madrid. Ese ustedes lo aplican perfectamente.

Principio de la vulgarización, toda propaganda debe ser popular adaptando su nivel al menos inteligente de los individuos: «España nos roba.»

Principio de orquestación, la propaganda debe limitarse a un número pequeño de ideas y repetirlas incansablemente: «Espolio fiscal, espolio fiscal, espolio fiscal...»

Principio de verosimilitud, construir argumentos a partir de fuentes diversas: el CAREC, los informes, algunos artículos de opinión de la prensa que se reparte gratis en los trenes.

Principio de silenciación, acallar las cuestiones sobre las que no se tiene argumentos; no se dan las informaciones y se acabó.

Y –acabo, presidenta–, principio de unanimidad, llegar a convencer a mucha gente de que piensa como todo el mundo, creando una falsa impresión de unanimidad. ¿Les suena esto? La mayoría social, las encuestas, los medios de comunicación generosamente subvencionados... En el fondo, ustedes no quieren conocer la verdad ni tener información; ustedes quieren construir coartadas. Y algunos, desde luego, no vamos a permanecer impasibles ante esta manipulación masiva.

Gracias, presidenta, diputados, diputadas.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Bé. Moltes gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, intervinc aquesta vegada en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya per expressar el posicionament sobre aquesta proposició de llei; una proposició de llei que, com he explicat anteriorment, el que farà serà que les balances fiscals entre Catalunya i l'Administració central de l'Estat es publiquin de manera anual quan es presentin els pressupostos de la Generalitat de Catalunya.

Ens agradaria repassar, primer, un breu moment, què són les balances fiscals. Les balances fiscals són el saldo entre la contribució que fan els ciutadans i les empreses de Catalunya a través dels seus impostos amb els serveis i les inversions que reben per part de l'Estat. Aquest saldo pot ser positiu –reben més del que aportem–, pot ser negatiu –doncs, aportem molt més del que reben.

Per això hi han diferents metodologies. La metodologia del flux monetari, que imputa la despesa al lloc on es fa. Un exemple: el Museu del Prado s'imputa a Madrid. La metodologia del flux del benefici, que imputa la despesa a qui teòricament se'n beneficia: el Mu-

seu del Prado és un museu d'àmbit estatal; per tant, se n'imputa també una part als ciutadans de Catalunya. Que incorpora la neutralització, que vol dir simplement incorporar el deute i l'endeutament públic a l'hora de calcular això. Un endeutament que és important; és tan important que està marcant els pressupostos de la Generalitat, de l'Estat espanyol, d'Europa i de pràcticament tot el món. Per tant, l'endeutament públic és una realitat; cal incorporar-lo en el càlcul de les balances fiscals a través d'aquest mecanisme de neutralització. Si no ho féssim, seria com dir que el deute no el paguem, i això ja seria entrar en una espiral una mica perillosa.

Per què són importants les balances? Doncs, perquè ens ajuden a veure si l'esforç fiscal que fan els ciutadans de Catalunya és suficient o no; si quan discutim els pressupostos, avaluem l'esforç fiscal i si hem de posar-hi més esforç fiscal, perquè el que hi ha és insuficient. En un moment d'ajust pressupostari, en què hi han mesures per incrementar ingressos com l'augment de taxes o l'augment d'impostos, cal tenir en compte la balança fiscal perquè potser algú podria pensar que els ciutadans de Catalunya no paguen prou impostos. I, per tant, és important tenir en compte la balança fiscal.

Ens diuen que els impostos els paguen les persones i que els serveis, doncs, els reben els territoris. I nosaltres diem que sí: els impostos els paguen les persones i els serveis també els reben les persones, i els reben en funció del territori on estan, en forma d'inversions, en forma de la dotació pressupostària que es doni dels serveis. Quan persistentment al llarg de molts anys hi han unes persones d'un determinat territori que paguen uns impostos personalment i reben uns serveis personalment però que són deficients en aquell territori, doncs, hi ha diferències entre persones. Per això nosaltres volem que es publiquin, amb regularitat, amb periodicitat, les balances fiscals.

Hi ha algú que hi vol barrejar la balança comercial, que és un criteri absolutament diferent, perquè qui reparteix els recursos en les balances comercials no és l'Estat. L'Estat espanyol no decideix que Catalunya vingui a la resta de l'Estat espanyol; qui decideix és el mercat. I, per tant, doncs, és diferent. Dir que, com que hi ha una balança comercial positiva de Catalunya respecte de l'Estat, hem de suportar una balança fiscal negativa, seria com dir que, com que la Xina exporta molt a Europa, la Xina ha de tenir una balança fiscal negativa amb Europa i ha de transferir tots els diners de manera que ho equilibri, no?

Quan algú parla de la balança –i ho ha fet el diputat Chumillas– amb relació a la sostenibilitat del sistema de prestacions i tot això, quan ha citat la baixa natalitat, m'ha recordat un llibre que li recomano, que és un llibre del 1935 que es diu *Catalunya, poble decadent*; és d'un dels primers economistes i demògrafs més importants, Josep Antoni Vandellòs, i deia: «La Catalunya que coneixem» –1935–, «per la baixa natalitat que té, econòmicament està destinada a la decadència.» Si haguéssim fet cas d'aquells auguris, avui probablement Catalunya no seria tal com és. Li recomano aquest llibre; si no el localitza a la biblioteca, jo l'hi deixaré amb molt de gust, diputat Chumillas.

Quins resultats han donat fins ara les balances fiscals?, que també ens porta això a demanar la seva publicació. Hi han balances fiscals que han estat realitzades per molts experts. Les que ha realitzat la Generalitat de Catalunya i les estimacions que ha realitzat des de l'any..., que compten des de l'any 1986 fins al 2009, són publicacions de caràcter oficial. Però anteriorment hi ha una tradició a Catalunya, perquè és una realitat que existeix la sensació que la diferència entre el que es paga i el que es rep respecte a l'Estat és molt gran i és persistent, i, doncs, ho trobem al llarg de la història. Balança fiscal de 1930 d'un economista, Jaume Alzina, en un llibre, *L'economia de la Catalunya autònoma*, en què afirmava que Catalunya pagava 375 milions de pessetes de 1930 a l'Estat; en rebia 69 milions de pessetes –1930. Probablement, revisant-ho hauríem de perfilar alguna xifra. Però hi ha una tradició de publicació de les balances fiscals.

El darrer estudi publicat de les balances fiscals xifra en uns 16.000 milions d'euros aquesta balança, que és un 8,4 per cent del producte interior brut de Catalunya.

Per altra banda, hem conegut aquesta setmana la liquidació del 2010 del sistema de finançament. I, en aquesta liquidació, respecte a la mitjana espanyola, Catalunya rep, es situa en el 98,9 sobre 100, i altres territoris que són receptors..., i això és inversió i despesa de l'Estat que va directa al ciutadà. Per tant, estem per sota de la mitjana de l'Estat.

L'acumulat en aquests anys de la balança fiscal, doncs, és un acumulat que ascendeix en valors absoluts a 289.000 milions d'euros, un 150 per cent del PIB català actual, que voldria dir que des del 1986 fins ara cada català ha aportat a l'Estat espanyol, doncs, per formar-ne part, prop de quaranta mil euros, cada ciutadà, quaranta mil euros *per capita* en vint-i-dos anys.

Això és molt o és poc? Algú podria pensar que a Catalunya li toca, i, per tant, és important tenir les balances per, a través del mètode comparatiu, poder saber, doncs, si aquesta xifra és excessiva o no.

I podem mirar, començar mirant altres estats, models d'estats descentralitzats, en què estudis del federalisme fiscal d'aquests fluxos interregionals de caràcter fiscal comparen. En les compareixences d'aquesta proposició de llei, les professores Bosch i Espasa ens van portar algunes d'aquestes dades. Catalunya, 8,4 per cent del seu producte interior brut; Califòrnia, 2,92 per cent; l'estat de Nova York, 2,49 per cent; l'estat de Massachusetts –referència per a algunes coses–, 2,26 per cent; l'estat d'Ontàrio, al Canadà, 2,46 per cent; la província de British Columbia, al Canadà, 0,89 per cent; la província d'Alberta, al Canadà, 3,25 per cent; Flandes, 4,40 per cent. Per tant, rècord mundial de Catalunya, i dels Països Catalans, també, perquè hem de comptar les balances fiscals del País Valencià, al voltant del 7 per cent, i de les Illes Balears i Pitiüses, al voltant del 14 per cent, que també és important.

És important aquesta contribució de Catalunya per aquesta pertinença a l'Estat espanyol, per exemple, comparant-ho amb l'aportació que ha fet la Unió Europea a l'Estat espanyol des del 1986? Doncs, utilitzant les mateixes xifres, veiem que només –només–

en un any, que va ser l'any 1995, la Unió Europea va aportar més a l'Estat espanyol del que aportava Catalunya a través d'aquesta balança fiscal negativa, arribant al punt que el 2009 l'aportació de Catalunya a l'Estat espanyol era 127 vegades superior a l'aportació que feia la Unió Europea a l'Estat espanyol.

En activitats polítiques i en les mobilitzacions d'una part important d'aquest país que reclama poder recaptar, gestionar liquidar i inspeccionar els impostos des de Catalunya, els que paguem els catalans, algú sovint ha dit que això és un tracte propi d'una colònia.

I mirem què pagaven les colònies. Les colònies de l'Estat espanyol, 1800, estudi presentat a la London School of Economics l'any 2008: el tant per cent del producte interior brut apropiat per la metròpoli com a taxes era del 10,5 per cent del producte interior brut –1800–; no està gaire lluny d'algunes xifres d'aquests anys. Per tant, quan algú diu si Catalunya és una colònia o no, podem dir que en termes fiscals no està equivocant, no està equivocant del tot.

Qui suporta aquest espoli fiscal? Tenint en compte que els principals impostos són l'IVA, l'impost de la renda sobre les persones físiques i l'impost de societats, tenint en compte que l'impost de la renda es basa sobre el treball, que l'IVA és un impost indirecte que es paga independentment de la renda i que en l'impost de societats el tipus efectiu de les petites i mitjanes empreses acaba sent més alt que el tipus efectiu que paguen les grans empreses, doncs, el qui suporta la càrrega forta d'aquest espoli fiscal són les classes treballadores, els sectors assalariats i les petites i mitjanes empreses.

Seguim amb la comparativa. Alemanya mana a Europa, mana massa probablement, no sotmesa a veritables controls democràtics, perquè fa una aportació significativa, una aportació que és, diferenciant el que aporta del que rep, el 0,37 per cent del seu producte interior brut, i Catalunya no mana, sinó que és manada –ens tracten com a súbdits, ja fa molts anys que ens hi tracten–, i aporta el 8,4 per cent del seu producte interior brut.

En conclusió, quan mirem les balances fiscals, i si ho sumem a la capacitat exportadora de Catalunya, a la diversitat i la diversificació de la seva economia, una Catalunya estat, una Catalunya independent, és un país viable. I ens porta a pensar i a poder afirmar que Catalunya, com a país, en termes generals no ha viscut, no hem viscut, per sobre de les nostres possibilitats, sinó que estem suportant i hem suportat un dèficit fiscal per sobre de les nostres possibilitats.

Quan s'avalua, doncs, aquesta viabilitat d'una Catalunya independent, moltes vegades els arguments en contra es basen en arguments de caràcter polític, no econòmic, per avaluar la viabilitat econòmica. I el diputat del Partit Popular ha fet referències a aranzels, que és una decisió política, i al possible boicot polític que pogués fer l'Estat espanyol.

Tenim cites al llarg de la història que ens demostren aquesta..., o que expressen l'opinió que tenien alguns

autors, algunes francament interessants, d'aquesta capacitat econòmica de Catalunya.

Voltaire, l'any 1751, va deixar escrit en un llibre que es titula *El segle de Lluís XIV* el següent: «Catalunya és un dels països més fèrtils de la terra i millor situats; Catalunya, doncs, pot prescindir del món sencer i els seus veïns no poden prescindir d'ella.»

Probablement aplicar aquesta frase en la seva literalitat avui, allò que deia Voltaire fa més de 270 anys, segurament seria excessiu, perquè avui, doncs, Catalunya no vol viure sola; el que la condemna a viure sola és la pertinença a l'Estat espanyol, però Catalunya no vol viure sola, vol compartir amb el món i vol aprofitar aquesta capacitat d'internacionalització, però sempre hi ha hagut una capacitat d'obertura i de generació de riquesa.

Per tant, nosaltres entenem que la sortida, una part de la sortida de la situació actual, tenint en compte que aquest país no ha viscut per sobre de les seves possibilitats, sinó que està pagant un espoli fiscal per sobre de les seves possibilitats, ha de ser recuperar l'esforç que realitzen els ciutadans catalans i les empreses catalanes a través dels seus impostos. Se n'ha dit «la hisenda pròpia», que significa recaptar, gestionar, liquidar i inspeccionar els impostos que paguem els ciutadans de Catalunya per part de l'Agència Tributària catalana.

Des d'Esquerra Republicana de Catalunya considerem que provar això, o intentar-ho, en el marc de l'Estat espanyol, a més amb la conjuntura actual, és francament complicat. I no ens convida a l'optimisme, però avui hi ha una majoria d'aquesta cambra que vol provar-ho. I si ho volen provar, nosaltres els acompanyarem, però seguirem convençuts que un cop passada la prova el camí que haurem d'enfilar per tenir una hisenda pròpia és la hisenda pròpia d'un estat propi, d'una república catalana, d'un estat independent.

Acabo, senyora presidenta. L'ofec econòmic al qual ens sotmet l'Estat espanyol, també a les nostres finances públiques, la deslleialtat contínua, fan, doncs, que l'Estat tingui una visió d'anar exprimint la perifèria, especialment aquells sectors més vius econòmicament, com Catalunya, fent que algú, doncs, no s'equivoqui gaire quan es refereix a Catalunya com una colònia fiscal.

Els països que s'han trobat amb aquesta situació han pres les decisions oportunes. No negociaven com estar millor amb la metròpoli, sinó que volien estar al món per poder-hi participar. Esperem que en els propers mesos i anys hi hagi una majoria en aquesta cambra que, un cop passada la prova del cotó de la hisenda pròpia dins de l'Estat espanyol, veient, com ho creiem nosaltres, que probablement sortirà molt negre, passi la prova del cotó de la república catalana, i serà la millor manera, serà el millor instrument perquè els impostos que paguem els ciutadans i les empreses de Catalunya reverteixin en el progrés, la justícia social, el benestar i el creixement econòmic del nostre país.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyor conseller, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'illustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Bon dia, conseller. Bon dia, diputats i diputades, des de Solidaritat Catalana per la Independència, votarem sí a aquesta proposició de llei, perquè considerem que és important que el Parlament de Catalunya legisli sobre una qüestió que fins ara ha depès de la voluntat política dels governs de la Generalitat i que a partir d'ara ja serà d'obligat compliment publicar les balances fiscals, i, per tant, que puguem tenir la xifra exacta cada any de quant Espanya roba als catalans i a les catalanes.

L'any 2009 la xifra va ser de 16.000 milions d'euros i quasi el 9 per cent del producte interior brut. Una xifra que, en paraules del senyor Miquel Iceta quan va titllar el model de finançament, és astronòmica. Aquesta sí que és astronòmica, no el model de finançament al qual es referia el senyor Miquel Iceta quan el titllava d'astronòmic. La xifra astronòmica és la de l'espoli fiscal de 16.000 milions d'euros; no només això, sinó que l'any 2010, el finançament de la Generalitat de Catalunya s'ha situat per sota de la mitjana de les comunitats autònomes. És a dir, que l'objectiu que tenia, precisament, el model de finançament actualment en vigor, que era situar el finançament *per capita* de Catalunya per sobre de la mitjana de les comunitats autònomes, per a l'any 2010, aquest finançament *per capita* està per sota de la mitjana de finançament de les comunitats autònomes. Aquí és on veiem el nefast model de finançament que ha perpetuat l'espoli fiscal que en aquests moments tenim, que ha perpetuat que Catalunya continuï per sota de la mitjana de les comunitats autònomes amb finançament *per capita*.

Quan va començar això de l'espoli fiscal? Va començar el 1714. És a dir, és que Espanya va venir a conquerir Catalunya precisament perquè Catalunya es convertís en una colònia fiscal, precisament perquè Catalunya comencés a patir l'espoli fiscal. El primer que van fer els espanyols quan van arribar a Catalunya va ser incrementar el cadastre, incrementar la pressió fiscal per set; és a dir, començar ja des d'aquell moment el saqueig fiscal del país que dura fins als nostres dies. No es van publicar fins segles després les primeres balances fiscals, però ja va començar en aquella data l'espoli fiscal que pateix el país.

Deia la senyora Sampere –ho diu–: «No podem reduir el país a una xifra.» Home, el que no podem reduir és la xifra del país. Això que no podem reduir la xifra del país, perquè resulta que aquest Parlament de Catalunya ha aprovat que amb la fi de l'espoli fiscal podríem incrementar el pressupost de la Generalitat un 70 per cent; podríem incrementar un 70 per cent els ingressos no financers del pressupost de la Generalitat de Catalunya. És a dir que podríem situar-nos en sanitat, en educació, en recerca i desenvolupament, en inversió, en infraestructures, en les mitjanes europees, no en les mitjanes de les comunitats autònomes de règim comú, que és on sovint tenen les expectatives disposi-

tades la majoria de grups parlamentaris. Estem parlant de les mitjanes europees, de 1.700 euros *per capita* en sanitat, en educació, en recerca, en desenvolupament, en infraestructures..., i podríem sortir del pou d'aquesta crisi a la qual ens està ensorrant precisament l'Estat espanyol.

Hem de concloure, a més a més, que cap model de finançament en el si de l'Estat espanyol –i ja en portem cinc, de pactes fiscals amb l'Estat espanyol, ara anirem per al sisè–, cap model de finançament a l'Estat espanyol ha aconseguit acabar amb l'espoli fiscal, ni tan sols ha aconseguit reduir l'espoli fiscal, situat sempre entre el 8 i el 10 per cent del producte interior brut.

I aquí s'ha donat una cosa curiosa, perquè sempre se'ns explicava que els avenços dels models de finançament era que s'incrementava la cessió dels impostos. Primer va ser el 15 per cent de l'IRPF, després el 30, després el 50, després el 58 dels especials. I, curiosament, a més increment de la cessió de trams d'impostos, més espoli fiscal en la xifra absoluta és la que patia el país. Aquí hi ha hagut la gran trampa i la gran mentida! I és que mentre aparentment ens incrementava la cessió dels impostos, després aplicaven uns topalls que feien que si els superàvem hàviem de retornar a l'Estat, precisament, com superàvem en la xifra econòmica aquests topalls i després hàviem de tornar aquesta xifra a l'Estat espanyol. Aquí hi ha la gran trampa.

I el sisè pacte fiscal, que és el que la setmana que ve abordarem, caurà exactament en el mateix error. Entre altres coses perquè ja ha incorporat el principi d'ordinalitat que amb molts pocs centenars de milions d'euros més ja es complirà, i, per tant, l'increment en la millora del finançament serà molt baixa.

Hi ha una cosa que sí que hem de dir... –i amb això volem felicitar el conseller Andreu Mas-Colell, sense que serveixi de precedent–, i és la metodologia de càlcul que vostès han utilitzat en la balança fiscal. Efectivament –efectivament– és la correcta: el flux monetari, neutralitzat pels efectes del dèficit o del superàvit públic. Efectivament. És que aquesta és la xifra que realment té impacte macroeconòmic. Aquesta és la xifra real que noten els ciutadans i les ciutadanes del nostre país. Perquè, escolti, a nosaltres que no ens vinguin a imputar els beneficis del Museu del Prado; a nosaltres que no ens vinguin a imputar els beneficis dels serveis centrals de l'exèrcit espanyol. Escolti, això fa despesa a Madrid, això tributa a Madrid, d'això se'n beneficien els ciutadans de la comunitat autònoma de Madrid. Aquí parlem de què és efectivament el que tributa en el nostre país, i això és el flux monetari.

S'han dit algunes fallàcies que jo crec que a aquestes alçades de la pel·lícula ja no es poden sostenir en aquest Parlament de Catalunya. Vostè ho deia: «S'ha de tenir en compte la balança comercial.» No, això és en les economies tancades, o que no és l'únic paràmetre, això és en economies tancades, això és en autarquies. La balança comercial –la balança comercial– és en economies tancades i en autarquies.

Escolti, aquí els ciutadans de l'Estat espanyol compren el que volen i compren els productes que volen. I si com-

pren productes catalans, estic segur que, a més a més, no és precisament perquè siguin catalans. Si els compren, els productes catalans, és perquè deu haver-hi una relació qualitat-preu que els afavoreix en la seva producció o en el seu consum; per això compren aquests productes.

Per tant, en aquests moments, de cap manera es pot al·legar que hi hagi una balança comercial que pugui compensar una balança fiscal; al contrari –al contrari.

La presidenta

Senyor...

Uriel Bertran Arrué

Cada vegada... –sí, acabo, presidenta–, cada vegada més els productes catalans es venen a l'exterior, en els mercats exteriors que no són l'espanyol, i cada vegada menys aquests productes es venen a l'Estat espanyol.

I després també s'ha dit, per part dels senyors del Partit Popular, que l'empresariat tremola davant la possibilitat d'independència política. No. L'empresariat ja està tremolant amb el seu Govern. L'empresariat està «cagat de por» amb el seu Govern, i perdonin l'expressió, però està tremolant amb el seu Govern. Perquè és que l'empresariat ara és quan està tancant, i els autònoms, i les empreses, i la petita i mitjana empresa. A l'empresariat que viu del BOE, és a dir que viu dels seus favors, potser sí que li preocupa la independència política, que és la gran minoria de l'empresariat. A l'empresariat que exporta, l'empresariat emprenedor, l'empresariat que té ganes de tirar endavant...

La presidenta

Senyor diputat...

Uriel Bertran Arrué

...desitja un estat propi que estigui al seu costat i que li faci les infraestructures necessàries i l'ajudi en la recerca i el desenvolupament, i l'ajudi a crear nous productes. Això és el que vol l'empresariat en aquests moments: un país que estigui al seu costat i no en contra, com en aquests moments es troba amb el Govern del Partit Popular espanyol.

Per tant, prou fallàcies, prou...

La presidenta

Senyor diputat...

Uriel Bertran Arrué

...mentides en aquest Parlament de Catalunya.

Nosaltres donarem suport a aquesta proposició de llei, perquè la considerem positiva i perquè ajuda a acabar amb totes les fallàcies i amb tots els mites que s'han dit de la política catalana en aquesta qüestió.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller, il·lustres diputats, diputades..., bé, jo donaré suport a la Llei de publicació de les balances fiscals entre Catalunya i Espanya.

Entenc que els nostres ciutadans, amb independència de les seves preferències ideològiques, tenen el dret a saber on van a parar els seus impostos, i més quan de cada euro d'impost que paguem els catalans, quaranta-tres cèntims se'n van a la resta de l'Estat sense cap contrapartida, que aquí hi ha també una diferència substancial amb les balances comercials. A la balança fiscal, doncs, no hi ha contrapartida en aquest dèficit que patim, i a les balances comercials hi ha un intercanvi.

A partir d'aquí? Doncs, home, penso que tots els grups polítics haurien de recolzar aquesta llei, que es publiquesin les balances fiscals, perquè el que dóna és informació als ciutadans del cost fiscal que té per a Catalunya formar part d'Espanya, de la resta de l'Estat.

Dit això, no podem obviar que hi han alguns grups parlamentaris o grups polítics a qui molesta que es toqui aquest tema, perquè, per una banda, es posa en evidència que Catalunya està sotmesa a una espoliació fiscal sistemàtica. I després n'hi ha d'altres que tenen una mica esbiaixada tota aquesta qüestió, no? Perquè, pel que m'ha semblat de les opinions d'alguns que m'han precedit, el resultat d'aquestes balances fiscals jo estic absolutament d'acord que ja no s'ha de fer –per molt indignants que siguin–, no s'ha de fer queixa i no s'ha de fer victimisme. Afortunadament això ja està superat, i és el que preocupa enormement als qui practiquen i exerceixen aquest espoli fiscal, que s'hagi superat aquell victimisme que alguns cops hem practicat.

Però això no és saber per saber. Això és saber per actuar. Perquè, si no, estaríem fent com el que veu una persona que s'està ofegant al mar i no l'ajuda a salvar-se. Això és saber per actuar. I aquí, doncs, si no s'avança en el pacte fiscal basat en el concert econòmic, doncs, ens tocarà adoptar mesures unilaterals des de Catalunya. I l'opció millor –i segurament després d'haver esgotat totes les opcions– serà treballar de manera seriosa i responsable perquè Catalunya tingui estructures d'Estat. I possiblement a un alt cost personal de qui té la responsabilitat de governar i dels qui donem suport a aquestes mesures que s'hauran d'adoptar de manera unilateral.

Per tant, doncs, en aquest sentit, des de Democràcia Catalana, si això va per aquí tenim molt clar que d'aquestes mesures la millor opció serà treballar, seriosament i de forma responsable, per la independència.

Gràcies, il·lustres diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Maria Senserrich.

Maria Senserrich i Guitart

Molt honorable presidenta... Honorable conseller, il·lustres diputats i diputades, avui procedim, com ja s'ha dit, a l'últim tram parlamentari de la proposició de llei de la publicació de les balances fiscals.

Abans volia donar les gràcies al diputat Aragonès, que és el ponent relator i el proponent d'aquesta proposició de llei, així com recordar-li al senyor Chumillas que és una proposició de llei d'Esquerra Republicana a la qual, en tot cas, donem suport. Per tant, el grup que dóna suport al Govern hi votarà a favor, però és d'Esquerra Republicana.

I també donar les gràcies als altres ponents, al senyor Boada, a la senyora Martínez-Sampere, al senyor Coto i al senyor Cañas per les ponències i per les propostes que han fet i les comissions que hem compartit.

Bé. Avui intentaré ser molt didàctica. Per què? Perquè després de sentir totes les intervencions, m'ha fet la sensació que hi ha algú que encara no ho ha entès o no ho té prou clar.

Primer de tot, què aprovem avui aquí? Avui, si prospera la votació –que, pel que veig, serà així–, farem que el Govern de la Generalitat publiqui les balances fiscals, i així aquesta publicació sigui un fet totalment normalitzat en el nostre país.

També, segurament, la gent que ens pugui estar escoltant o veient es preguntarà què són les balances fiscals. Se n'ha parlat molt avui, però crec que en alguns casos s'ha distorsionat molt. La balança fiscal és la diferència entre els diners que Catalunya paga a l'Administració central –Catalunya, senyor Boada– i els diners que l'Administració central inverteix a Catalunya.

Sabent això, que és l'abecé de les balances fiscals, cal saber qui les calcula. Aquí també s'ha distorsionat molt, avui. Doncs, molt senzill, qui les calcula és el Departament d'Economia de la Generalitat, i, en concret, per a més informació, la Subdirecció de Finançament Autònom del departament. Qui les calcula, ja ho sabem.

Com es calculen? Doncs, com molt bé ha dit la senyora Martínez-Sampere, l'any 2004 el conseller d'Economia va formar un grup de treball que va consensuar les metodologies, però no va calcular aquestes. Hi ha la del flux benefici i la del flux monetari. Ni quatre, ni sis, ni vuit, ni deu; dues: flux benefici i flux monetari.

Ara bé, des de tots els governs de la Generalitat sempre hi ha hagut voluntat de conèixer les xifres, i és per això que s'ha participat, des de fa temps, ja en les primeres actualitzacions de les balances fiscals, i ens remuntem als períodes del 1989 a l'any 1994. Per tant, actualment comptem amb una sèrie de vint-i-cinc anys de balances fiscals.

A més és bo saber i no oblidar que el Govern espanyol també les podria calcular. Per què no ho hauria de fer? De fet, una vegada ho va fer, eh? O sigui, els que tenim una mica de història i ho hem llegit i ho hem seguit... Va publicar les del 2005. Però, per una raó que no sabem però que ens podem imaginar, no va donar peu que les tornessin a calcular, malgrat hi hagi reso-

lucions al Congrés dels Diputats que ho diuen i que ho han de fer, i alguns d'ells hi van votar a favor.

Bé, ara que ja tenim clar què són, qui les calcula, com es calculen, és vital saber per què són necessàries les balances fiscals. Doncs, són necessàries perquè mesuren l'efecte redistributiu entre els territoris de la política fiscal que fa el Govern central. És a dir, ens diuen amb xifres la decisió d'inversió del Govern central al territori. I és aquí on Convergència i Unió lamentem que alguns partits polítics d'aquesta cambra insinuïn o d'altres directament diguin que dubten dels resultats presentats. Voler confondre fins i tot on hi ha consens és un error.

A alguns els preguntaria: de què tenen por? El senyor Chumillas, per exemple, ens ha dit: «Vostès, senyors de Convergència, tenen por que els enviïn més diners des de l'Administració central.» Por, no, però que ens els enviïn ja, que són nostres, ens en deuen molts. I després li explicaré per què i quins són.

De què tenen por? Poder a alguns el que els molesta no és el resultat, o almenys això esperem, sinó alguna altra cosa. Però això no ha de treure credibilitat a les xifres que s'han presentat.

Senyor Boada, si em permet, vostè ha posat en dubte un altre cop les xifres, per enèsima vegada, i la presentació d'aquestes, així com la diputada Martínez-Sampere. Només recordar-li-ho. El que ha explicat vostè és cert, hi havia un grup de treball de tretze experts. Però ara, i el conseller ho va explicar en comissió i s'ha explicat i s'ha dit reiteradament, la metodologia, les metodologies, que són dues, s'han seguit igual, idènticament, i el que ha fet: hi ha hagut dues persones que ho han coordinat, aquesta vegada, i han col·laborat per a aquest càlcul. I li ho recordo, una d'elles era la coordinadora del grup de treball. Dubtes? Posar dubtes ara i abans no? No ho entenem.

I dir-los a tots dos que quan vostès governen són responsables vostès, no..., això sempre s'ho diuen a si mateixos, ja està bé, ja, autoafirmar-se les coses, però quan ho fem la resta les balances fiscals són una arma. I això no és cert: les balances fiscals són unes xifres objectives, calculades amb unes metodologies consensuades, i que són dues, i que són correctes, i així s'ha fet i així es farà.

Des de Convergència i Unió defensem ara i abans els resultats publicats. Quan governaven vostès, sí, i quan governem nosaltres també: 16.409 milions d'euros. Ho han sentit bé: 16.409 milions d'euros. Què vol dir? Doncs, 45 milions d'euros el dia, ni més ni menys. Doncs, els catalans paguem a l'Administració central 45 milions d'euros, que van a Madrid i no tornen. O perquè els quedi més clar: 2.251 euros per català i catalana l'any; sí, 2.251 euros per cada un de vostès, els que estan asseguts avui aquí, a l'hemicicle.

I no és només aquesta xifra, senyor Boada, si em permet. Aquesta és una de les xifres. També li'n podria dir una altra: 48.000 milions d'euros –li sona?–, deute plurianual que ens van deixar el 2010. També és una xifra interessant de saber.

Cal que siguem conscients de la importància de les balances fiscals. Com ja he dit, aquestes són necessàries, perquè mesuren l'efecte redistributiu entre territoris de la política fiscal del Govern central. Durant vint-i-cinc anys Catalunya sempre ha rebut menys del que aporta. I si a més hi sumem la situació econòmica i la constant deslleialtat del Govern central en l'incompliment dels deutes..., com la famosa disposició addicional tercera, amb un total de 970 milions d'euros; el Fons de competitivitat, 1.450 milions d'euros. O el greuge comparatiu en les polítiques d'inversió, ni més ni menys: al pressupost general de l'Estat d'aquest 2012, Catalunya, un 45 per cent menys d'inversió. I no només aquí. Pressupost executat de l'any 2011, un 35 per cent. Ho han sentit bé: un 35 per cent només. Això és un greuge comparatiu.

O també recordar l'esforç que el president de la Generalitat ens reafirmava ahir en la sessió de control. Ens deia: «A les comunitats autònomes, responsables del 35 per cent de la despesa a nivell estatal, en aquests moments se'ls demana que facin el 64 per cent de l'ajust, mentre que el Govern central és responsable del 52 per cent de la despesa i s'aplica el 31 per cent de l'ajust.» Un greuge rere l'altre.

Com veuen, Catalunya viu una situació d'asfíxia financera insostenible. Els catalans estan dient prou. Més del 70 per cent dels catalans i catalanes volen decidir sobre el seu futur econòmic. Els catalans i les catalanes ens plantegem molt seriosament què passa amb els nostres diners. I serà d'aquí a poc menys d'una setmana; els diputats i diputades, que representem el poble de Catalunya, viurem el Ple del pacte fiscal, un ple que marcarà un abans i un després. I tots nosaltres som responsables de defensar els interessos de Catalunya, i això vol dir defensar els catalans i les catalanes.

És per això, també, que des del Grup de Convergència i Unió volem encoratjar-los a ser valents, ara i el proper dia 25, on com a país hem de demostrar que estem al costat de la gent i volem poder lluitar pel manteniment de l'estat del benestar. Caldrà que la gent vegi unitat. Això és el que els catalans i les catalanes esperen de nosaltres, perquè la dura realitat és crònica, però el que no pot ser és eterna.

Gràcies, presidenta, diputats, diputades.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores diputades, senyors diputats, acabat el debat iniciarem la votació de les esmenes reservades, i posteriorment votarem una esmena transaccional i el text del dictamen.

En primer lloc, votarem les esmenes presentades pel Subgrup Parlamentari Ciutadans, que són la número 1 i la número 6.

(Albert Rivera Díaz demana per parlar.) Senyor Rivera...

Albert Rivera Díaz

Sí, presidenta; demanaria lectura de l'últim paràgraf de l'esmena número 1.

La presidenta

L'últim paràgraf de l'esmena número 1 és el següent: «Tanmateix, el Departament d'Economia i Finances farà públiques anualment totes les dades de la balança comercial entre Catalunya i la resta de comunitats autònomes, així com totes les dades de les balances fiscals interterritorials a nivell de Catalunya, enteses com a balança fiscal entre províncies, balança fiscal entre comarques i balança fiscal entre els principals municipis de Catalunya.»

Passem a votar les esmenes número 1 i número 6.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor, 107 en contra i 17 abstencions.

A continuació, atès que l'única esmena del Grup Parlamentari d'Iniciativa ha estat retirada, votem les esmenes presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, esmenes números 4, 5 i 9.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 17 vots a favor, 107 en contra i 3 abstencions.

Votem ara l'esmena transaccional entre el Grup Parlamentari Socialista i el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa sobre les esmenes del Grup Socialista números 3, 8, 14 i 15, i les esmenes números 10, 11 i 12, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 107 vots a favor i 20 en contra.

I, finalment, passem a la votació del text del dictamen.

Comença la votació.

La Proposició de llei de publicació de les balances fiscals ha quedat aprovada per 107 vots a favor i 20 en contra.

(Alguns aplaudiments.)

InterpeHació

al Govern sobre el món local
(tram. 300-00195/09)

El dinovè punt de l'ordre del dia és la interpeHació al Govern sobre el món local, presentada per el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'il·lustre senyor Lluís Maria Corominas.

(Pausa llarga.)

Senyor Corominas, ja pot començar.

Lluís M. Corominas i Díaz

Gràcies. Gràcies, presidenta. Honorable vicepresidenta, el nostre grup parlamentari planteja aquesta interpellació bàsicament per la preocupació que generen les informacions que anem rebent al voltant de les modificacions que pot patir la legislació en el món local.

Concretament, el consell de ministres d'aquesta darretra setmana va emetre un informe sobre el Pla de reformes per al segon semestre del 2012 en què hi ha vint projectes de llei que afectaran, de ben segur, el nostre autogovern; però el que motiva aquesta interpellació i el que motiva la preocupació d'aquest grup parlamentari és l'informe sobre l'avantprojecte de la Llei de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local, que bàsicament el que ve a plantejar és una reforma en profunditat de la Llei de bases de règim local.

En aquest informe es parla de clarificar competències i es diu que, si s'eliminen les competències impròpies, s'estalviaran 3.500 milions d'euros, que es suprimiran 3.725 entitats locals menors, que s'eliminaran mancomunitats i es donarà el pes de les mancomunitats i d'altres entitats a les diputacions provincials, que s'enforteix la figura de l'interventor municipal, que dependrà funcionalment de l'Administració general de l'Estat i..., bé, diferents apreciacions sobre les conseqüències d'aquestes reformes.

Nosaltres volíem fer algunes reflexions al voltant d'aquesta possible reforma: la primera, que s'està volent estigmatitzar el món local. I això és no un fet que només ha volgut fer l'Estat, sinó que també en aquesta cambra hem escoltat, doncs, diverses intervencions, per al desconeixement que es té del món local, de supressió de municipis, d'alguna manera, d'intentar que el món local pagui la crisi i sent molt poc conscients del pes que té en el deute i en el dèficit de les administracions públiques el món local i, concretament, el món local també a Catalunya. Per tant, el primer que voldríem és posar en valor la funció del món local.

La segona, evidentment, parlar de model. Els textos que hem pogut veure de l'Estat parlen d'un model que no és el nostre, d'enfortir les diputacions provincials, i, per tant, anar a un model, doncs, que potser en alguna part de l'Estat pot funcionar, però aquí segur que no. I, a més, amb una barreja de dos conceptes que no s'haurien de barrejar: la part de simplificació i de buscar eficiència i eficàcia en el que és la gestió dels serveis, i el que és com que hi ha representació política més enllà dels municipis i del Govern de Catalunya aquí en el nostre país. I, per tant, barrejar la part política i la part de gestió ens sembla també que és un error perquè són dues coses diferents.

Concretament, es posa un límit, un llindar que són els vint mil habitants, que també són producte, segur, del desconeixement de com està compost almenys el nostre país. I també es fa esment tant de la viabilitat financera com dels estàndards de qualitat de les diferents administracions locals perquè en un moment determinat es pugui arribar a, *de facto*, suprimir els ajuntaments.

Si bé és cert que en el text del consell de ministres es parla que no es vol suprimir cap ajuntament, a la reali-

tat, si es mira la lletra petita, aquesta inviabilitat financera i aquesta, també, manca de prestació de serveis amb uns mínims estàndards de qualitat portarien, *de facto*, que no hi hagués aquests municipis.

I també s'ha de veure aquesta reforma de la figura de l'interventor amb una dependència funcional de l'Administració de l'Estat si no és en realitat, doncs, que ens envien algú de l'Estat a cada ajuntament a fer d'alcalde, eh?, i per tant..., o d'alcaldesa. I, per tant, també, una reflexió al voltant d'aquesta intervenció, que, evidentment, no la compartim.

I un darrer debat: el de les competències impròpies. Aquí es parla de competències obligatòries i les facultatives. És ben sabut que del món local català s'ha reclamat el finançament de les competències impròpies. El que es parla en aquest text és de suprimir les competències impròpies, que és diferent. Hi ha competències impròpies, i vostès ho saben, que, si es deixen de prestar des del món local o no les prestarà ningú o bé el fet que les presti una administració més llunyana a l'Administració local no garanteix que estiguin prestades d'una manera eficient i eficaç; en tot cas, les haurà de prestar algú i tindrà un cost, cosa que no preveu en aquests moments el text que ha presentat l'Estat.

Bé. Fruit d'aquestes reflexions, nosaltres voldríem plantejar un primer posicionament que voldríem que es compartís per part del nostre Govern. En primer terme, que s'ha de fer una defensa aferrissada del nostre autogovern. No pot haver-hi dubtes; és a dir, tot i que la música ens soni bé, la supressió de la millor gestió, l'eficiència, l'eficàcia, tot i que de cara a la ciutadania en aquest moment de crisi, en aquest moment en què, evidentment, ens reclamem solucions d'avui per demà pot sonar bé que es suprimeixin un 30 per cent dels regidors, que es suprimeixin, d'alguna manera, tota la política, tots els polítics podria sonar bé, però, evidentment, hem de tenir el cap fred i, dintre d'aquest exercici de l'autogovern, reclamar el nostre model de fer país i el nostre model d'Administració catalana.

Dintre d'això, també, evidentment, una defensa de l'autonomia local. Això que l'Estat segueixi tractant, com sempre, els ajuntaments, doncs, com el parent petit o de vegades senzillament amb aquesta, d'alguna manera, falta de capacitat de tirar endavant l'Administració local..., quan des del mateix Estat, evidentment, no s'està fent bé la feina i que si alguna cosa pateix a nivell financer i a nivell de gestió en aquest moment l'Estat espanyol és de la mala gestió que s'ha fet des de l'Estat i que ens ha portat a uns límits de dèficit i de deute que estan pràcticament intervinguts..., dir al món local què han de fer i què no han de fer, doncs, evidentment, és faltar a la veritat moral.

Bé. I, evidentment, a més a més de preservar l'autogovern i de preservar també l'autonomia local, nosaltres el que plantejem són mesures pròpies des d'aquí a Catalunya. Abans d'entrar-hi, i de demanar a la vicepresidenta el seu capteniment com a govern, una defensa del nostre model: Catalunya s'ha estructurat durant molts anys, durant molts segles, d'una determinada manera, i a cada municipi hi ha algú que s'ocupa de la cosa pública. I això és una manera d'entendre el país i

això no ens ho hem de deixar prendre. Com gestionarem més enllà de l'ajuntament? Com hem de gestionar entre l'ajuntament i la Generalitat a nivell d'administracions supramunicipals? Plantegem-nos-ho, i plantegem-nos-ho aquí al Parlament de Catalunya, que és qui té la sobirania per fer aquest debat.

Ara, no trenquem un model que ha funcionat bé. Des del municipi més petit de Catalunya hi ha qui se n'ocupa de la cosa comuna, i a aquest «qui se n'ocupa» si li traiem les competències absolutament, li traiem el finançament d'una manera absoluta, no hi haurà ningú que ho faci bé ni que es preocupi d'aquest model de municipi, d'aquest model de país que hem anat fent al llarg dels anys. Per tant, defensem-lo, aquest model, i posem en qüestió aquesta part supralocal, evidentment que sí.

Trenta-dos anys..., hi ha hagut molts canvis, vint-i-cinc anys també des de l'aprovació de les lleis comarcals del 87; i, per tant, evidentment que ho podem fer molt millor. I evidentment que podem plantejar l'asimetria del nostre país en la prestació de serveis i en la gestió. I evidentment que hem de reclamar que la representació política rau en els municipis i en el Govern de la Generalitat i que, pel mig, hi ha d'haver qui se n'ha d'ocupar; però aquesta representació política de les entitats supralocals també s'ha de posar en qüestió. I, per tant, tot això ho hem de poder debatre aquí al Parlament de Catalunya amb les dues lleis que tenim pendents.

És per tot això, vicepresidenta, que li demanàriem el capteniment, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sobre quina és l'opinió del Govern de la Generalitat d'aquests canvis estructurals que planteja el Govern de l'Estat. I, concretament, li demanem que des del Govern, i amb el suport d'aquest Parlament, es defensi l'autogovern de Catalunya, encara que la música soni bé i les reformes estatals, que es defensi l'autonomia local, que es faci costat al món local i..., en les seves reivindicacions, evidentment, i que es defensi el nostre model de país al qual abans feia referència.

Com? Impulsant la Llei de governs locals, que és un compromís que vam adquirir aquí al Parlament de Catalunya; que s'adapti sobretot aquest àmbit supramunicipal simplificant tant les estructures de gestió com les estructures polítiques, que això estic segur que ho compartim amb la majoria de la cambra, i també que es faci paral·lelament la primera llei de finances locals de Catalunya, amb aquella especificitat de què ens vam dotar a l'Estatut: Catalunya ha de poder tenir una llei de finances locals que contempli la varietat, l'asimetria del nostre país.

I això ho hem de fer des d'aquí, no ens ho han de fer des de Madrid, respectant, com vam dir a l'Estatut, les bases estatals en l'atribució de diners, però tots els diners que vinguin per al món local han de poder ser gestionats a través d'aquesta llei. I, per tant, demanem al Govern que tiri endavant aquestes reformes i que faci costat al món local en aquest moment en què hi haurà una agressió de ben segur per part de les lleis estatals.

Res més.

I moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern (Joana Ortega i Alemany)

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats..., diputat, coincideixo amb vostè en el fet que, a més a més, vivim en aquests moments un moment clau per al món local –un moment clau per al món local del nostre país. I crec que tots coincidim que cal posar en valor i construir un model des de Catalunya, per tant, des del rigor, des del coneixement del país, des del diàleg, des de la proximitat, des de la responsabilitat i especialment des del respecte al nostre autogovern i a l'autonomia local. I això és molt millor, infinitament millor que un model d'organització local basat i imposat des de lluny, imposat de pressa i corrents, sense diàleg, sense coneixement de la realitat catalana i no més amb una clara voluntat centralitzadora, que, per definició, és absolutament contrària al pacte constitucional i al principi d'autonomia local.

I és el que està passant en aquests moments, no? Per una banda, el Govern de la Generalitat està acabant d'ultimar una llei de governs locals; una llei feta, com li deia, des del territori; feta amb l'assessorament d'experts, basada en l'asimetria del nostre país, i, per tant, en la realitat catalana. I, per altra banda, des del Govern de l'Estat s'està impulsant una llei amb un impuls recentralitzador i que ens vol imposar, com deia, un model administratiu local que no és el nostre, que obvia aquesta asimetria catalana, que envaeix competències i que, a més a més, ataca directament l'autonomia local.

Per tant, el Govern, des de principis de legislatura i amb un compromís que va tenir aquí amb el Parlament, després de moltes reunions amb les entitats municipalistes, amb una visita constant i un constant diàleg amb el territori, escoltant i parlant amb tothom, hem tingut també reunions amb els grups parlamentaris per tal d'encarar aquesta reforma. I per encàrrec es va constituir també un grup d'experts, els quals els propers dies, a final d'aquest mes, lliuraran un informe que ha de servir com a base per tal que durant el mes d'agost i el setembre el Govern pugui elaborar ja un text articulat que puguem portar a discussió del Parlament al més aviat possible.

Però sí que em permetrà que li avanci unes reflexions en la línia del que vostè m'exposava, diputat. Primer, el model català no es basa en la supressió forçosa de municipis. El model català es basa en una agrupació voluntària, que en tenim casos en el país, com la Vall d'en Bas, que funcionen perfectament. El model català es basa en una mancomunació de serveis i també d'infraestructures, sobretot garantint aquest principi de subsidiarietat, perquè més que mai coincidim que la proximitat dels ciutadans als seus representants polítics és clau a l'hora de poder prestar els serveis.

I, d'altra banda, i molt important, la Llei de governs locals ha de desenvolupar l'Estatut, i ningú entendria

que no ho fes, no? Però tampoc ningú entendria que ara afegíssim nous nivells d'administracions a les ja existents. Per això resulta evident que caldrà trobar l'ajust i la sortida jurídica legal a l'Administració de les vegueries, després de la sentència del Tribunal Constitucional, que limita el seu desplegament, i caldrà també trobar el seu encaix amb l'actual legislació.

Per tant, la reforma del model del món català l'hem de fer sobre un model català que ha d'apostar també per la supressió d'organismes i d'estructures, sí, però sempre sense renunciar a aquest principi d'autonomia local i protegint-lo.

Tenim l'obligació de reformar i de redimensionar també l'Administració local catalana fent-la més eficient que mai, sota el principi de «màxima eficàcia, mínima burocràcia». Però hem de fugir, vostè ho deia perfectament, del populisme, de la demagògia. I, per tant, en aquest sentit, les comarques –i en tenim un gran exemple– han d'esdevenir instruments de mancomunicació dels serveis municipals sota els criteris d'absoluta eficàcia.

Pel que fa als municipis, nosaltres hem de defensar el model territorial català i la seva diversitat. Volem un país equilibrat territorialment. I és cert que hem d'evitar crear municipis nous i hem d'implantar mesures que facin efectiva i que fomentin la fusió voluntària. I ho farem. I treballarem i buscarem per trobar el consens per poder trobar aquest encaix de les vegueries en l'àmbit competencial fins ara desenvolupat per les diputacions i fer-ho sense crear nous nivells administratius.

L'estructura supramunicipal ha de ser eficient, ha de ser racional, ha de simplificar un panorama, i sobretot ha de ser un instrument bàsic d'assistència jurídica i econòmica als municipis; un instrument que ha de col·laborar i no pas competir amb la Generalitat, amb les comarques i amb les altres administracions existents.

En aquest sentit, els voldria informar que, arran de les negociacions que hem mantingut amb el Govern de l'Estat, hem acordat crear una comissió per tal de tractar els canvis legals necessaris per poder desenvolupar les administracions pròpies de Catalunya en substitució de les diputacions existents. Aquesta comissió es reunirà ja aquest mes de juliol i després en els propers mesos per tal d'avançar en aquesta matèria.

Dit això, deixi'm que entri de ple en el que és la reforma del món local català i que, per damunt de tot, posi en evidència una reflexió. L'estalvi d'un municipi..., perquè és cert que sembla que en aquests moments es vulgui culpar, doncs, de tots els problemes econòmics del país a les comunitats autònomes i al món local, i deixi'm que els digui que l'estalvi d'un municipi no ve ni pel tancament del seu ajuntament, ans al contrari, sinó per la prestació conjunta de serveis amb altres municipis veïns.

Aquest estalvi i aquesta eficiència també vindrà pel finançament efectiu de les competències traspassades per evitar aquelles duplicitats de prestacions i pel capteniment en la creació de nous serveis no obligatoris.

I, parlant de duplicitats, segurament caldria que el Govern de l'Estat fes un exercici intern per veure real-

ment quines són aquelles administracions duplicades i aquelles duplicitats que té, en comptes de mirar constantment les administracions locals i les administracions de les comunitats autònomes.

Cal també, i en aquest sentit la llei vol donar-hi un pes especial, incrementar el pes i l'autoritat de la figura institucional de l'alcalde, i hem, també, en aquest sentit, d'establir mecanismes i instruments efectius de participació i de transparència.

Per tot això, com els deia, estem dissenyant aquesta reforma del món local a Catalunya, des de Catalunya, d'acord amb les entitats municipalistes i treballant amb rigor, perquè també els deia que hi ha maneres equivocades de fer les coses. Per exemple, l'informe que va anunciar la setmana passada el consell de ministres i que afecta la reforma del món local desconeix totalment quina és la realitat catalana; un informe que posa de manifest aquesta voluntat, com els deia, centralitzadora de l'Estat i acumular competències en favor de les diputacions i en detriment dels municipis. Aquest no és el model català, ni tampoc és un model vàlid per nosaltres. I la crisi, com molt bé deia el diputat, no pot ser cap excusa per centralitzar ni per fulminar el principi d'autonomia local o el nostre autogovern. I hem d'evitar en aquest sentit caure en aquells paranyos que l'Estat ens posa contínuament amb l'excusa de l'estabilitat pressupostària. Perquè, com deia, ni les comunitats autònomes ni els ajuntaments ni el món local són, ni de bon tros, la causa dels problemes econòmics de l'Estat. I això ho podem demostrar amb xifres. El deute públic del 2011 per tot Espanya és de 706.000 milions d'euros, és a dir, un 66 per cent del PIB. El deute total de les comunitats autònomes, que són les majors prestadores de serveis, és el 12,6 per cent del PIB. I en el cas de les corporacions locals el deute és de 36.701 milions d'euros, tot just el 3,4 per cent del PIB.

Cal posar de manifest que, d'aquests 36.000 milions d'euros, que són els deutes de tots els ajuntaments de l'Estat, 7.000 corresponen només a la ciutat de Madrid, 7.000, que és molt major, aquesta xifra, que la suma total de tots els municipis, del deute de tots els municipis catalans, cosa que el secretari d'estat senyor Beteta coneix perfectament.

Per tant, el Govern de l'Estat vol treure competències, com vostè deia, en salut, en sanitat i en ensenyament als municipis de menys de vint mil habitants, a aquests que representen el 93 per cent dels municipis de Catalunya, a aquells que deixen vint-i-sis comarques catalanes sense cap representació i sense cap manera de gestionar directament aquestes competències.

I els ho hem de dir clarament, perquè els municipis menors de vint mil habitants no són els que pitjor es gestionen, ans al contrari: no han generat dèficit l'any 2011. Aquestes són les xifres, per tant.

En aquest sentit, deixi'm també que aprofiti i vagi acabant per posar en valor la feina, la tasca que fan tots els alcaldes, regidors de petits municipis, que, més enllà de la seva entrega i el voluntarisme, doncs, sovint realitzen aquesta tasca sense cap remuneració econòmica.

Per tant, escolti, ens hem de preguntar per què hem de treure competències a aquells ajuntaments que representen el 93 per cent dels nostres municipis, quan són viables econòmicament, quan demostren que són eficaços; per què hem de posar en qüestió aquells electes que són els que fan aquest paper de mediador local i que afavoreixen en tot cas la bona prestació dels serveis a nivell municipal. En tot cas, des de Catalunya tenim un model propi, una reforma que planteja mantenir l'autonomia municipal, que evitarà l'assumpció també insostenible de responsabilitats, que reduirà de manera important el nombre de càrrecs públics així com els òrgans i institucions existents actualment, però que reforçarà la figura de l'alcalde, reforçarà la figura dels electes.

En definitiva, aquesta reforma pretén posar amb molta claredat quines són les competències, quines són les responsabilitats de cada administració, evitant duplicitats i podent-les dimensionar bé en recursos i en personal.

Estem convençuts que aquest és un model d'administració local pròpia, catalana, racional, assenyada i adequada al país. I estic convençuda que una administració que respecti els nostres valors, el nostre principi d'autonomia local i el nostre autogovern trobarà l'encaix i trobarà el suport d'aquest Parlament.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(Pausa.)

La presidenta

No havent-hi rèplica, passem al punt vintè de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la política comunicativa i els mitjans de comunicació públics, presentada pel Grup Parlamentari Socialista.

Interpel·lació

al Govern sobre la política comunicativa
i els mitjans de comunicació públics
(tram. 300-00194/09)

Té la paraula l'illustre senyor Joan Ferran.

Joan Ferran i Serafini

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, avui, senyores i senyors diputats, és un dia dens des del punt de vista polític, políticament parlant; és un dia dens perquè hi ha una important manifestació aquesta tarda a tots els indrets de l'Estat contra les polítiques de retallades dels governs català i espanyol, i també és un dia políticament dens perquè hi han esdeveniments al voltant del cas del Palau que fan que així ho sigui, des del punt de vista comunicacional.

I podria a algunes persones semblar-los una frivolidat que avui plantegem una interpellació sobre els mitjans de comunicació, tenint damunt de la taula aquestes circumstàncies polítiques d'incapacitats del Govern català i espanyol per tirar endavant una política adient en el tema de la crisi. I fins i tot algú pot pensar que aquest tema pot ser secundari i pot ser frívol. Però, a

l'entendre del nostre grup parlamentari, creiem que no, que no és així, que plantejar avui una interpellació sobre política comunicativa del Govern i sobre la seva relació amb els mitjans de comunicació té a veure molt amb la qualitat de la democràcia i té a veure molt amb les polítiques de comunicació que fan que la qualitat de la democràcia sigui un fet.

I avui plantegem la interpellació perquè pensem que, lamentablement, des que vostès han arribat al Govern, el Govern de Convergència i Unió, les coses en aquest sentit han anat de mal en pitjor. Al respecte, permetin-me que els digui que en aquest cas segurament és en el que menys valen les excuses dels calaixos buits i de l'herència rebuda, i que tenen molt pocs motius per queixar-se. Perquè si féssim un repàs pel que fa a l'aspecte legislatiu, pel que fa a l'aspecte econòmic i pel que fa a l'aspecte de la qualitat de la informació, veurien vostès com hem anat de mal en pitjor, com hi ha una regressió.

Permetin-me que li desglossi els temes que li acabo d'anunciar. En el terreny legislatiu, l'anterior Govern va deixar una legislació òptima, feta des del consens, amb unes pràctiques, segurament, que podrien ser millorables, però que s'han vist truncades amb una llei òmnibus, que s'han vist truncades amb tota una dinàmica parlamentària i una dinàmica de funcionament que ha trencat aquella harmonia que s'havia muntat i que s'havia orquestrat al costat d'un consens travat des del debat de l'any 1999. Vostès s'han carregat absolutament la filosofia d'aquelles lleis. I, per tant, des del punt de vista legislatiu s'ha produït una regressió que ens sembla molt important.

En el terreny econòmic. En el terreny econòmic, vam deixar, va deixar l'anterior Govern una corporació catalana de mitjans audiovisuals absolutament sanejada, va deixar un desplegament tecnològic realment espectacular, va deixar les relacions amb la indústria audiovisual en un terreny francament bo.

I en l'altre terreny, en l'altre aspecte que els plantejava que també s'ha produït una regressió és en el terreny de la qualitat.

En el terreny de la professionalitat, del pluralisme, del respecte a les persones, dels premis internacionals, de les audiències, de l'excel·lència, del lideratge, de la qualitat reconeguda dels seus productes, en tot això l'herència que se'ls ha deixat és espectacular. I vostès només en divuit mesos i pocs dies han produït una regressió legislativa amb la tornada..., amb la trencada del consens històric, una ubicació de la ràdio i televisió pública sota control governamental com no hi havia estat mai, en detriment del pluralisme, i un descrèdit dels òrgans de direcció, tant del Consell de l'Audiovisual de Catalunya com de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, i sobretot sobre el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, amb l'espectacle que es va donar amb el *hearing* i amb la votació dels últims representants en el consell.

Volen saber vostès què pensen els professionals al respecte, més enllà del que puguin pensar un diputat, que òbviament parla des d'una part, des d'un grup parlamentari? Llegeixi els comunicats, senyora vicepresi-

denta, del Col·legi de Periodistes, dels sindicats, dels comitès d'empresa, dels articulistes, dels professors d'universitat, que diuen que hi ha una regressió com mai en el món dels mitjans de comunicació per una actitud poc adient del Govern de la Generalitat.

I després vostès han arribat a una situació en què crec que tenen molta dificultat per pujar a aquesta tribuna i per fer un discurs sobre la pluralitat, sobre la desgobernamentització i sobre tot el que ha estat un referent constant sobre els mitjans de comunicació públics. S'han quedat sense discurs, s'han quedat sense arguments, s'han quedat sense raons i s'han quedat sense capacitat de convicció, sobretot en les persones que estan treballant en aquests àmbits i de cara a l'opinió pública.

I això en l'àmbit legislatiu, perquè en l'àmbit de la gestió vostès ens vénen amb un discurs de l'austeritat, que pot estar molt bé, però cada cop que en aquesta cambra un diputat, com l'altre dia el senyor Mòdol, o un treballador de la corporació, o un membre de la comissió de control de mitjans audiovisuals, o un periodista els pregunten què pensen fer i com ho volen fer, no ens saben contestar. Vostès no responen.

Vostès no responen, per exemple, a la pregunta que li va adreçar un diputat sobre què faran amb el canal d'esports, o què faran amb el canal 33, o què faran vostès amb l'alta definició. I vostès ens remeten a vegades al senyor Brauli Duarte, i el senyor Brauli Duarte ens remet a vostès, i vostès i ell fan evasives. I aleshores avui en dia no se sap, més enllà d'aquesta regressió, quina és la política, què pensa fer el Govern, què pensa fer empresarialment parlant, què pensa fer respecte al múltiplex, què pensa fer sobre concentrar i unificar redaccions, què pensa fer respecte a les contractacions, què pensa fer respecte a l'externalització. I preguntem a qui preguntem no sabem qui té la competència, no sabem quin ens respon.

Perquè a aquestes alçades de la pel·lícula no val passar-se la pilota l'un a l'altre, senyora vicepresidenta, perquè sabem on es marca el criteri. Sabem on es pensen totes aquestes coses i on es diuen. Sabem qui està confeccionant el contracte programa i en quins despatxos. Sabem com s'articula la política de comunicació i on es decideix qui diu quines subvencions s'han de donar als privats i per quina quantitat, quin dret tenen a aquestes subvencions, etcètera. Sabem on es decideix això. Però no tenim resposta a les preguntes que els fem constantment des d'aquest faristol o des de la comissió de control de la ràdio i televisió d'aquest país. I això vostès després ho voldran segurament legitimar dient que el consell de govern donarà el vistiplau al contracte programa, segurament fent veure que consulten amb els sindicats i amb les centrals sindicals i amb els comitès d'empresa, etcètera.

Doncs, bé, la interpellació d'avui és perquè sàpiguen que estem profundament preocupats, eh? Estem en un context de concentració de propietat dels mitjans privats que fa més necessària que mai, avui, més necessària que mai, una ràdio i televisió pública com a garantia de pluralitat informativa i cultural i d'accés de determinats sectors de la societat als mitjans de

comunicació. I vostès..., creiem que alguns de vostès preferirien més aviat que determinats sectors privats o determinats grups imperessin en el que és el món audiovisual, que no que hi hagués, de veritat –que hi hagi, de veritat–, un servei públic.

Ens agafen els calfreds quan veiem que, per exemple, el seu coreligionari, senyora vicepresidenta, el senyor Duran Lleida, diu que cal tancar televisions autonòmiques. I diu: «Cal tancar-les perquè no tenen una llengua pròpia a defensar, com és el cas de la catalana.» Però, aleshores, aquí la pregunta podria ser molt perversa, perquè jo li diria: «En el cas que les emissores privades a Catalunya cobrissin el ventall de tot el que és el tema de la llengua en català, vostès renunciarien al servei públic d'una ràdio i televisió pública? El senyor Duran Lleida els demana a les altres comunitats autònomes que perquè no tenen una llengua pròpia no tenen dret a un servei públic de ràdio i televisió pública?»

Això ens fa por, senyora vicepresidenta, perquè, vist com van les coses, vist com van les concentracions empresarials i vist com hi ha algunes decisions del Govern respecte a alguns grups de comunicació, pensem que en el moment que tinguin garantida..., el tema..., l'excusa de la llengua, vostès prescindiran del servei públic. Per això ens fan els calfreds i per això ens preocupa, perquè hem vist que potser darrere de tot això hi ha un interès de privatització, d'eliminació, de *jivarització* del que és en aquests moments la ràdio i televisió pública del nostre país.

Hem vist les barbes dels veïns posades a rasurar, eh? Hem vist com els seus socis, els que els voten i els que comparteixen aquesta visió política dels mitjans de comunicació, a Múrcia, a Castella - la Manxa, a les Balears, a Madrid..., l'escandalós cas del Canal 9, a les Illes Balears, etcètera; a Televisió Espanyola, a Ràdio Nacional, etcètera, fan això; estan reduint, s'estan carregant el servei públic. I veiem com vostès –com vostès–, a la Diputació de Barcelona, de la mà del Partit Popular, desmantellen, intel·lectualment i programadament COM Ràdio, com a servei públic de proximitat; com eliminen programes i persones que tenen reconeguda la seva vàlua professional, com és el senyor Ramon Miravittles, amb un programa reconegut en el qual vostè participava, per exemple, com a tertuliana, i molts, un programa realment plural, de tertúlia política, dels pocs que quedaven a la COM Ràdio; com es carreguen, vostès, un senyor que es diu Jordi Duran; com es carreguen, vostès, no sé si perquè s'assembla al president Montilla, el senyor Sergi Mas, però també se'l carreguen; com es carreguen l'*star-system* que va crear un sistema de comunicació, com era la COM Ràdio i la xarxa de televisions i de ràdios locals.

Els demanem que rectifiquin; els demanem que, d'aquest desgavell legislatiu, d'aquest desgavell de gestió, d'aquest desgavell de pluralitat, en facin alguna cosa. Que ens diguin què, com; què pensen fer, des del punt de vista empresarial, com pensen reconduir aquesta pressió que els posa damunt de la seva acció política el Partit Popular. Com pensen treure'ns el fantasma, a tots nosaltres, que no acabaran amb un servei públic de ràdio i televisió que a aquest país li ha donat tantes possibilitats de desplegament cultural i que ha garantit

moltes vegades que tinguem una informació molt més plural que en altres llocs.

Gràcies, senyora presidenta; en la rèplica continuaré.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Per respondre a aquesta interpellació, en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable vicepresidenta senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, president. Senyor diputat, vostè se supera, legislatura darrere legislatura. Ara em recordava allò del *piove, porco governo*, perquè ens ha deixat, vostè, el seu grup, el seu Govern, una herència espectacular. Però, ull, aquella que és econòmica, de mala gestió..., això no ha de ser una excusa, perquè nosaltres som un govern que retallem perquè, miri..., som el Govern *Manostijeras*. Ens agrada, sap? «Disfrutem.» Vostès no hi tenen res a veure. Aquesta herència espectacular herència que vostè ens ha deixat. Per tant, *piove, porco governo*, senyor Ferran, se supera vostè legislatura darrere legislatura.

Deixi'm dir-li una cosa, jo li demanaria que defensés amb la mateixa passió que ha defensat la resta de televisions públiques de l'Estat, la catalana, la nostra. Això, realment, doncs, també li ho demanaria, si em permet, que ho fes amb la mateixa passió i amb la mateixa manera de fer que té vostè.

Deixi'm que entri amb les qüestions que m'ha plantejat, no? Vostè ens acusa de regressió, de trencada del consens, de desgavell, de descrèdit, etcètera. Deixi'm que vagi per passos. Primer, vostè diu: «Escolti, què farà el Govern pel que fa al canal d'esports, al nou múltiplex, a l'alta definició...?» I segurament vostè... –m'estranya, perquè vostè coneix perfectament aquest món, no?–, vostè sap que la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals és una entitat de dret públic amb personalitat jurídica pròpia i amb plena capacitat d'obrar, i, per tant, que actua amb plena autonomia funcional respecte a l'Administració. I d'aquesta plena autonomia, que fixa, a més a més, la Llei de la corporació catalana, qualsevol qüestió sobre la corporació vostè l'hauria de traslladar a la comissió de control de la corporació, que estic convençuda que ho fa, perquè li ho he vist en anteriors legislatures, no? Ara en tindrà ocasió, el dia 20, si no m'equivoco, compareix el president de la corporació catalana, no?

Però, escolti, jo crec que considerar que més enllà, doncs, de les funcions de col·laboració institucional que estableix la mateixa llei que el Govern té amb la corporació, i que aquestes puguin incidir, en el seu dia a dia, de la corporació, sense obviar, a més a més, l'amplíssim acord parlamentari que vam iniciar l'any 2001–2000–, amb la creació del CAC, i tot això, doncs, jo crec que és poc respectuós.

Vostè també ens preguntava pel contracte programa, no? Vostè sap perfectament –i, a més a més, si no m'equivoco, el proper dia 20 és quan vindrà a explicar el president de la corporació el contracte progra-

ma– que aquest s'ha de subscriure amb el Govern, no?; però la iniciativa parteix, i l'elaboració d'aquest contracte programa correspon al president i al Consell de Govern de la Corporació, que han de vetllar, a més a més, perquè aquest contracte s'adeqüi a aquell mandat que vàrem aprovar al Parlament, i que vàrem aprovar el mandat marc, si no m'equivoco, ara fa uns mesos o el 2010, no?

I, per tant, com li ho dic, en la darrera compareixença, el president de la corporació catalana ja va dir que aquest dia 20 té previst anar a la comissió de control i explicar els eixos bàsics del futur contracte programa, no? Uns eixos bàsics que, d'acord amb el mandat marc, aprovat pel Parlament el 2010, s'han de basar en una qualitat democràtica i defensa del pluralisme... –ui!, el pluralisme..., no el seu pluralisme, senyor Ferran, perquè el seu pluralisme és aquell que si vostès estan a l'acord, llavors és plural, i si vostès no estan a l'acord, no, aquí no hi pluralisme–; no, no..., el pluralisme, no el pluralisme del PSC ni el pluralisme del senyor Ferran. Doncs, qualitat democràtica i defensa del pluralisme, promoció del català i de l'aranès; civisme, cultura i educació; professionalitat, independència, responsabilitat professional, i, especialment, també, motor d'aquest sector audiovisual potent a Catalunya i promoció de les noves tecnologies. Aquests són els eixos bàsics del mandat marc i del contracte programa. I, per tant, són aquests els que s'aplicaran, i, en base a això i en base al pressupost que tindrà la corporació catalana, aquesta establirà quines són les prioritats. És des d'aquí i no des de cap despatx.

Vostè també em preguntava i em deia que hi havia hagut una regressió i que hi havia hagut una trencada del consens pel que feia a les modificacions legals. Vostè sap que dintre d'aquest afany del Govern de la Generalitat d'agilitzar, racionalitzar, redimensionar i agilitzar tot el sector administratiu, vàrem fer cinc lleis òmnibus, una d'elles de l'àmbit audiovisual, i amb aquesta vam modificar tres lleis: la del CAC, la de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i la de comunicació audiovisual.

I vostè sap perfectament que les modificacions, primer, anaven en la línia de redimensionar aquestes estructures. Que estic convençuda que en aquests moments tothom hi estem d'acord, no? En el cas de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals passàvem de dotze a sis membres; desapareixia la figura del director general –que vostè ha estat ponent de la llei, com jo, i sap, doncs, que aquesta figura no ha pogut tenir un encaix prou bo i assumeix aquestes funcions el mateix president de la corporació, no?–, i s'ha modificat també un sistema de majories per a adopció d'acords, no? I qui va fer primer que es modifiqués? Doncs, vostès a través d'un decret llei.

I jo li recordo que quan vostès van voler imposar el president de la corporació, el senyor Enric Marín, van venir aquí i amb un decret llei..., pum!, van canviar les majories. I ara ens acusa, a nosaltres, de trencar aquell consens i aquell esperit que vostès ja van modificar a través d'un decret llei? Aquesta ha estat una modificació en seu parlamentària d'una llei, i ha tingut, doncs,

aquesta majoria parlamentària, que ha permès tirar-ho endavant.

Deixi'm que li digui una cosa, a més a més, la justificació del preàmbul d'aquesta llei és exactament la mateixa que vostès van fer servir en l'esmentat decret llei –decret llei, vostès, eh?–, per justificar la necessitat d'un canvi del model de majories. No sé què haurà canviat d'uns mesos cap aquí, no?

Deixi'm també que li posi en evidència dos aspectes més, el CAC... Del CAC també n'hem modificat la llei, i hem reduït i hem passat de deu membres a cinc o a sis –en aquest moment no ho recordo. Però també hem fet una altra cosa, que és que el president del CAC, que fins ara l'escollia el Govern, doncs, en aquest moment és escollit pel Parlament, com hem vist. I, per tant, això és un exercici de pluralisme i a més és un exercici d'independència. Per tant, deixi'm que li digui que en aquest sentit, a banda de simplificar estructures, de millorar eficiència, de redimensionar totes aquestes estructures, sota uns criteris d'austeritat i de racionalització, hem fet unes modificacions legals, que, en tot cas, el que fan és augmentar aquesta independència dels mitjans i aquesta pluralitat.

I vostè sap, a més a més, que els mitjans de comunicació s'articulen, perquè ho hem discutit moltes vegades, sobre dos pilars fonamentals, com són la llibertat i la veritat –la veracitat, no? I cal..., sap què passa? Que hi ha el perill que si entre tots plegats, aquí, en un debat que a vegades pot ser més demagog que altra cosa, posem en risc la credibilitat dels mitjans públics, posem en risc també la seva capacitat de liderar audiències. I això vol dir perdre credibilitat, perdre confiança, perdre audiències, perdre pluralitat, perdre qualitat.

I estic convençuda que ni vostè, ni jo, ni tots els diputats de la cambra voldríem deixar aquest llegat als nostres fills, perquè som gent compromesa amb la democràcia i amb aquesta vocació de servei públic que han de tenir els mitjans públics, que són uns mitjans públics catalans, vertebradors, cohesionadors, de promoció de la llengua i de la cultura, de potenciació d'un sector audiovisual potent en el nostre país. I jo crec que tots, conjuntament, podem treballar des d'aquesta tribuna per enfortir aquest model audiovisual propi.

I aquesta és la voluntat, com li deia, del Govern, no?, poder seguir fent una eina vertebradora, cohesionadora, integradora, potenciar aquesta indústria audiovisual i fer realment uns mitjans de comunicació potents com sempre han estat els mitjans de comunicació catalans.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Per al torn de rèplica, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ferran.

(Pausa.)

Joan Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Mirava si era vostè o la presidenta per no confondre'm.

Senyora vicepresidenta, vostè és especialista en escapolir-se de l'escomesa. És la veritat, eh? Miri, en el terreny filosòfic, polític, programàtic, no m'ha contestat absolutament res. Li he explicat de les grans idees del seu col·lega, mig *jefe*, senyor Duran Lleida, respecte a les televisions autonòmiques. Vostè no m'ha contestat res. Sobre els criteris que tenen sobre el servei públic, tampoc. Sobre quina és la filosofia que en aquests moments ja defensen vostès respecte a la ràdio i televisió pública, tampoc. No m'ha contestat res en el primer.

De la segona qüestió que li he dit –qüestions concretes–, ha fet el que esperava: vostè ha «despejat» el senyor Brauli Duart. Jo li he preguntat pel canal d'esports, pel canal d'alta definició, per un grapat de qüestions, pel contracte programa, etcètera. I vostè em diu: «Això, la corporació.» Com si fos un compartiment estanc, aïllat allí, que no té res a veure amb res, ni amb el món, ni amb re de re... (*Veus de fons.*) No, escolti'm!, el Govern no fa política de comunicació? A on es decidirà els diners que van al contracte programa? Amb quina filosofia? O és que vostè es pensa que no sabem tots que el senyor Brauli Duart despenja el telèfon i truca al senyor Homs cada vegada que ha de prendre una decisió?

No em digui que el Govern no parla de mitjans de comunicació! Però, si no parla de mitjans de comunicació..., més pecat encara! Perquè el Govern té l'obligació de tenir una estratègia en els mitjans de comunicació. I em penso, pel que veiem, pel que veiem en moltes coses, o que en té poca o que la té a mitges amb el PP o que a vegades uns fan el que volen i el partit, la coalició fa el que vol i el Govern no se n'assabenta, etcètera.

Jo li ho he explicat: hi ha desgavell, hi ha regressió. Però també li he dit: «Hi ha desgavell», perquè no hi ha una línia clara, no hi ha una posició clara. No sabem quan hi haurà contracte programa. No sabem si faran, si ajuntaran plantilles o no. No sabem què faran a la COM Ràdio, què faran... Bé, sí que sabem el que fa: acomiadar gent, eh?

I vostès ens diuen: «Home, és que potser és que tenim un pacte amb el Partit Popular...» Escolti, el Partit Popular miri el que els fa, tirar per... El *Boletín Oficial del Estado* posa que vostès ja tenen un contenciós, amb la Llei 2 del 2012. Això és el que els fa el Partit Popular.

I quan els dic que hi ha desgavell, escolti, és que n'hi ha. Perquè quan el secretari de Comunicació, el senyor Martí Blanch, amonesta els periodistes que li fan preguntes al senyor Homs, és que fan un tipus de política determinada. O és que això no ho parlen en el Govern? No parlen quan una persona pressiona els periodistes i els periodistes es queixen i s'exclamen, i s'exclama el Col·legi de Periodistes –i s'exclama el Col·legi de Periodistes? D'això, no en parla el Govern? El Govern no parla de comunicació? Seria el primer Govern del món que no parlés de comunicació i no ho tingués com una de les prioritats importats, perquè tots sabem l'important que és la comunicació.

Miri, li he parlat de desgavell. Vostè no m'ha dit res de les coses que hi han pendents de fer, ni si concentraran redaccions o no ho faran, ni què pensen fer... Re!,

no m'ha contestat re; em rebotja ràpidament al senyor Duarte.

Però sí que detectem tics d'aquest tipus, que són autoritaris, que són poc democràtics. Li acabo d'explicar el del senyor Martí Blanch. Però n'hi ha un altre. Acaben de fer un llibre d'estil a la COM Ràdio que, tot i sabent que la COM Ràdio depèn de la diputació provincial, fa un eufemisme per no dir la paraula «província», per exemple, fa «demarcació de». Hi ha contingut en aquestes coses.

Com hi havia contingut moralista en alguns d'aquests programes que l'altre dia van sortir a *El Periódico* en els quals algunes qüestions de tipus sexual eren plantejades amb un eufemisme que no tenia res a veure amb el que realment eren aquells programes. Hi ha contingut. I hi ha política. I vostès fan una política que és regressiva en el món dels mitjans de comunicació i en el món de tot aquest funcionament, que hauria de ser o que havia arribat a ser mínimament plural i mínimament democràtic.

Jo li demano el següent, senyora vicepresidenta, digui'ns qui mana. Digui'ns quina mana! A qui li podem preguntar què passarà a la ràdio i televisió pública? És competència seva? El senyor Homs li explica a vostè el que ell fa pel seu compte o no li ho explica? A qui rendeix comptes, el senyor Homs? Quan volem criticar el senyor Martí Blanch perquè de paraula pressiona un periodista, a qui hem d'interpel·lar aquí? Haig d'interpel·lar el senyor Duarte? No! La interpel·lo a vostè? Però vostè no sap de què li estava parlant. Vostès no en parlen d'això?

Aquest és el problema que tenim amb aquest Govern respecte als mitjans de comunicació: regressió legislativa, manca de claredat sobre les qüestions que s'han de fer, com s'han de fer, quan s'han de fer, quins diners esmerçar-hi, etcètera, i una ofensiva en el terreny ideològic i en el terreny de les programacions allí on vostès estan treballant amb el Partit Popular; en el cas de la COM Ràdio, eliminant persones de l'*star-system* com el senyor Sergi Mas, com el senyor Ramon Miravittles, com el senyor Jordi Duran, com la senyora Vallejo, etcètera, laminant absolutament el que era un servei públic de qualitat. I això ens preocupa, malgrat que avui sigui un dia de manifestacions contra les retallades i de problemes sobre la corrupció i el finançament il·legal d'aquest país.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També, per al torn de rèplica, té ara la paraula la vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, president. Em sap greu, senyor Ferran, perquè el decebré, em sap molt de greu, perquè vostè vol que li digui allò que no li puc dir perquè no és veritat. Vostè vol que li digui que el Govern interfereix en la feina de la corporació, i no és veritat, perquè segurament

vostè deu tenir un tic o un record, doncs, d'una altra manera de fer les coses. I no és així, senyor Ferran, no és així.

Per tant, escolti, el Govern ni vol interferir ni pensa interferir en la feina que fa la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, no?, per això hi ha un president, per això hi ha un consell de govern escollit per tots nosaltres, per aquesta cambra. I en aquesta línia és que el Govern parla de comunicació, només faltaria!, però el Govern no imposa la política de comunicació.

Deixi'm que li digui una altra cosa. Home, no em parli, vostè, de pressions a mitjans de comunicació i a periodistes. Vostè, no. No vostè, vostès. Perquè, home, tothom tenim memòria, i, home, jo crec que no els correspon. Jo crec que, de coacció a mitjans de comunicació, en tenim exemples, i de fer llistes de bons i dolents, en tenim. I, per tant, escolti... I de personatges públics que deixen assegut un entrevistador perquè no els agrada el que els pregunta, també en tenim, en tenen vostès a les seves files. Per tant, home, jo crec que el passat no els dona gaire força moral per parlar ara de pressions a periodistes i a mitjans de comunicació. Li ho dic amb tot el «carinyo» que sap que li tinc, eh?, senyor Ferran. (*Veus de fons.*)

I tampoc ens vulgui dividir... —sí que li tinc «carinyo», senyora Camats, sí, sí. I no ens vulgui dividir, senyor Ferran, no, no ens vulgui dividir; aquest és un govern cohesionat. I, per tant, no pensi que uns per un cantó diuen una cosa i uns altres per un altre una altra, que si el senyor Homs, que si tal... No, escolti, no jugui amb això, no. Per tant, qui mana? Doncs, miri, hi ha un president que lidera i que tira endavant un govern, que compartim un projecte i en aquest sentit actuem, no?, i per tant sense capacitat ni voluntat d'interferir ni de molestar-nos uns a uns altres.

Vostè em deia «respostes», no?; per exemple, em parlava, doncs, de si hi ha previst fer un pla estratègic que... Bé, és que jo li ho torno a dir. Segurament en la comissió de control de la corporació que vàrem crear des d'aquest Parlament i que a més a més mensualment es reuneix li donaran totes aquestes respostes, no?

De fet, el president de la corporació ja ha anunciat en seu parlamentària que la corporació està treballant en una elaboració d'un pla estratègic i en una definició d'un nou marc laboral, no?, un marc laboral que ha de permetre estructurar i adequar l'estructura de les diferents empreses de la corporació a les prioritats de servei públic i al posicionament estratègic en el seu sector audiovisual. I vostè ho coneix; no li és aliè, no?

I vostè sap també que la corporació s'haurà d'adaptar a un context audiovisual en constant transformació. I també sap que la corporació haurà de garantir la viabilitat i la sostenibilitat de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals en tant que empresa pública atesa l'actual conjuntura econòmica. Vostè ho sap perfectament.

Però vostè també sap que, pel que fa a aquestes línies estratègiques, ja que la corporació, com li deia abans, disposa de plena autonomia funcional respecte de l'Administració, doncs, aquestes qüestions les hi expli-

carà molt millor el president del consell de govern en la reunió que tindran el dia 20 o quan l'hagin vostès de tenir.

Per tant, jo lamento no poder-li dir allò que vostè vol escoltar. No li ho puc dir perquè no és veritat. Vostè fa afirmacions jo crec que basades en una manera de treballar que no és la que té aquest Govern de la Generalitat.

I deixi'm que acabi. Vostè té una obsessió amb el senyor Duran Lleida, eh? Escolti, cada vegada que en té oportunitat, *bumba!* Doncs, escolti, jo li diria, si té ganes de debatre amb el senyor Duran Lleida, jo crec que la tribuna de Madrid seria la més adequada; de la mateixa manera que defensa amb aquesta passió les televisions públiques de l'Estat espanyol, doncs, segurament seria vostè un gran parlamentari a nivell estatal.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable vicepresidenta.

Interpel·lació

al Govern sobre l'ocupació
(tram. 300-00197/09)

El següent punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre l'ocupació. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. I per a la seva exposició té la paraula l'excel·lentíssim diputat senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Senyor president, diputats i diputades..., senyor conseller, avui el nostre Grup Parlamentari Popular vol interpel·lar-lo en referència a les polítiques actives, que, com vostè sap, són competència de la Generalitat de Catalunya, i, per tant, responsable és el seu Departament d'Empresa i Ocupació, polítiques encaminades a la creació de llocs de treball, i que, a mesura que passa el temps, trobem a faltar una resposta seriosa i responsable per part del Govern de la Generalitat; simplement, bones intencions, anuncis buits de continguts i compromisos que no s'han complert; bones intencions de lluitar contra l'atur i conseqüentment de crear llocs de treball, que és el problema i la xacra més important que pateix avui Catalunya, i que és competència, com ja abans s'havia dit, del Govern de la Generalitat.

No s'han vist fets concrets que aturin directament o que vagin directament a atacar el que és la pèrdua de llocs de treball. Coneixem, senyor conseller, la seva anàlisi de per què s'ha arribat a aquesta situació d'atur que vostè anomena «crisi de balanços». També coneixem els tres eixos que vostè concretava per combatre l'atur, és a dir, i amb paraules seves: redreçar l'economia; un segon eix seria per a millorar l'ocupabilitat de les persones, i, per últim, una millora de mercat.

Nosaltres li vam dir, en referència a la seva anàlisi i propostes, l'any passat, en seu parlamentària, que podríem compartir els seus raonaments però que el que calia era, més que millores, fer els canvis o reformes necessaris, valents, per a pal·liar aquesta situació greu, que el mes de juny representava a Catalunya 832.303 aturats, és a dir, 62.888 més que l'any passat. Això vol dir a prop d'un 22 per cent d'aturats a Catalunya. Però destacar, com si una maledicció bíblica fos, l'atur juvenil, que representa un 50,12 per cent a Catalunya.

Vostè, senyor conseller, fa prop d'un any que parla d'un pla de xoc per a frenar l'atur; pla que vostè va presentar en roda de premsa després del consell executiu a l'octubre del 2011. El pla concretava deu mesures entre les quals una era la col·laboració públicoprivada amb empreses de col·locació laboral, o bé projectes als ajuntaments.

L'objectiu, segons vostè, senyor Mena –paraules que s'han repetit moltes vegades en aquest Parlament de Catalunya–, era reduir l'atur a la meitat al final de legislatura.

Les deu mesures, que els dic més o menys per damunt, eren: la concessió d'ajuts a petites empreses, menys de vint-i-cinc treballadors, per al foment de la contractació de persones aturades amb formació ocupacional; la contractació de persones aturades que hagin exhaurit la prestació per desocupació o el subsidi d'atur mitjançant plans d'ocupació adreçats a entitats locals; una altra era la millora de la qualificació de l'ocupabilitat i la contractació de persones amb dificultats d'inserció mitjançant el programa «Treball de barris»; una altra era la contractació a través dels plans d'ocupació adreçats a entitats sense ànim de lucre; una altra era l'acord de col·laboració amb entitats sense ànim de lucre per a desenvolupar activitats de col·laboració civicosocials adreçades a persones receptores del subsidi del PIRMI; una altra era l'acord d'homologació previ a les agències de col·locació; també l'ampliació de la xarxa d'aules actives de recerca de feina; també el projecte d'orientació de persones en situació d'atur de llarga durada; un programa de crèdit de formació per al treball adreçat a persones aturades que es vulguin formar qualificativament, i, últim, un curs, cursos de català per a persones estrangeres.

Un pla de xoc que no s'ha conegut en profunditat. O almenys en aquest Parlament no l'han conegut els diputats en profunditat. Ni tampoc, el seu grau de compliment, quin és el que ha estat. L'única cosa que coneixem és que a data d'avui el resultat ha estat negatiu, amb la pèrdua de 62.888 aturats més que l'any passat.

Senyor conseller, quins són els motius per què aquest pla de xoc que hauria de frenar l'atur no ha donat els resultats esperats que esperava el Govern de la Generalitat? Quina és la valoració que des del seu departament es fa en referència als motius que han provocat els resultats negatius del pla? Davant d'aquests fets quines correccions tenen previstes fer? O bé, existeix un pla B? En què consisteix?

Li deia, també, que anuncis buits de continguts, com poden ser la reforma del Servei d'Ocupació de Catalu-

nya, el SOC, o bé la tan esperada Llei d'emprenedoria, que s'anunciava amb una campanya preparada pel seu departament, a bombo i platerets, amb l'eslògan publicitari de «Catalunya emprèn», i que consisteix, pel que sabem, en un powerpoint que ha costat a les arques públiques més de cent mil euros, és a dir, més de 16 milions de les antigues pessetes.

Darrere d'aquest powerpoint, ens diuen al seu departament que existeix un estudi curós, de camp, recollit en un detallat informe. Quin informe, senyor conseller? On està, aquest informe? L'única informació que en té el nostre grup és la seva existència, però brilla per l'absència de la seva més mínima informació.

Abans, senyor conseller, parlava de la reforma del SOC, i per no fugir d'estudi –suposant que vostè em retraurà la retallada del 56 per cent que el Govern d'Espanya ha aplicat i que vostè podria dir que això ha impossibilitat qualsevol acció encaminada a aquest tema–, recordar-li –recordar-li– que la responsable del SOC, la senyora Esther Sánchez, en seu parlamentària i coneixent la retallada de les polítiques actives del Govern central, es va comprometre que abans de finalitzar el període de sessions presentaria la reforma del SOC. Avui és l'últim Ple ordinari de sessions i encara no sabem quina és la reforma, si existeix algun tipus de reforma, si deixarà d'existir el SOC com un òrgan autònom. No tenim cap informació.

Deia també compromisos que no s'han complert i dels quals, senyor conseller, el nostre grup parlamentari té alguna cosa a dir. Potser el més important és que no ens convertirem en còmplices d'un govern que no compleix els seus acords, els seus acords parlamentaris amb el nostre grup parlamentari. Dic això perquè vostè sap molt bé, senyor conseller, que una de les qüestions més destacades de donar suport als pressupostos de la Generalitat, a part de la responsabilitat política de no paralitzar la governabilitat de Catalunya per falta de pressupostos, era l'acord de participar activament en la reforma del SOC i en els treballs del Projecte de Llei d'emprenedoria, que fins ara, últim Ple d'aquest període de sessions, no han arribat a aquest Parlament per al seu debat i aprovació. El motiu no deu ser pas per les reunions mantingudes amb el seu departament, ni tampoc l'exigència del nostre grup de complir els acords als quals vam arribar.

Senyor conseller, no es pot esperar més. És necessari prendre mesures urgents, valentes, potser no populars, però el pitjor és estar parat –i és veritat que el que no fa res no s'equivoca, però tampoc encerta– i tancar les portes a altres que ho puguin fer, per la dita catalana «ni fa ni deixa fer».

Senyor conseller, el Govern d'Espanya ha retallat; el Govern de la Generalitat ha retallat; el Govern del Partit Socialista i Esquerra Unida a Andalusia ha retallat. Ningú posa en dubte que no hi ha ni un sol euro. Per això mateix, senyor conseller..., cosa que no significa que no s'ha de tindre el convenciment i la valentia de fer les reformes que siguin necessàries, això que s'anomena «acció i responsabilitat de govern». És el que nosaltres li demanem: que, davant d'aquesta situació de dir i estar tot el dia dient que no hi ha res, el que

s'ha de fer és tindre la creativitat i tindre la iniciativa d'apostar per les reformes necessàries per poder tirar endavant.

Esperem, senyor conseller, que això sigui de la manera que ha de ser, que vostè comenci a complir els seus deures i que molt aviat puguem veure dos temes que li he mencionat abans, que són importants, com són la reforma del SOC i la Llei d'emprenedoria. Si vostès no ho fan, ho haurem de fer nosaltres presentant-ho en aquest Parlament.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Francesc Xavier Mena, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació (Francesc Xavier Mena i López)

Molt honorable presidenta, excel·lentíssim senyor diputat Rafael Luna, senyores i senyors diputats, la conselleria d'Empresa i Ocupació, sota la meua direcció, està orientada des del primer dia a resultats i a l'avaluació d'aquests resultats. Li explicaré, senyor Luna, fil per randa tots aquests punts, fonamentalment tres: Llei d'emprenedoria, o empenedoria, foment de l'empenedoria; reforma del SOC, i la qüestió del Pla de xoc contra l'atur. I veurà que anem, diguem-ne, per sobre de calendari, i per tant això que diu que no fem res no es correspon amb la realitat.

I començarem per la primera qüestió. No fa gaire el professor Yancy Vaillant, en un projecte que és un projecte internacional, va publicar per a Catalunya el Global Entrepreneurship Monitor. La conclusió principal d'això, per a l'any 2011, primer any de govern, va ser que la taxa d'activitat empenedora a Catalunya creix per primer cop en quatre anys. Aquest informe, l'informe Global Entrepreneurship Monitor, diu que la taxa catalana d'empenedoria se situa per sobre la mitjana espanyola. És veritat que també per sota de la mitjana europea. Destaca un aspecte important, i és que el capital inicial necessari per crear una empresa a Catalunya l'any 2011 ha baixat. Per tant, la barrera d'accés que representa la restricció financera actual es dilueix. I destaca també que els joves empenedors menors de trenta-cinc anys lideren la recuperació de la cultura empenedora, i també destaca que l'empenedoria femenina ha crescut, tema important. Per tant, primer, resultats. I hem de dir que això no, òbviament, ha de correspondre només a l'acció de govern, ni molt menys. Però, primer, resultats. Avaluem positivament que després de quatre anys la iniciativa empenedora s'hagi incrementat.

Anem a la Llei d'empenedoria. Efectivament, nosaltres tenim al programa de govern portar una llei d'empenedoria. No com un foc d'encenalls, no com una qüestió cosmètica; com una eina fonamental per impulsar la iniciativa empenedora a Catalunya. És per això que primer vam contactar, o simultàniament, amb la Unió Europea, amb el senyor Daniel Calleja. Jo em vaig reunir amb ell al seu despatx a Brusselles; també al meu despatx aquí, a Catalunya. I, per cert,

l'última reunió que vaig tenir amb el senyor Calleja per alinear la Llei d'emprenedoria i el foment de l'emprenedoria del Govern de Catalunya amb els fons europeus va ser justament en ocasió d'un ple del Parlament aquí, no fa gaires dates.

Bé, aquesta és una qüestió que també ha d'estar alineada, per qüestió de competències, amb l'Estat. Teníem bones notícies. El president Mariano Rajoy, en l'acte d'investidura de fa quatre dies, el 19 de desembre, va anunciar una llei específica sobre l'emprenedoria en un període no superior a tres mesos. Això ho deia el 19 de desembre. El més calent és a l'aigüera. Deia concretament: «Alguna de estas medidas fiscales, junto con otras concretas en el ámbito de la financiación, la tramitación administrativa y la gestión laboral, se englobarán» –deia el 19 de desembre de l'any passat– «en la ley de apoyo a los emprendedores que el Gobierno enviará a la cámara dentro de los próximos tres meses.» En fi, no vull entrar en qüestions addicionals que deia sobre el fet que definirem un «marco fiscal de apoyo a los emprendedores, pymes y autónomos que les permita hacer frente» –etcètera– «a la creación de empleo», tot el tema de compensació de deutes... Recorda, senyor diputat, el tema de compensació de deutes amb l'Administració pública, compte únic tributari? El més calent, a l'aigüera. El tema de l'impost sobre el valor afegit, no haver d'ingressar l'impost sobre el valor afegit fins que no s'haguessin cobrat les factures corresponents, etcètera? Per no parlar, que en parlava aquí, també, de la deducció de l'IRPF a la inversió d'habitatge, etcètera. En aquella mateixa sessió d'acte d'investidura, el Grup de Convergència i Unió, per boca del diputat senyor Duran i Lleida, ja li feia una alternativa i un plantejament sobre qüestions de recolzament als emprenedors i als autònoms, i també als *business angels*. Això està, suposo, al llibre d'actes de sessions. A més, es van dir qüestions com que, a la llei d'emprenedors, si fracassava el negoci de l'autònom no hauria de respondre amb la seva llar familiar, o es parlava de reforçar el següent mercat alternatiu, etcètera. Hi insisteixo: el més calent, a l'aigüera.

Jo tot el dia parlo amb el ministre De Guindos, amb el senyor secretari d'estat, el senyor García-Legaz, amb el ministre Soria, amb el seu secretari d'Indústria, el senyor Valero, amb la ministra Báñez, per veure quan trauran la llei d'emprenedoria a l'Estat, perquè si no tenim el marc fiscal, mercantil, laboral, propi de l'emprenedor a l'Estat, una llei de Catalunya sense aquest marc europeu, que el tenim, ni el marc de l'Estat queda una mica cosmètica i foc d'encenalls. Igualment la portarem. Per què? Perquè ara resulta que la vicepresidenta, en el programa legislatiu per al que queda d'any, ni l'ha esmentada. I, per tant, haurem de tirar pel dret. Però pensi en això que dic: hi haurà una llei descafeïnada a l'Estat, perquè sembla que el ministre Montoro no vol cedir incentius fiscals en aquesta matèria, i a sobre ve el Reial decret llei 20/2012 i puja l'IVA. Els emprenedors i els autònoms hauran de perdre marge o repercutir-lo; els augmenten les retencions del 18 al 21 per cent, amb una tensió de tresoreria per a tots els emprenedors i per als autònoms, i els canvia tota la qüestió relativa a les bases mínimes de cotització de la seguretat social, que augmenta un

1 per cent. Això és el que tenim –això és el que tenim–, senyor diputat. Mentrestant, doncs, lògicament, a Catalunya hem tirat pel dret, i, bé, portarem la llei, perquè ja es veu que clarament podrem alinear-la amb Europa, però no amb el Govern central de l'Estat.

I el que sí que hem impulsat és un programa, el programa «Catalunya emprèn». Hi estem presents molt activament, més enllà que no tenim cosmètica i no hi han focs d'encenalls. Escolti, al darrer Bizbarcelona vam estar molt actius –molt actius. Estem molt actius per elaborar material didàctic, de manera que el proper curs tots els nens, joves, de Catalunya, a totes les línies formatives, des de primària fins a formació professional, estudiïn emprenedoria. Estem en els mitjans de comunicació, no influïnt, sinó informant, òbviament, que el dolent no ha de ser mai, o sempre, l'emprenedor, que l'emprenedor té també un valor social, inclús si fracassa, per allò de qui ensopega i no cau avançada dues passes.

Aquest és un programa, «Catalunya emprèn», que està presentat a quatre anys vista, amb una dotació de 200 milions d'euros. Vol fomentar seixanta mil emprenedors i cent mil llocs de treball, i agrupa tant el foment de l'emprenedoria, diguem-ne, d'alt creixement, fonamentalment tecnològica, que es fa des d'ACCIO, fins al dels treballadors autònoms, que es fa des de la direcció general corresponent del Treball Autònom.

Treballem, i tindrem probablement a començament de l'any vinent ja desenvolupat, tot l'expedient únic electrònic, és a dir, el Canal Empresa, un espai electrònic que aglutinarà tot el mapa de tràmits informatius que han de fer els emprenedors o els seus gestors amb les administracions públiques.

Ara tinc una reunió amb els rectors, però ja tenim molt desenvolupada, en col·laboració amb el Departament d'Economia i Coneixement, la Xarxa d'Emprenedoria Universitària. I s'han fet, escolti, miri, vuitanta jornades de foment de l'emprenedoria a diferents universitats, tots els cursos sobre què cal saber per crear una empresa dins de les universitats, l'Enxarxar-se, l'Open Innovation, l'Innova Game, els cent trenta projectes que es van fer en un concurs d'idees d'emprenedors, els campus d'estiu, etcètera. I òbviament les línies de finançament, que no m'hi he estès, tant des de la Generalitat com a través de col·laboració amb *business angels*.

Segona qüestió que ha comentat –i per raó de temps només l'encetaré i ja la hi desenvoluparé al torn de rèplica: el tema de la reforma del SOC. Bé, ja hem explicat moltes vegades que quan vam arribar ens vam trobar que el 92 per cent de les persones que anaven a una oficina de treball de les setanta oficines de treball que tenim a Catalunya fonamentalment hi anaven per qüestions de gestions de la seva prestació d'atur, quan nosaltres optem per una política activa. I per això vam denunciar els convenis i vam rescatar els cinc-cents treballadors de la Generalitat que treballaven en col·laboració amb l'antic Inem, ara Servei Públic d'Ocupació Estatal, per a polítiques actives, per fer allò que se'n diu el «compromís d'activació laboral». I és per això que totes les

persones que estan a l'atur a Catalunya ara el primer que fan és un qüestionari d'ocupabilitat. I, després, és veritat, hem passat de polítiques fonamentalment passives a combinar-les amb polítiques actives d'orientació, d'intermediació, en col·laboració amb agències de col·locació i ETT i de formació. És veritat: formació mixta, formació no en si mateixa, sinó formació i inserció molt orientades a acreditació de competències, certificacions de professionalitat, etcètera. Hem canviat d'arrel, encara que encara queda camí per fer, l'estructura territorial i també l'estructura més pròpiament administrativa, com he dit, del SOC.

Tenim, per tant, un nou model d'oficines de treball, que és una cosa que es va fent. Escolti, tot això ho han fet els països europeus en set, vuit, anys. Nosaltres ho farem en quinze mesos, potser vint-i-quatre mesos. Per què? Perquè ho fem en col·laboració amb el Fons Social Europeu. I el Fons Social Europeu, que és el que ens orienta i marca una mica el ritme, diu: «Home, per a això necessitariem vostès molts més anys; han començat massa tard –han començat massa tard.» Però, en tot cas, i després al torn de rèplica li ho explicaré..., li diré fil per randa tot el que hem fet, el que fem. Compte, una qüestió: amb la suspensió que tenim dels pagaments del Fons Social Europeu, que encara no ens han comunicat que ens ho han aixecat, òbviament hem d'actuar d'acord amb el que ens marca la Unió Europea.

Senyora presidenta...

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Senyora presidenta, diputats, diputades... Senyor conseller, miri, vostè ve aquí a dir-nos que la taxa catalana d'emprenedoria ha crescut a Catalunya; ens ha vingut a dir que l'emprenedoria dels més joves ha pujat a Catalunya, i jo li torno a dir a vostè que han perdut 62.888 llocs de treball i que tenim l'atur juvenil en un 50 per cent.

Miri, jo vaig ser director d'una entitat financera, i recordo que, al final de l'exercici, no era anar amb excuses d'una cosa ni de l'altra: o l'entitat havia tingut i havia complert els seus objectius, o la gestió havia estat negativa. Per tant, el resultat de la seua gestió, pròpiament ho diu, pèrdua de llocs de treball i un alarmant índex en el que és realment els joves.

He de reconèixer una cosa, senyor conseller, vostè ha canviat. Aquell conseller que teníem vist com el catedràtic –un excel·lent catedràtic, ja sap que jo li tinc en això certa admiració acadèmica–, vostè, ha començat ja a aprendre el què?, alguna cosa de política. Li ho dic de veritat. Perquè, miri, ha començat a parlar de la Llei d'emprenedoria i ha començat a dir que la culpa és de Madrid, que tota la culpa és de l'Estat, que tota la culpa és del Govern central. Miri, ja comença vostè a tindre allò que s'ha de tindre políticament, que és l'excusa o el comodí per justificar el que no s'ha de fer.

En l'última pregunta que se li va fer al president del Govern d'Espanya, al senyor Mariano Rajoy, sobre la Llei d'emprenedoria va dir que hi aniria –va dir que hi aniria. El que passa, que hi ha problemes –i vostè, que parla de Madrid i tot això...–, hi ha problemes molt greus; hi ha 30.000 milions d'euros per pagar realment el que estan costant, les despeses financeres del deute públic. Són 90.000 milions d'euros les despeses que s'han tingut per damunt del que són els ingressos, i tenim un deute exterior igual al PIB. Això és el que ens ha deixat un govern d'esquerres i un govern del Partit Socialista Obrer Espanyol.

I vostè em dirà: per què parlo d'això, aquí? Coi, perquè vostè parla de Madrid cada dos per tres. Ara sí que he après la lliçó, i el comodí, per poder estar tranquil.

Però, miri, jo li vaig a dir una cosa. Si vostès no presenten aquesta Llei d'emprenedoria, la presentarem nosaltres, perquè no cal que Madrid la presenti primer, perquè, nosaltres, senyor conseller, vostè sap molt bé que la tenim i l'estem retenint per poder-la discutir amb vostès i arribar a l'acord, perquè era l'acord parlamentari que nosaltres teníem aquí. I no cal que s'hagi d'esperar, realment, ni molt menys, que Madrid doni el primer pas per poder fer o deixar de fer.

Ja li he dit que en això ha fet un gran avanç, ha agafat un perfil polític, molt bé, i ha agafat aquest comodí que nosaltres diem moltes vegades: sigui de dia o de nit, la culpa sempre és de Madrid.

Vostè del tema del SOC no ens n'ha parlat molt, però tampoc ha dit la veritat –tampoc ha dit la veritat. Miri, li torno a dir que la directora o la responsable del SOC, la senyora Esther Sánchez, va comprometre's en seu parlamentària, reconeixent la tallada del 55 per cent, que presentaria una reforma del SOC.

Sap per què no la presenta? Perquè vostès no són capaços de ficar-se d'acord, i els fa por, amb les administracions locals i els sindicats, i no són capaços de buscar l'altra part per poder complementar a on no se pot arribar amb el que són els diners públics. Aquí és on vostès no ha prosperat. Aquí és on vostès s'han quedat parats.

Per tant, no busquem unes altres excuses, no les busquem, no estiguéssim més temps paralitzats; s'han de prendre actuacions, senyor conseller, valentes –i li torno a dir el que li estava dient abans–, i potser no són populars, però se requereixen, perquè, per molt que vostè m'estigui dient, els índexs d'atur continuen pujant i aquí no hem vist que aquest pla de xoc –que, per cert, poca cosa m'ha comentat que no sabéssim– hagi sigut capaç de frenar-ho.

Nosaltres en la nostra moció ja li avancem que li demanarem un informe detallat, i que el porti en seu parlamentària, del que ha estat aquest pla de xoc, d'aquests deu punts; què ha passat que això falla, que no va, i li dic les pèrdues de llocs de treball. Nosaltres li ficarem una data per presentar realment una llei d'emprenedoria; si vostès no la presenten, la presentarem nosaltres, no estarem a expenses de Madrid. I després també li presentarem el que és una reforma del SOC.

Però, com hi ha un compromís parlamentari d'aprovació d'uns pressupostos que nosaltres vam recolzar no simplement per això, sinó per la responsabilitat política que no s'haguessin de convocar unes eleccions anticipades perquè hi havia un govern que no tenia uns pressupostos, vostès compleixen –vostès compleixen–, que estem una mica cansats i farts d'anar darrere de vostès per buscar solucions i perquè compleixen les coses.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Senyora presidenta... Senyor diputat, pel que fa a la Llei d'emprenedoria, òbviament que la portarem de seguida, perquè l'estratègia que havíem dit d'alinear Europa, en el foment de l'emprenedoria, Estat i Catalunya ha fallat per l'Estat; no hi ha Llei d'emprenedoria ni se l'espera –ni se l'espera. Per tant, haurem de tirar pel dret.

És veritat que voldríem que aquest marc fiscal, aquest marc mercantil de competències de l'Estat ja estigués establert. I per això vam comunicar al seu grup que estaríem disposats fins i tot a esperar que l'Estat tragués la seva. No la treu? La portarem nosaltres.

Pel que fa referència a la reforma del SOC, escolti, s'està fent. Qualsevol altra reforma del SOC que es vulgui fer, que no és la que s'està fent, no tindrà camí, perquè senzillament el Fons Social Europeu la barrarà, perquè aquí tinc –òbviament, sempre haig de fer esment una mica de les gestions que es fan, eh?– totes les cartes que he anat dirigint, primer, al senyor László Andor, el comissari, després al senyor Koos Richelle, de dir: «Escoltin, molt bé, aixequin si us plau la suspensió dels pagaments del Fons Social Europeu, del programa 2007-2013, aixequin-nos-ho, i no posin en perill el 2014-2020 i, a canvi, nosaltres fem la reforma del SOC.» I l'estem fent.

Miri, escolti, tot és un procés seqüencial. La reforma del SOC no és una llei, no és venir aquí i presentar una llei, és un procés seqüencial. Què hem fet i que estem fent? Transformació de les polítiques. Ja vam fer l'Estratègia catalana d'ocupació, el Pla de desenvolupament de polítiques actives, que és el que ens demanava Europa. Totes les convocatòries després del mapa de necessitats formatives. No podíem treure cursos si no fèiem el mapa de necessitats formatives que ens va demanar Europa.

S'acusa a vegades injustament que el Servei d'Ocupació de Catalunya només mitjança el 3 per cent de... No, no, escolti; això ho fa a través de les agències de col·locació, de les ETT, d'entitats del tercer sector, d'ajuntaments. I així ho fem. El 70 per cent de les activitats del SOC estan externalitzades, amb col·laboració públicopública i publicoprivada. Ah, aquí sí que ens hem trobat que la conferència sectorial ens ha reduït els fons en un 57 per cent; els plans d'ocupació, en un 97 per cent –en un 97 per cent.

Transformació organitzativa i operativa, amb el Pla operatiu del Fons Social Europeu.

Quin és el pla d'acció? Tres àmbits: millora del sistema, el Pla director TIC, que ja ha estat tirat endavant, amb sistemes i dispositius tecnològics, ja que estava totalment desendregat i desintegrat; el tema d'estructura, ja tenim el decret de reforma, que en seran informats, entrarà en vigor aquest any, el decret de reforma del SOC, que assenta les bases d'una administració moderna de funcionament gerencial.

Quin és el tercer que hem presentat al Fons Social Europeu i ens ha dit «okay» a aquest pla d'acció? Millora dels models de gestió de programes, substituir les subvencions per contractació, contractes programa plurianuals, lògicament lligats a resultats; processos de contractació basats en la qualitat financera, organitzativa, metodològica de les diferents entitats col·laboradores. Per exemple, enguany tota l'oferta formativa del sector turístic i d'hostaleria ja surt amb aquest fórmula de contractació.

I la transformació del sistema: Llei d'ocupació de Catalunya, que estem negociant amb sindicats, patronals, entitats municipalistes, i que serà el sistema de governació del sistema d'ocupació de Catalunya. N'haurem de reduir el nombre. A Europa se sorprenen que tenim interlocució amb dos-cents ajuntaments i vuit-centes entitats; diuen: «Si un departament francès, a molt estirar, té trenta o trenta-cinc interlocutors, com teniu mil interlocutors?»

Ara, aquí tenim un problema, i és que l'Estat ha de definir quines són les competències de les administracions locals aquí, quines són les polítiques d'ocupació, quin és el paper del servei públic d'ocupació. Si al setembre o a l'octubre, que ens ho han promès, ens diuen què volen fer, aleshores podrem enllestir aquest projecte de llei, la Llei d'ocupació de Catalunya abans, el projecte, abans que acabi 2012. I aquest és el meu compromís.

Pel que fa referència a les altres qüestions, miri, senyor diputat, per crear llocs de treball i redreçar l'economia no podem devaluar, no podem fer polítiques fiscals expansives amb sobreendeutament, no podem fer polítiques monetàries, que depenen del Banc Central Europeu. Què estem fent? Impuls a l'economia, oxigen: les lleis òmnibus, la finestra única empresarial; plans d'estímul d'actuacions empresarials industrials –estem rescatant empreses que haurien estat ja desaparegudes i liquidades si no hagués estat per la nostra tasca–; el «Catalunya emprèn» de què hem parlat; el Pla de l'energia i canvi climàtic; el pla Idigital; el Pla estratègic de turisme, que veurà la llum ben aviat; tot el tema que estem fent amb el món de la moda. Per tant, més enllà de les prioritats, dels centres especials de treball, de discapacitat, de renda mínima, posem atenció –posem atenció– en la lluita contra l'atur. Demà anem de visita d'obres del centre de l'automòbil de Martorell, que veurà properament la llum.

Escolti, fa quatre mesos que es redueix l'atur. Per què? Pel pla de xoc. Vostès em parla de xifres que justament van explicar la instrumentació d'aquest pla de xoc. I estem fent, doncs, totes les convocatòries: xar-

xa d'orientació per a l'ocupació; la FOAP, la *formació* d'oferta en àrees prioritàries; la «Forma i insereix» que ja he comentat.

I dues molt importants que en vull fer esment explícit per acabar: les pràctiques no laborals de joves en atur, d'entre divuit i vint-i-cinc anys, que no tinguin experiència laboral, provinents de formació professional.

I, des de la conselleria, anunciarem totes les convocatòries noves de formació especialitzada, que van des de –i li ho llegeixo ràpidament– formació ocupacional adaptada a les necessitats del mercat de treball –això són 40 milions d'euros–; el «Forma i insereix», 3 milions d'euros (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, senyora presidenta–; els joves per l'ocupació, entre 19 i 20 milions d'euros, sense entrar en detall, que aquí treballaran molt amb ajuntaments i consells comarcals, que no veuran un duro de la conferència sectorial, perquè els han reduït els plans d'ocupació un 97 per cent –acabo–; els centres d'innovació i formació ocupacional, els vuit centres; el Consorci per a la Formació Contínua, que ha repartit ja tots els fons entre els diferents agents; el Certic i l'*e-learning*; el Sefed, l'Aprèn.cat, etcètera.

És a dir, la conselleria està fent tots els esforços, i aquests darrers quatre mesos, és veritat que la situació és complicada, hem aconseguit, a partir d'aquest pla de xoc i de moltes altres actuacions, reduir l'atur, si bé molt lleugerament, i la situació no és per llençar ni molt menys coets.

Senyor diputat, senyora presidenta...

La presidenta

El vint-i-dosè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la gestió del cicle de l'aigua, presentada pel Grup Parlamentari Socialista.

Interpellació

al Govern sobre la gestió del cicle de l'aigua (tram. 300-00193/09)

Té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Honorable presidenta, diputades, diputats..., senyor conseller, li fem aquesta interpellació sobre la gestió del cicle de l'aigua perquè des del meu grup parlamentari entenem que la disponibilitat d'aigua és un servei imprescindible per a les persones, és un servei imprescindible per a les empreses del país, per als proveïdors d'aliments i també és un servei imprescindible per al medi natural.

Per tant, jo crec que conclourem que la disponibilitat d'aigua té una importància estratègica per al país. I, justament per aquesta importància, des del nostre punt de vista és bo que un organisme públic sigui el proveïdor i el regulador d'un servei essencial com aquest.

Ara que estem davant d'un furor que ho vol privatitzar tot, des del nostre punt de vista l'Agència Catalana de l'Aigua és un organisme públic necessari per garantir la gestió de l'aigua a Catalunya, per garantir també la qualitat d'aquest element i per garantir-ne també el subministrament en quantitat i qualitat suficient, sobretot a les conques internes del país, atenent les peculiaritats del nostre sistema hídic.

Bona part de l'actuació de l'Agència Catalana de l'Aigua la realitza Aigües Ter Llobregat, una empresa pública dedicada al subministrament en alta. Aigües Ter Llobregat té part del deute de l'Agència Catalana de l'Aigua. No és en principi l'objectiu d'aquesta interpellació endinsar-nos en els motius de l'endeutament, però deixin-me dir-los que a Catalunya tenim un mercat d'aigua desequilibrat, les conques internes representen un terç de la disponibilitat del recurs i en aquestes comarques, a les conques internes, en aquests territoris, hi viuen dues terceres parts de la població. És, per tant, aquest desequilibri el que fa necessària, des del nostre punt de vista, la intervenció pública.

Per reduir aquest desequilibri, des de sempre, però bàsicament a partir de l'any 2006, que és els períodes, els darrers dos períodes de sequera que ha viscut el país, l'Agència Catalana de l'Aigua i la seva empresa Aigües Ter..., una de les seves empreses, Aigües Ter Llobregat, han realitzat una forta inversió per augmentar la garantia de subministrament en quasi quatre-cents hectòmetres cúbics, que és evident que ha fet necessària la utilització de recursos econòmics.

També des de l'any 2003 fins a l'any 2010, per complir la legislació ambiental europea i garantir la qualitat de les masses d'aigua del país, s'han realitzat importants inversions, de prop de 800 milions d'euros, justament per garantir la qualitat d'aquestes aigües.

És cert, conseller, que el conseller que el va precedir a vostè en aquesta matèria volia córrer, i va córrer per complir la Directiva marc de l'aigua, una directiva marc de l'aigua que no ens obliga a complir totes les seves disposicions fins a l'any 2015. I probablement, i amb tota probabilitat, podíem, vist el context econòmic actual, cosa que no es podia preveure l'any 2006, haver aplanat la inversió en matèria de qualitat i sanejament, i, fins i tot, la inversió que es va realitzar es podia haver planificat o haver-se diferit la seva amortització en períodes de temps més llargs.

Ara, dit això, ni tenim resolta encara la garantia de subministrament al cent per cent ni tenim solucionat tot el sanejament de les masses d'aigua del país. És en temps de no-estrès hídic, com el que estem en aquests moments, que hauríem de tornar a aprofundir en el model hídic que necessita Catalunya, les obres hidràuliques per afrontar..., i per tenir clar l'horitzó. Perquè suposo que el Govern de la Generalitat és conscient que en aquesta matèria o es generen consensos o es generen conflictes territorials. I si les pujades de les tarifes no són explicades, i més en aquest context econòmic i social en què vivim, també es poden generar conflictes socials.

Malgrat que he arribat a la conclusió que a vostès els interessa poc arribar a acords amb el grup parlamen-

tari que jo represento, li torno a reiterar un cop més, ja ho he fet unes quantes vegades, la nostra disponibilitat a dialogar sobre el model, com disposats estàvem i estem a abordar els problemes financers de l'Administració hidràulica, malgrat que una vegada i una altra ens assabentem de les intencions del Govern per titulars de diari o llegint el *Diari Oficial de la Generalitat*. Els hem ofert la mà i tenim la sensació, no només en seu parlamentària, que sempre se'ns queda enlaire, perquè el seu Govern –no sé si vostè, conseller– i alguns consellers d'aquest Govern tenien una posició predeterminada des del principi; sobretot, crec jo, el conseller d'Economia, que té una aproximació molt neoliberal als problemes del país, i també en els àmbits de Presidència, que són els que controlen els processos de contractació, en aquests moments, del conjunt de l'Administració pública a Catalunya. Jo crec que ni des d'Economia ni des de Presidència hi ha gaire interès a acordar polítiques amb aquest grup parlamentari, i tinc la sensació que amb la majoria de grups parlamentaris de la cambra.

L'aigua és per llei de titularitat pública. Des del nostre punt de vista l'aigua no és un bé comercial com els altres. Vostès s'escuden sempre en l'herència rebuda, en el gran deute acumulat amb el tancament dels mercats financers, però jo crec que des del primer dia el seu Govern ha acarolat la idea de privatitzar la gestió, que avui veiem plasmada amb l'avantprojecte d'explotació d'Aigües Ter Llobregat, un dels operadors públics en alta més importants de Catalunya.

Però no és l'únic, conseller, no és l'únic operador en alta a Catalunya. Això vol dir, conseller, que en el futur ens plantejaran solucions similars amb altres consorcis tan importants com ATLL, com pot ser el Consorci d'Aigües de Tarragona o el Consorci de la Costa Brava, per citar-ne dos?

La percepció social de l'aigua és que és un servei públic bàsic, entre altres coses perquè té unes característiques de monopoli natural. El debat al voltant de la privatització de la gestió d'Aigües Ter Llobregat ha de tenir –aquesta és una pregunta que ens podríem formular en veu alta– molts ingredients ideològics? Des del meu punt de vista, no.

Ara, sí que hi ha unes consideracions que cal parlar-ne, no? La primera, qui té la clau de les decisions que s'han d'adoptar? Perquè, a la vista de l'avantprojecte que està a exposició pública, nosaltres tenim la percepció que l'Administració hidràulica perd moltes facultats a l'hora de decidir. Del dret de decidir, que vostès en fan bandera sempre, en aquest cas en fan una renúncia. Afirmen que des d'àmbits de gestió privada serem més eficients? Home, jo crec que ens equívocaríem si penséssim només en termes econòmics i oblidéssim la vessant ambiental i patrimonial que té la gestió de l'aigua.

Discrepem també obertament amb el Govern tal com ha plantejat la proposta. Vostès busquen recursos per fer front a despeses generals, no per millorar el cicle de l'aigua. I amb aquesta decisió, si es porta endavant tal com està plantejada, hipotequen el futur, això que vostès i que vostè tant han criticat. Vostè també farà

grossa la pilota, com ens deia ahir en una altra pregunta parlamentària que li van adreçar parlant d'una altra qüestió. La pilota grossa vol dir cinquanta anys, com a mínim.

Senyor conseller, la variable fonamental, des del nostre punt de vista, d'Aigües Ter Llobregat no és si és pública o privada. La variable, que és del que hauríem de discutir, és que els usuaris hauran de pagar més en el futur, i nosaltres estem convençuts que la recuperació de costos seria menor –i suposo que ara en tindrem temps a la segona part d'aquesta interpellació– des d'una gestió pública com l'actual.

Senyor conseller, i per acabar, analitzant el projecte que està a exposició pública es desprèn que vostès no volen abordar el model de la gestió de l'aigua a Catalunya i dels seus recursos, sobretot dels seus recursos, i dels recursos que necessitem a les conques internes. Ho han fiat tot a seguir tirant de veta de la conca del Ter. Cent seixanta-sis –acabo, presidenta– hectòmetres cúbics que es preveu transvasar en condicions normals, lluny, molt lluny, dels cent quinze que estaven previstos, incomplint no ja els cabals acordats l'any 59, sinó aquells que havíem acordat amb les comarques gironines de retorn gradual per complir les justes aspiracions de les comarques gironines.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Lluís Recoder, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Lluís Miquel Recoder i Miralles)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Terrades, senyores i senyors diputats, bé, intentaré respondre amb el temps que tinc la majoria de les qüestions que vostè ha plantejat, i també voldria compartir amb vostè i amb la cambra una sèrie de reflexions.

Sap vostè, senyor Terrades, que l'actuació del Govern de la Generalitat en matèria d'aigua se centra en tres àmbits fonamentals, com són el tema de l'abastament, el tema del sanejament de les aigües residuals..., però també som competents en allò que anomenem la «protecció del medi hídric», i l'Agència Catalana de l'Aigua és l'instrument de què disposem per fer front a aquestes responsabilitats; és l'Administració hidràulica de Catalunya.

Però sap vostè també, com no podia ser d'altra manera, que el context general de contenció de la despesa pública, però també les especialíssimes dificultats financieres de l'agència i la necessitat de simplificar les estructures i procediments administratius també es projecten d'una manera molt directa en la nostra actuació en matèria d'aigües, tot i saber –i no ho oblidem mai, senyor Terrades– el caràcter essencial que tenen els recursos hídrics. És a dir, no parlem d'un bé qualsevol; parlem d'un bé essencial que s'ha de preservar i que s'ha de protegir des dels poders públics, i així ho fem.

En aquest sentit, la guia d'actuació d'aquest Govern amb relació al cicle de l'aigua és el que s'anomena la

«planificació hidrològica». Nosaltres duem a terme una revisió de la planificació hidrològica vigent per poder mantenir aquelles actuacions que es justifiquen en termes de viabilitat econòmica, ambiental i social. Aquesta sap vostè que és una tasca complexa i que comporta com a pas previ concretar les actuacions que es poden deixar d'executar o posposar i després iniciar el procés formal de revisió de la planificació que sigui ajustat a un element, a què, escolti, nosaltres donem la màxima importància. I vostè a vegades tinc la sensació que considera que és un element banal, perquè ens diu: «Escolti, no s'excusi en la situació econòmica.» Doncs, miri, senyor Terrades: si fem depuradores, com que aquest Govern té la pretensió de poder-les pagar, el pressupost i l'entorn econòmic ens marquen allò que podem fer. Farem allò que podem, no allò que voldríem fer, que, per descomptat, és tot.

Com a fruit d'aquesta revisió, l'agència va iniciar la tramitació d'una proposta de modificació del Programa de seguiment i control de la qualitat de les masses d'aigua al districte de conca fluvial de Catalunya. És una modificació que en aquest moment està en una fase avançada de tramitació i s'ha elaborat seguint els criteris tècnics que toquen, i poder obtenir d'aquesta forma la informació d'aquelles masses d'aigua on encara hi ha dubtes per determinar-ne l'estat.

L'objectiu d'aquesta tramitació consisteix a adaptar aquests mostrejos i aquestes anàlisis a la realitat econòmica i financera de l'ACA, i garantir en tot moment el nivell de servei adequat i la correcta caracterització de totes les masses d'aigua al final del termini de vigència de l'actual programa, que sap vostè també que acaba aquest any 2012.

També estudiem una modificació puntual del Programa de mesures, que és l'instrument de la planificació hidrològica que incorpora totes les actuacions i les obres adreçades a assolir els objectius ambientals que ens hem marcat nosaltres i ens ha marcat la Unió Europea a les diferents masses d'aigua de Catalunya, tant en matèria d'abastament com de sanejament de les aigües residuals, i també de protecció del medi. Amb la revisió de la llista d'actuacions que es preveuen podem establir prioritats, posposar aquelles actuacions que no siguin estrictament necessàries i, d'aquesta manera, tenir una planificació correcta.

A més a més, tampoc podem perdre de vista que, atesa la situació financera de l'agència, part dels esforços del Govern s'han hagut de centrar a resoldre aquesta problemàtica. Hem treballat en la simplificació de l'agència, que es va iniciar amb l'aprovació per part del Parlament de la Llei 10/2011, de què es deriven la supressió de l'ens d'abastament Aigües Ter Llobregat i també l'assumpció de part de les seves funcions per part de l'Agència Catalana de l'Aigua, i també la simplificació de l'organització interna de l'agència i la racionalització del seu funcionament.

Pel que fa a la dissolució de l'ens d'abastament ATLL, a la qual vostè s'ha referit llargament, la previsió és que l'1 de gener de 2013 estigui en mans del nou prescriptor, una vegada haguem superat tots els tràmits d'informació pública, la valoració d'ofertes i l'adjudicació

del contracte. No tenim cap entusiasme liberalitzador, senyor Terrades. És una frase que pot escaure molt bé amb uns plantejaments que vostè té prèviament fixats, però no ens desprem d'Aigües Ter Llobregat amb entusiasme, amb il·lusió, amb ganes. No en tenim gens de ganes. És un sacrifici. Ho fem amb dolor. Ho fem perquè no tenim més remei. Ho entén? No tenim més remei. La institució necessita els recursos que es poden obtenir de la privatització d'aquesta empresa. I, per descomptat, tractant-se d'un servei públic essencial, l'Administració pública, i en aquest cas l'agència, l'Administració hidràulica, es reserva totes les facultats de planificació, de control, de sanció, de la futura Aigües Ter Llobregat.

Pel que fa a la simplificació de l'organització interna de l'agència, tramitem un projecte de decret de modificació dels estatuts que simplifica molt considerablement el funcionament de l'Administració hidràulica de Catalunya.

Un altre element que ens sembla important responent a la seva pregunta: pensem també en un canvi de model de sanejament, i es fa necessari avançar en la definició d'un nou model adreçat a poder fer efectiva l'assumpció per part dels ens locals de les seves competències administratives i de la seva responsabilitat econòmica en la matèria. I això exigeix en part revisar el marc legislatiu que existeix, inclosos el model econòmic, el model financer i el model tributari.

Aquest canvi en el model de sanejament, que estem en aquest moment dialogant amb les organitzacions representatives del món local, es basa en el que en diem el concepte d'aglomeració urbana com a àmbit físic de prestació dels serveis públics de sanejament; aglomeració urbana que és un concepte que sobre el territori és fàcilment comprensible, però que és molt difícil assimilar a qualsevol de les divisions administratives en el món local que existeixen actualment, sigui l'àmbit dels municipis pròpiament dits, sigui l'àmbit de les comarques o sigui un altre àmbit.

En congruència amb això que li deia estem treballant en una modificació de la normativa adreçada, en primer lloc, a designar el que són les aglomeracions urbanes en què s'estructura el territori de Catalunya a efectes de sanejament, i, en segon lloc, aquesta modificació té per objecte reconèixer els actuals ens gestors dels sistemes públics de sanejament amb caràcter d'ens públic representatiu identitat local de l'aigua, amb personalitat jurídica pròpia i capacitat per gestionar un o més sistemes públics de sanejament.

Per acabar, permeti'm una metàfora, senyor Terrades, hi ha qui encara es pregunta si l'estat de la mar permet sortir a la platja a jugar amb les ones o anar a fer *windsurf*, però la realitat, la resposta és que som enmig d'una tempesta gegantina que afecta les polítiques públiques d'aigua a Catalunya. Un tsunami ens envesteix, i hi ha encara qui vol anar a jugar a la sorra amb la pala i la galleda i a fer castells. No podem fer més castells de sorra, perquè el mar ens ho engolirà. La situació al nostre país és aquesta, i ja va sent hora que se n'adonin, que tothom se n'adoni, de la nova realitat que ens envolta.

Per tant, com li deia, el Govern es planteja actuar sobre el cicle de l'aigua amb les limitacions de la tempesta que ens tenalla, però tenint present les prioritats que són l'abastament, el sanejament de les aigües residuals i la protecció del medi hídric. I tot això, a més, ho volem fer amb diàleg amb el seu grup i amb tots els grups de la cambra.

I miri, senyor Terrades, lamento que a vegades podem tenir la sensació, mútuament, que parlem llenguatges diferents; perquè, malgrat els mutus oferiments de diàleg, sincerament, potser vostè, doncs, ens pot fer retrets en el Govern de manca de disposició, però les seves paraules no s'han correspost amb els seus fets, i la capacitat de diàleg que hem trobat amb altres grups de la cambra o amb el món local ens agradaria, també, poder-la trobar en el seu grup.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyor diputat.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'illustre senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. Miri, senyor conseller, amb la proposta que vostès han posat al damunt de la taula amb el tema d'aigües Ter - Llobregat la percepció que tinc és que vostès el que fan és socialitzar els costos i privatitzar els beneficis. Vostè sap perfectament que la privatització de la gestió de la xarxa ATLL dispararà el preu de l'aigua; comportarà un augment del cost de l'aigua ja el primer any de la concessió, d'una mitjana al voltant d'un 118, 119 per cent, un increment difícil d'entendre en el moment actual, atesa la crisi econòmica, per no parlar de l'anterior fixada al cap de cinquanta anys, que significarà un increment de prop del 267, 268 per cent.

He vist que en el document d'avantprojecte que vostès tenen en aquests moments a exposició pública ens diuen: «No, és que les tarifes proposades ara són considerablement inferiors al que el projecte preveia l'any 2010.» Escolti, el Consell d'Administració d'ATLL no va aprovar cap *project finance* que vostès mencionen en el document que en aquests moments tenen a exposició pública.

No estem d'acord tampoc, conseller, amb el fet que els drets de naturalesa econòmica que podria generar la gestió privada de la xarxa no es destinin al finançament del dèficit estructural de l'Administració hidràulica, que no són tan sols les polítiques d'abastament, que també són les polítiques de sanejament. Això li ho vam dir al cap de dos mesos que vostè era conseller del Govern de Catalunya, i no ens hem mogut d'aquesta posició. Entenem que els recursos que pugui generar el cicle de l'aigua s'han de destinar íntegrament al cicle de l'aigua. I no comprenem, no compartim una de les afirmacions que vostè acaba de fer ara en aquests moments. Diu: «No, és que en matèria de sanejament també estem revisant el model.»

Miri, el que ens sorprèn és que el que fa referència a l'avantprojecte d'externalització, de privatització de la gestió, vostès ho tenen perfectament mesurat, un període de cinquanta anys i en la qüestió que fa referència al sanejament sé que n'estan parlant amb el món local, eh? I vostè sap també, igual que jo, quines són les diferències que hi han amb els ajuntaments del territori, amb els ens locals que gestionen, que és que, per un costat, vostè planifica perfectament i li diu a la possible empresa adjudicatària quins seran els beneficis o el marc de joc en els propers cinquanta anys, i en els ens locals els hi fixa un marc de joc pressupost a pressupost.

Hauríem d'estar parlant, conseller, de la millora del servei de proveïment i dels sistemes de sanejament, en aquests cas, de la regió metropolitana si parlem d'ATLL. I el que passa és que el senyor Mas-Colell, el conseller d'Economia, està parlant d'altres coses; està parlant que amb el cicle de l'aigua, que amb els recursos, necessita aquests recursos que intenta obtenir d'aquesta concessió, no per millorar els sistemes d'abastament en el conjunt de les conques internes de Catalunya, no per millorar els sistemes de sanejament, no, no..., per pagar altres coses que res tenen a veure amb el cicle de l'aigua. I, clar, aquesta és una posició que nosaltres no compartim.

Tampoc compartim la privatització desaforada dels beneficis; la pujada de tarifes que es preveu permetrà a la possible empresa adjudicatària, pel cap baix, uns beneficis superiors als 1.600 milions d'euros al llarg de tota aquesta concessió, molt per sobre del deute actual d'Aigües Ter Llobregat i de la inversió prevista en reposicions i noves infraestructures, que estan xifrades en 128 milions d'euros.

Tampoc compartim com es tracta a l'Administració local, si tenim en compte el paper històric que l'Administració local ha tingut a la xarxa Ter Llobregat. Creiem que hauríem de tornar a repensar els papers dels ens locals.

Si el plec de bases que finalment regularà el concurs no modifica substancialment l'avantprojecte, el nostre grup, ja li ho anuncio, mostrarà la seva disconformitat. Li asseguro també conseller que farem un seguiment especial de l'adjudicació d'aquest contracte per veure com acaba, perquè no tan sols estan vostès pignorant l'aigua, la producció d'aigua, sinó que estan pignorant algunes coses més. De la modelització que hem observat de la producció d'aigua vostès mantenen el Ter com a font principal d'abastament d'aigua de l'àrea de Barcelona, i amb aquesta proposta el que es fa és capgirar, li ho torno a repetir, la tendència dels darrers anys.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

En matèria d'aigües aquest Govern –i acabo, presidenta– actua un cop més per la porta del darrera; ho va fer amb l'increment del cànon de l'aigua, darrer que vam aprovar en el pressupost de l'any 2012, i vostè sap que nosaltres vam presentar esmenes justament per poder augmentar i que l'Administració tingués més recursos; vostès ho van intentar fer per la porta del darrera, i ara

també per la porta del darrera estan modificant *de facto* el Pla sectorial de cabals que afecta de manera clara el riu Ter.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor Lluís Recoder.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Terrades, bé, insisteixo, és a dir, malgrat que tenim un tsunami al damunt vostè continua volent sortir a la platja a jugar amb castells a la sorra, i viu ignorant la realitat del nostre entorn.

Diu que vol diàleg. Però li asseguro, senyor Terrades, que, de les seves paraules, sóc incapaç de deduir cap intenció de diàleg per part de vostè ni del seu grup. Perquè, miri, si vol diàleg, comencem per parlar seriosament, no per fer eslògans d'aquests que..., escolti'm, doncs, que el poden deixar tranquil, però que no són les bases per entendre a on hi ha el problema, sobre les quals hem de construir aquest diàleg que vostè ens reclama i que jo li dic: «Què més voldria que poder posar-me d'acord amb el Grup Socialista sobre com resollem aquest desastre que tenim dins de l'Administració hidràulica de Catalunya que ens hem trobat i que és un problema de país.» Ja m'agradaria de poder assegurar-me amb vostès; però, francament, d'entrada, hauríem de parlar el mateix llenguatge.

Permeti'm que intenti desfer alguna de les afirmacions que vostè ha afirmat. No és cert que la privatització d'ATLL dispararà el preu de l'aigua. És més, ho diré d'una altra manera: és absolutament fals. És fals —és fals. Sap el que provoca que ATLL hagi d'incrementar el preu de l'aigua? No pas la privatització, el preu de l'aigua que ven ATLL... —que ATLL, disculpi, no subministra aigua a tot aquest país, però—, el preu de l'aigua que ven ATLL l'ha d'incrementar es privatitzi o no es privatitzi, pel dèficit que arrossega aquesta empresa.

Escolti, que com l'Agència Catalana de l'Aigua els he de dir que ATLL és una empresa en fallida —és una empresa en fallida. Senyor Terrades..., home, escolti'm, una empresa que tanca el seu exercici amb 70 i escaig milions de pèrdues... Bé, com que els diners no són importants, doncs, així anem: fer política gastant allò que tenim. Un govern responsable això no ho pot fer de cap manera. Per tant, el dèficit existeix i el dèficit d'una empresa que ven aigua, doncs, com s'eixuga? Apujant el preu de l'aigua, i després fent un exercici de reducció de despeses que ATLL està fent fins a la sacietat.

El problema d'ATLL és el mateix de l'Agència Catalana de l'Aigua, que arrosseguem un dèficit històric, que s'ha incrementat radicalment en aquests últims anys i que, en el cas de l'ACA, hem hagut de resoldre incrementant el cànon. No per la porta del darrera, senyor Terrades... (*veus de fons*), per la porta del davant, en aquí, en aquesta casa, en aquest Parlament, negociant amb els grups parlamentaris que van voler fer-ho i que

van ser coresponsables de la solució d'un problema que és de país, que no és d'un partit polític, aquí.

I miri, potser vostè no llegeix la premsa, però miri que se'n va fer farts de parlar en els mitjans de comunicació de l'impacte que tindria sobre el rebut de l'aigua els acord que havíem pres en aquest departament.

Com pot dir vostè que privatitzem els beneficis d'ATLL? Escolti'm, d'entrada, l'oferta per ATLL és una oferta oberta: se l'endurà qui faci la millor oferta. Això és evident. Hi ha una part de concurs, però hi ha una part d'oferta econòmica. Hi ha una part d'oferta tècnica, però hi ha una part d'oferta econòmica.

Escolti, com pot dir, vostè, el que guanyarà el que s'endugui el concurs si encara no sabem quina és l'oferta econòmica? I, per descomptat, la farà..., se l'endurà el que faci la millor oferta a ulls, lògicament, dels professionals, que són els que avaluen els concursos públics en aquest país, que són els mateixos ara que ho eren fa dos anys, que ho eren fa quatre i que ho era fa deu anys i, per descomptat, doncs, amb tota la transparència.

Bé. Escolti'm, vostè diu: «No estem d'acord amb la privatització d'ATLL i no estem d'acord en el fet que la venda vagi a la caixa central de la Generalitat.» Volia dir això. Doncs, miri, senyor Terrades, amb això estem d'acord, vostè i jo. Jo tampoc hi estic d'acord. (*Veus de fons.*) Jo tampoc; escolti'm, jo tampoc hi estic d'acord. Però vostè sap que governar no és fer sempre allò que et surt del cor, allò que voldries. Ja hi ha gent que governa només amb el cor, i així anem, eh? —i així anem—, i així es fan els dèficits i així s'arruïnen els països.

Jo, com a conseller de Territori desprendre'ns de l'instrument d'Aigües Ter Llobregat em dol molt. Però, escolti, jo, per damunt d'asseure'm en aquella cadira com a conseller de Territori i Sostenibilitat sóc membre d'un govern, sóc solidari amb les decisions del Govern i sé el tsunami enmig del qual aquest Govern ha d'intentar treure el país endavant. I, per tant, no només entenc la decisió, sinó que la recolzo i faig el que és a les meves mans per poder-la fer efectiva.

I, per últim, escolti, quant al model de sanejament, nosaltres volem que el model de sanejament de les aigües residuals de futur a Catalunya sigui un model fet amb estricta col·laboració amb el món local. Segur que vostè és molt municipalista, senyor Terrades, perquè ha estat en l'ajuntament del seu municipi, no sé si encara hi és; jo, com a mínim, ho sóc tant com vostè.

Per tant, el meu respecte i la meua consideració i la voluntat que allò que diu l'Estatut de Catalunya que institucions nacionals som Generalitat i ajuntaments sigui realitat amb el que és la gestió d'un cicle tan important com és el cicle integral de l'aigua, òbviament, m'ho crec i ho vull tirar endavant, i ho vull tirar endavant amb consens, i així ho farem.

Gràcies, senyora presidenta, senyor diputat.

La presidenta

El vint-i-tresè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el projecte Eurovegas, presentada pel

Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Interpel·lació

al Govern sobre el projecte
Eurovegas (tram. 300-00191/09)

Té la paraula l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Moltes gràcies, presidenta. Conseller Recoder, vostè i el conseller Mas-Colell sou els dos consellers negociadors d'aquest macroprojecte Eurovegas, d'aquesta inversió que el senyor Adelson està valorant de si portar aquí o portar a Madrid.

Per això, davant de la falta d'informació que tant aquest grup parlamentari des de fa mesos com els regidors d'Esquerra de la comarca del Baix Llobregat des de fa setmanes hem anat demanant..., doncs, creiem que aquesta informació que hem demanat, que és democràticament necessària, sobre què aportarà, què ens costarà de recursos públics, quin serà l'impacte social, l'impacte ambiental, l'impacte paisatgístic, sobre la mobilitat, sobre el consum de recursos, què representaria si vingués Eurovegas a Catalunya, és lògic que nosaltres ho vulguem saber, perquè és democràtic i perquè forma part d'uns dels principis precisament de la planificació urbanística: la transparència i la participació.

Volem saber si s'està negociant amb ofertes i contraofertes, i què és el que s'està fent realment, perquè pensem que negar qualsevol informació als grups parlamentaris, als ajuntaments i a la població en general no tranquil·litza, ans al contrari.

Per això hem pensat que era bo, com un dels dos negociadors i amb moltes competències relacionades amb l'eventual instal·lació d'aquest macroprojecte, era bo d'interpel·lar-lo. I per això també hem pensat, juntament amb Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, que era bo que en aquest Ple se'n parlés més a bastament i per això la setmana passada vam entrar una sol·licitud formal de celebració d'un ple específic sobre Eurovegas que esperem que es pugui debatre més d'hora que tard a la Junta de Portaveus.

I per això també vam fer una bateria de trenta preguntes al conseller Mas-Colell, que vam substanciar la setmana passada amb no gaire èxit, la veritat. Però el que ens deia el conseller Mas-Colell és que no s'havia entrat ni en negociació, sinó que s'estava en una situació de prenegociació amb la corporació del senyor Adelson, la qual cosa no deixa d'inquietar-nos tenint en compte que hi ha hagut diverses visites de delegacions de la multinacional aquí i que el conseller Mas-Colell i vostè mateix s'han desplaçat als Estats Units en diverses ocasions, segons el Govern, per negociar; que hagin transcendit, una el mes de novembre del conseller Mas-Colell i una seva, amb un equip del seu departament, el propassat mes de març. I no deixa d'inquietar-nos tampoc perquè representa que al se-

tembre hi ha d'haver notícies. Sabent, per altra banda, per això, que resulta que dels 6.000 milions d'euros de la primera fase resulta que el senyor Adelson només en té 2.000, és a dir, una tercera part, i per tant ha de buscar a la banca dues terceres parts.

Però ens inquieta perquè tot plegat diuen que només s'està prenegociant, però aquí hi ha hagut anades i vingudes i carpetes amb projectes que han anat amunt i avall.

Una de les preguntes que li fem i que seria imprescindible de saber és els costos-beneficis en matèria de les competències del seu departament, que és en matèria d'infraestructures, mobilitat, sostenibilitat. És a dir, atès que els lloctinents del senyor Adelson diuen: «Volem venir aquí amb les inversions fetes, si venim aquí, o a Madrid, amb les inversions fetes, públiques, i volem tenir-ho ja tot lligat abans de signar res, cap acord econòmic», nosaltres volem saber quines són les inversions que han posat sobre la taula que hauria de fer el Govern de la Generalitat, i, per tant, amb recursos de tots, i quins seran els costos en mobilitat, per exemple, o en altres àmbits.

I també volem que ens expliqui aquí, en seu parlamentària, sobre el que entenem que és la necessària, correcta i racional planificació del nostre entorn, com reclamen les tres associacions d'urbanistes i d'ordenadors del territori que van fer, entenc, un manifest ara fa unes quantes setmanes ple de sentit comú, com ha de ser amb qui gestiona l'àmbit de l'urbanisme i de l'ordenació del territori. Sentit comú. Però que aquesta necessària, correcta i racional planificació del nostre entorn és més necessària encara en un moment de crisi econòmica com en el que estem ara.

I també ens agradaria que ens expliqués sobre la imprescindible legitimitat, com li deia abans, conseller, de la informació i la participació ciutadana. Perquè Catalunya no es faci seu ja, com ara sembla que s'hagi fet seu el Govern, el que és el lema turístic, el lema de la capital mundial del joc, que és Las Vegas, que diu: «El que passa a Las Vegas es queda a Las Vegas», volent dir: «No patiu, veniu aquí que no se sabrà fora d'aquí què és el que està passant.» Doncs, sembla que ens hàgim avançat a això, perquè ja fa mesos que negociem i no sabem res.

I també volem que ens expliqui sobre com entén que casa el concepte de desenvolupament sostenible, pel qual el seu departament té l'obligació de vetllar, amb aquest macroprojecte d'Eurovegas. Perquè nosaltres compartim, des d'Esquerra Republicana, la màxima que el desenvolupament sostenible és satisfer les necessitats del present sense comprometre els recursos de les futures generacions. Ho comparteix vostè això, conseller? Perquè, com diu també el Centre d'Estudis del Baix Llobregat, el desenvolupament que suposa Eurovegas per nosaltres trencaria amb unes dinàmiques molt treballades a la comarca del Baix Llobregat, perquè és un projecte desmesurat, desconnectat del context social de la comarca i que entra com un bulldozer, com diu el Centre d'Estudis del Baix Llobregat, en una comarca molt pressionada per infraestructures i per servituds, i amb un equilibri territorial molt pre-

cari, que s'ha guanyat a pols a través de lluites i lluites i voluntats de molts agents per preservar aquesta singularitat i aquest equilibri.

Per tant, volem tenir informació, conseller, sobre la ubicació, perquè el director d'operacions de Las Vegas, quan va venir l'última vegada, de Las Vegas Sands, va dir que en cap cas renunciï a la compra d'almenys les vuit-centes hectàrees de Viladecans, Sant Boi i el Prat del Llobregat que se'ls ha ofert des del Govern, i que l'altre dia el conseller Mas-Colell em confirmava que eren, diguem-ne, el terreny que tenia tots els números, el terreny que volia la multinacional en el cas de venir a Catalunya.

Volem saber en què consisteix el projecte, quina superfície ocuparia, quines edificabilitats, quin programa funcional executaria, com encaixa la proposta en el model territorial i de planificació vigent, o com justificarien l'interès públic de l'actuació, com argumenten que es pugui utilitzar un procediment singular com el que han dit que utilitzarien, un procediment d'excepcionalitat en el planejament, o en què consisteixen les bases d'aquest procediment negociat sense concurrència pública que va fer l'Incasòl a l'arquitectura Mercè Berengué.

I si s'ha informat els ajuntaments afectats, que diuen que no; almenys l'Ajuntament de Terrassa l'altre dia deia: «A nosaltres ningú no ens ha dit res.» O com es garantirà la lleialtat institucional amb els ajuntaments, que a hores d'ara ja haurien de saber alguna cosa, o el Consell Comarcal del Baix Llobregat. O si, donada l'existència d'un aquífer a la zona, que vostè coneix molt bé, quant han calculat que pot costar impermeabilitzar la zona ocupada o que es pot ocupar per Eurovegas i el que costaria la construcció d'obres de recollida de pluvials i de sistemes de drenatge per controlar inundacions, perquè la zona deltaica..., això ja ho tenen garantit, això val molts diners. Això ho han calculat per parlar-ho amb el senyor Adelson i la seva gent?

Què és el que han ofert realment als promotors? Com gestionarien les expropiacions? O, sent conscients, com sé que ho saben, com tots els que hem de passar per la zona baixa del Baix Llobregat, de com està de col·lapsada viàriament tota aquella zona, diguem-ne, del front marítim, vostès han calculat l'increment de trànsit que això representarà per a aquella zona ja tan pressionada en matèria de mobilitat? O el fet que ara pugués arribar, sí, la línia 9 a la zona de l'Eixample nord del Prat, quants diners costaria, que ja s'havia desprogramat? O quines altres infraestructures de metro o de ferrocarrils comportaria? Quins tenen en estudi?

També ens interessa, i molt, una altra competència del seu departament amb relació a aquest projecte, que és la sostenibilitat, conseller. Li parlava de l'aquífer, un aquífer que està protegit per un decret de l'any 88, i que, segons l'ACA, la seva capacitat s'ha reduït moltíssim. Tenim l'aquífer superior molt castigat i contaminat per extraccions d'àrids i per la sobreexplotació humana, i un aquífer profund, que és el que és considerat estratègic, que està en risc per la intercomunicació que

es pugui produir. Han parlat amb la comunitat d'usuaris i regants del delta del Llobregat, que són els que durant anys han garantit els consensos per preservar aquest aquífer i utilitzar-lo? Han fet un càlcul del consum dels recursos, de les emissions de gasos, de la contaminació lumínica, de les fonts d'energia addicional que caldrien?

Li vull preguntar sobre això, i també després, en el torn de rèplica, espero tenir l'oportunitat de preguntar-li sobre les modificacions legislatives que caldria fer tenint en compte totes les directives europees d'aus, d'hàbitats i Directiva marc de l'aigua, conseller. Perquè hi ha molts interrogants al seu departament. És el departament planificador per excel·lència, el que ha de vetllar pel present, però sobretot pel futur del territori, i no entendríem de cap de les maneres que l'opacitat emmascarés una falta de planificació o un tot s'hi val, conseller.

Crec que, pel bé de l'entesa de país de què està passant, seria extremadament necessari i imprescindible que avui vostè ens pogués respondre aquestes preguntes, perquè, d'altra manera, no entendríem exactament què està fent un govern que el que ha de fer és vetllar pel desenvolupament sostenible i no pel que pot representar un macroprojecte com aquest.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Lluís Recoder.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Simó, bé, em pertoca respondre a mi, com a conseller de Territori i Sostenibilitat, ja que específicament es pregunta per territori i sostenibilitat en la interpellació.

Ja li dic d'entrada que hi ha moltes de les preguntes que vostè fa, senyora Simó, que no les hi respondré. I no les hi respondré, senyora Simó, perquè no tenen resposta. Escolti'm, perquè no tenen resposta. Perquè vostè va molt endavant, va molt avançada. Hi ha moltes de les qüestions que vostè planteja que en l'estat incipient d'aquest possible projecte –miri què li dic–, doncs, aquest Govern ni tan sols s'ha plantejat.

N'hem parlat molt en aquesta cambra. A la darrera sessió ja es va plantejar una qüestió relativa al Parc Agrari del Baix Llobregat, però que, en realitat, pretenia ser una pregunta sobre aquest projecte, una pregunta que és similar a la que vaig a respondre jo; en aquell moment ho va fer el conseller d'Agricultura.

A la sessió de control de la mateixa sessió també hi va haver una pregunta sobre aquest tema, en aquest cas del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, on el senyor Herrera requeria el president sobre aquest projecte. I el president li va respondre, va respondre a la cambra indicant que seria el Parlament qui hauria de decidir en tot allò que li fos propi i quan toqués, i feia referència, en concret, a la possible tramitació d'aquesta llei, a la qual vostè es re-

feria, si fos el cas, ja que, va dir ell, és un projecte que no està en absolut concretat.

La setmana passada, ho deia vostè, el conseller d'Economia, el senyor Mas-Colell, va respondre també una bateria de preguntes orals en comissió del seu grup, preguntes que feien referència al complex, a la forma en què està actuant el Govern o a per què Catalunya està optant a acollir aquest projecte, entre molts d'altres que van tenir ocasió de tractar amb totes aquestes preguntes.

I, a més, vostès aquesta setmana han demanat, conjuntament amb un altre grup de la cambra, la convocatòria d'un debat general sobre aquest projecte per tal que puguem definir un posicionament parlamentari sobre si l'acceptem o no, si ens interessa, si no ens interessa.

A tot això hem d'afegir-hi mocions als ajuntaments, amb diferents continguts, depenent del grup que la presenta, i resultats en les votacions molt dispars o heterogenis, en alguns..., dels grups polítics, depenent del municipi on es presenta cada moció.

Fins i tot hi ha hagut actes al territori, i un acte a la seu del departament que tinc l'honor de dirigir, amb foto per a la premsa inclosa. I suposo que hi continuaran havent actes, perquè vostès els continuaran organitzant. I és legítim que ho facin. Jo tinc la sensació que vostès volen fer d'això un *trending topic*, eh?, i estan camí d'aconseguir-ho.

Però li reitero el que li he dit al principi, senyora Simó, hi han moltes preguntes que no tenen resposta, perquè estem en una fase de definició del projecte que encara és molt incipient. Estem parlant d'un projecte obert, on molta de la informació que rebem no la rebem directament dels que l'estan plantejant, l'empresa que ens la proposa, sinó que la rebem a través dels mitjans de comunicació, a través de la premsa en forma, doncs, de reportatges, d'afirmacions, de possibles solucions, d'ubicacions, que, francament, als que sabem alguna cosa d'aquest projecte no deixen de sorprendre'ns dia rere dia.

I també estaré d'acord en una cosa, i en això segur que coincidirem, crec que molta d'aquesta informació s'ha construït sobre el silenci del Govern. Nosaltres vàrem optar per negociar amb la possibilitat que aquest projecte vingués a Catalunya, però vam decidir, doncs, fer-ho com es porten endavant aquestes negociacions, d'una forma discreta. No vàrem en cap moment pensar a radiar les negociacions, com fan des d'algun altre territori, i això dóna lloc a l'especulació, dóna lloc a la sospita, dóna lloc al rumor, dóna lloc a un debat que moltes vegades es construeix i es fonamenta sobre unes bases que no són les reals. Però jo els vull dir amb tota normalitat que nosaltres en aquesta qüestió hi continuarem treballant i continuarem fent la nostra feina com a departament.

Quan parlem d'aquest projecte, de què parlem? Parlem d'un projecte d'allò que se'n diu un «*resort integrat*», que és un centre turístic amb projecció internacional que acolliria –fixi's en el condicional– en un únic espai una gran diversitat d'oferta, d'opcions d'oci per al turisme recreatiu, serveis necessaris per a la realització

de reunions, incentius, congressos i exposicions, que és precisament, com sap vostè, un dels camps en els quals Catalunya i el nostre país intenta competir amb altres ubicacions per ser una referència mundial. Entre els serveis, què oferiria? Doncs l'activitat hotelera, la restauració, el lloguer d'aquests espais que he mencionat per fer convencions, oferta comercial, jocs d'atzar, espectacles musicals i teatrals, instal·lacions esportives, entre d'altres.

Com vostès coneixen, l'empresa de la qual parlem és una multinacional del sector turístic que considera que el model de negoci adequat per al mercat europeu al qual s'adreça és fonamentalment activitat hotelera, oci i organització de congressos i convencions. És cert que aquesta empresa té un model determinat, que és un model que no és homogeni a tots els llocs on està instal·lada. No és exactament el mateix el que hi ha a Las Vegas que el que tenen a la Xina o el que tenen a Singapur, que és un model que segurament s'aproxima molt més a la nostra realitat. Aquesta empresa, com els deia, adapta la seva oferta a la demanda potencial a les àrees on opera. En el cas de Barcelona aquesta empresa preveu que l'activitat hotelera, d'espectacles, restauració, etcètera, sigui la seva principal activitat.

Es parla sovint que això pot representar un model econòmic radicalment enfrontat i contraposat a altres de més valor afegit. Doncs bé, jo crec que cap activitat econòmica va *a priori* en contra de cap altra. Una activitat com aquesta, si ho sabem fer bé, pot dinamitzar l'economia de manera general, crear plusvàlues, crear ocupació i, per tant, afavorir altres sectors més estratègics.

En tot cas, la nostra economia és i ha de ser diversificada. Cap país en el món té una economia centrada només, per exemple, en la recerca i la innovació, que és el nostre ideal. Ni Massachusetts, que té l'MIT, perquè també té turisme i impulsa el procés de concessió, per exemple, en aquest moment, de tres llicències per operar a casinos.

Nosaltres ja tenim una part de la nostra economia basada en el turisme, i aquesta inversió consolidaria la nostra oferta turística. Un complex a l'àrea de Barcelona seria un negoci més, una activitat més en una economia, la catalana, que té unes característiques que no s'han de veure alterades per la presència d'aquesta inversió. El fet de tenir al nostre territori una activitat d'aquestes característiques no implica renunciar a la promoció d'un model econòmic basat en la innovació, el coneixement o la internacionalització, entre d'altres factors estratègics. En altres paraules: tenir el complex a Catalunya no és incompatible amb el desenvolupament del parc de l'Alba, no ho és amb activitats econòmiques de valor afegit, amb el sincrotró com a peça singular i tractors d'aquest espai, on vam posar la primera pedra d'una important enginyeria fa molt poques setmanes.

Nosaltres, com a Govern, apostem per aquestes activitats més estratègiques, i no vulgui fer veure que només ens ocupem d'aquesta qüestió. L'aposta, per exemple, pel corredor mediterrani de manera que s'afavoreixi la capacitat logística i d'exportació de les nostres in-

dústries. O no insistim cada dia en els accessos al port de Barcelona o en el tercer fil entre Tarragona i Castellbisbal? Diversificació. No tot és aquest projecte, ni tampoc tot pot ser només recerca i innovació.

I, parlant de territori, els diré que la planificació territorial ha de ser prou flexible com per avaluar en tot moment si una oportunitat concreta que sorgeix és millor o pitjor que allò que està planificat. En tot cas, aquest és un govern sensible i compromès amb els temes ambientals, senyora Simó, que sabrà equilibrar les activitats que es desenvolupin en tot moment al país.

En definitiva, no tot es pot planificar ni tot és recerca i desenvolupament; cal aprofitar les oportunitats; ens en sortirem amb molta ajuda de l'exterior, i això ho farem basant-nos en l'eix de l'exportació, en les inversions estrangeres i en el turisme. I aquest possible projecte, i torno a posar el condicional, compleix dos d'aquests tres grans camps. És evident que és un projecte que té arestes, però si ens posem a discutir només sobre les arestes arribarem a l'absurd de pensar que no hem de ser-hi, en aquesta carrera, i el Govern creu que sí que hem de ser-hi. I si en algun lloc del món es donen les característiques perquè una inversió com aquesta triomfi i dinamitzi l'economia general del territori que l'envolta i consolidi aquest territori com una referència mundial en el turisme de convencions, aquest és el nostre país.

Gràcies, senyora presidenta; gràcies, senyors diputats.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Conseller, em deixa... No trobo qualificatius. Jo no li he parlat –fixi-s'hi, eh?– de cap competència que no fos del seu departament. No li he parlat de model econòmic; no li he parlat de quin preferim a Esquerra Republicana, de model econòmic, ja ho hem dit. Fixi-s'hi: li he preguntat per les seves competències com a conseller, com a conseller de Territori i Sostenibilitat, i no m'ha fet referència a cap ni una.

Ens preocupa moltíssim; estem encara més amoïnats ara que fa mitja hora, conseller; molt amoïnats, de veritat. Ens preocupa molt que em digui que no tenen resposta a les preguntes que li he fet. És que si em digués: «Les tinc, però no els les diré», dius: «Bé, mira, hi han pensat», oi? Però no, no, em diu que no les tenen. A mi això m'amoïna, i molt, conseller; m'amoïna, i molt. Digui'm que les tenen però que no me les volen dir, tranquiHitzi'm una mica. Llavors l'acusaré de falta de transparència, però no d'incompetència. Perquè que no s'hagi plantejat el Govern aquestes preguntes en la negociació no és creïble, conseller, o en tot cas em sembla irresponsable que no s'hagin concretat les condicions amb un senyor que diu: «Vinc a fer una inversió.» Dius: «Necessitem aquesta inversió, a Catalunya», posem per cas, no? El Govern li ha dit: «La necessitem, però aquí hi ha unes condicions que són "impepinables", en matèria econòmica, de model de

territori, sostenibilitat; és això, el que hi ha.» No, sap què sembla? O bé que el senyor Adelson decidirà el setembre on vindrà sense que el Govern hagi adquirit cap compromís, cosa que diria molt poc del senyor Adelson, que és un hàbil negociador, o bé resulta que el que fa el Govern és treballar en com satisfer les condicions que posa Adelson, al marge de les condicions que aquest Parlament, la població del Baix Llobregat i de tot Catalunya haurien de posar per boca del seu Govern sobre la taula del senyor Adelson. Això és el que s'hauria de fer. Un govern responsable és el que hauria de fer. I a partir d'aquí parlar-ne. Si poder resulta que al final tot el que es planteja és la manera com es faria, i ni contravindria la Directiva de les aus europees, ni la Directiva d'hàbitats, ni d'aigües, etcètera.

I ens preocupa molt, conseller, que el seu departament i vostè al capdavant dimiteixin de les seves obligacions. Les seves obligacions són planificar, com li he dit, el present i el futur, i la transparència en la gestió. I això vol dir participació pública en matèria urbanística, i complir la Llei del paisatge, i complir el Decret de preservació de l'aquífer. I, malgrat que en l'última llei òmnibus ja s'ho van fer bé per tal que aquí es pogués venir al Parlament amb una llei *ad hoc*, amb un suport mínim d'una majoria de grups parlamentaris, i dir: «Aquí hi ha un interès públic, i per tant jo faig el que em dóna la gana», perquè això és el que van fer amb l'última llei òmnibus modificant la Llei d'urbanisme, a la qual nosaltres ens vam oposar aferrissadament, a aquesta modificació, vostè el que hauria de fer és explicar als alcaldes, a la població del Baix Llobregat i al nostre grup parlamentari, com a tots els grups parlamentaris... Si vostè diu: «Treballem perquè això sigui, si bé eventualment, un *resort* integrat», molt bé, doncs, vostè hauria de respondre quins són els costos que tindrà per al Departament de Territori i Sostenibilitat, i per tant per al poble de Catalunya –expropiacions, les planificacions que s'han de fer, les infraestructures, els canvis de mobilitat–, o per a l'aquífer.

Ahir una representació de regidors d'Esquerra del Baix Llobregat es va entrevistar per delegació seva amb el senyor Calvet a la seu del departament i li van fer aquestes mateixes preguntes, evidentment. I el senyor Calvet els va dir: «Hi ha moltes arestes; no ho podem explicar, això que demaneu sobre mobilitat, sobre l'aquífer, sobre la contaminació atmosfèrica, lumínica, però encaixa –encaixa.» Això és el que ahir deia el senyor Calvet als nostres regidors del Baix Llobregat. Llavors, què és el que encaixa? Si el senyor Calvet els va dir que encaixa vol dir que hi han pensat, no? Em podria respondre en aquests cinc minuts, o almenys adquirir el compromís en un ple específic o en una reunió aprofundida, vostè i jo, conseller, al departament, de parlar d'això que encaixa? Què faran?

I ho repeteixo: què els diran, a Europa, sobre la Directiva d'aus, quan una part es faria en zona ZEPa, o sobre la Directiva d'hàbitats, que estableix la necessitat de protegir certs espais naturals per fer possible la cria de certes espècies naturals? I recordi que la Comissió Europea va autoritzar la desviació del curs del riu Llobregat, això ja fa bastants anys, perquè hi va haver un compromís del Govern espanyol de pro-

tegir l'hàbitat del delta, i nosaltres aquí hem demanat que s'ampliés aquesta zona ZEPA, que, per cert, hem obtingut el rebuig amb els vots en contra de Convergència i Unió, Partit dels Socialistes de Catalunya i Partit Popular. I em pot afirmar amb seguretat que aquest macrocomplex respecta la Directiva marc de l'aigua pel que fa als aqüífers? Sap quins són els càlculs de despesa d'aigua? El que consumeixen junts en un any els habitants del Prat de Llobregat i de Viladecans, 130.000 habitants..., el consum d'aigua d'aquests 5.000 milions de litres d'aigua per any.

Per tant, conseller, digui'm que no m'ho vol dir, però no em torni a dir que no ho sap, perquè aleshores la inquietud d'aquest grup parlamentari i de la comarca del Baix Llobregat seria inqualificable, i la qualificació que jo hauria de donar a aquest Govern no podria ser una altra que la d'irresponsable i incompetent. Digui'm, si us plau, que no m'ho vol dir, però digui'm que té resposta a totes i cadascuna d'aquestes preguntes.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable diputada. Per al torn de rèplica també té ara la paraula l'honorable conseller, senyor Lluís Recoder.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies, senyor president. Senyora Simó, bé, escolti'm, jo tinc la sensació, després de la segona intervenció, encara més, diguem-ne, interioritzada..., del que vostès pretenen amb això. Li ho he dit abans: vostès em volen fer *trending topic*. Sí, senyora Simó. Senyora Simó, escolti'm, vostès em volen fer *trending topic*, perquè la seva intervenció no tinc la sensació que sigui una intervenció que vagi adreçada a buscar respostes, a buscar no li diré complicitat però sí coneixement, sinó que tinc la sensació més aviat que vostès han pres una posició, i aleshores el que volen és exhibir-la. L'exhibeixen a la seu del meu departament, el Departament de Territori i Sostenibilitat, amb pancartes, fent-se fotos, i avui l'exhibeixen des de la tribuna. Aleshores, a partir d'aquí, escolti'm, aquesta no és la via per al diàleg ni per trobar cap mena de complicitat. És la via que vostès trien.

Escolti, nosaltres, dialogar, hem dialogat, i ho fem, ho fem amb el territori i ho fem amb els representants legítims del territori, ho fem amb els ajuntaments, i els informem, i els ho expliquem, i mirem les possibilitats d'encaix. Això ho fem, i no ara; ho fem des de fa molt de temps. Però, senyora Simó, ho repeteixo: ho fem com creiem que s'han de fer aquestes coses, que és en silenci, que és amb responsabilitat, amb ganes de poder trobar punts d'encaix amb el mateix territori i veure si això és possible o si això no és possible, perquè, per descomptat, aquest és un projecte que no es pot tirar endavant si no hi ha una complicitat territorial. I això no ho fem fa una setmana ni fa un mes. Ho fem fa molts mesos.

Però, senyora Simó, vostè sembla que em demani que nosaltres ens comportem com es comporta la Comu-

nitat de Madrid a l'hora de gestionar aquest projecte, que és que l'expliquen pels mitjans de comunicació, les negociacions, les radien... I perdoni que li ho digui: per nosaltres aquesta és una manera de fer poc seriosa –aquesta és una manera de fer poc seriosa. Nosaltres, a qui s'acosta al Govern amb seriositat i amb ganes de conèixer li facilitem tota la informació. Però, com li he dit abans a vostè, jo li puc facilitar la informació que tinc. El que no li puc facilitar és la informació que vostè s'imagina que tenim en base a uns retalls de diari que ha anat llegint i que han arribat a explicar fins i tot la forma que tindran els futurs edificis, a on s'ubicaran, exactament el que hi haurà... I, és clar, aleshores, si vostè, a partir d'aquí, a partir d'un joc de retalls de diari, doncs, és capaç de calcular el consum d'aigua que tindrà aquest complex, doncs, enhorabona; però el valor que té aquest càlcul i res és exactament el mateix.

Com vol anar a fer uns càlculs sobre consums d'alguna cosa que no sabem com serà?, que no ho sabem?, que no ho sap, aquest Govern? Escolti, no cal que ens recordi, senyora Simó, quina és la legislació i els problemes que podem tenir amb la Unió Europea si no la complim. El Govern és el primer que farà complir la legislació –el Govern és el primer que farà complir la legislació–; farà complir la legislació a qui sigui, a qualsevol inversió que pugui arribar al nostre país, que benvinguda sigui –que benvinguda sigui. (*Veus de fons.*) Sí, senyora Simó, si qualsevol proposta d'invertir recursos a Catalunya, sigui per crear una indústria, posem per cas, d'altíssim valor afegit –no és aquest cas, eh?–, la reflexió que ha de fer el Govern de Catalunya, segons vostès, és el cost energètic que tindrà i el cost d'aigua que tindrà, estem perduts –estem perduts. Així, senyora Simó, no és com valoren les possibles inversions els països als quals nosaltres ens volem assemblar.

Els països als quals nosaltres ens volem assemblar, davant d'una possible inversió estrangera... –ull!, que les necessitem; que les necessitem, perquè sols ens costarà molt sortir d'aquesta situació–, doncs, la reacció dels països als quals ens volem assemblar és buscar solucions.

Ara, dir: «No, escolti'm, que no vingui aquesta empresa perquè consumirà molta electricitat; que no vingui aquella perquè consumirà molta aigua...» Escolti'm, doncs, mirin, aleshores ho deixem córrer i sortim nosaltres solets, eh? (*Veus de fons.*) No, escolti'm, senyora Simó, nosaltres..., nosaltres valorem el projecte, el valorarem, i farem complir la legislació.

I escolti'm, i un últim detall..., que posa de manifest, disculpi'm, o la seva poca informació o aquesta voluntat de convertir aquest tema en un *trending topic*. La Llei d'urbanisme, la modificació de la Llei d'urbanisme la vam pactar amb vostès. (*Veus de fons.*) No, no, senyora..., escolti'm!, la vam pactar amb vostès. (*Veus de fons.*) Senyora..., escolti'm, si us plau, la vàrem pactar amb vostès, i, en aquest tema en concret –en aquest tema en concret–, vàrem fixar una garantia, entre vostès i altres grups de la cambra, que la Comissió d'Urbanisme de Catalunya seria la que hauria d'avaluar la

possibilitat d'utilitzar la via de l'acord global per anar cap a la utilització d'un instrument supralocal.

Moltes gràcies, senyora presidenta; moltes gràcies, senyora Simó.

La presidenta

Suspenem la sessió fins a dos quarts de quatre –dos de quatre.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i quatre minuts i es reprèn a dos quarts de quatre i cinc minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i els lletrats Fernando Domínguez García i Pere Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals, i els consellers d'Ensenyament, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural i d'Empresa i Ocupació.

La presidenta

Es reprèn la sessió.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el manteniment de la immersió lingüística a les escoles (tram. 302-00166/09)

El vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el manteniment de la immersió lingüística a les escoles. Presentada pel Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Molt honorable senyora presidenta, il·lustres diputades i diputats, i honorable consellera d'Educació, senyora Irene Rigau, en ares a la brevetat, tenint en compte que hi ha una certa pressa en aquest Parlament de cara a acabar aquesta tarda amb una certa celeritat, el que havíem parlat ara és de fer en una sola sessió, en una sola intervenció, tant el que es refereix a la moció com a la transacció a la qual s'ha arribat, sense perjudici, evidentment, que els grups intervinguin per a les seves esmenes.

Al nostre entendre, aquesta és una de les qüestions cabdals que Catalunya té en aquests moments i és un dels temes que com a país ens hi juguem la supervivència. És el fet que hi hagi un sol poble, és el fet que hi hagi una sola societat, és el fet que tots els ciutadans de Catalunya tinguin plena capacitat d'actuació, de coneixement, de feina, com a conseqüència del seu coneixement de la llengua pròpia de Catalunya que, no cal dir-ho, és el català.

Aquesta era una qüestió que no era controvertida, que s'havia consolidat, s'havia assumit des dels anys vuitanta, els anys noranta, i que a més va ser absolutament ratificada per part dels tribunals espanyols, per part del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, per part del Tribunal Suprem i per part del Tribunal Constitucional en les sentències prèvies que va fer al voltant de les lleis de normalització lingüística o les lleis de política lingüística.

Malauradament, a la sentència que va fer posteriorment respecte a l'Estatut –o contra l'Estatut–, en aquella s'hi introduïen –malgrat que no s'havia recorregut aquesta matèria– una sèrie de consideracions, de les quals ara jo ometré la referència, i en conseqüència d'això el Tribunal Suprem i també el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, posteriorment a aquesta sentència contra l'Estatut de l'any 2010, s'ha dedicat sistemàticament a inventar una doctrina nova amb la qual vol imposar un sistema de «conjunció lingüística», un sistema pel qual hi hagi ensenyament com a llengua vehicular del català i de l'espanyol a Catalunya, de forma que...

No entra ja en allò que prèviament havia fet, i era que s'assegurés que al final del procés educatiu tots els nens i les nenes a Catalunya tinguessin ple coneixement de les dues llengües oficials, sinó que ordena una forma determinada de política lingüística, concretament una forma que en el seu país no fan. Perquè ells no discuteixen que a Espanya les escoles es facin en espanyol, i no fan ensenyament en àrab per als nens que parlen àrab, ni fan ensenyament en quítxua per als nens que parlen quítxua, ni fan ensenyament en urdú per als nens que parlen urdú. Això solament ho tenen respecte als catalans, que sí que hem d'ensenyar en la llengua del seu país, que no és el nostre.

En conseqüència d'això, la situació ha anat agreujant-se cada vegada més. En aquest sentit, la gran majoria d'aquesta cambra estem en la mateixa posició, que és la de defensar la immersió lingüística, mantenir la immersió lingüística i, en conseqüència, que l'única llengua vehicular a les escoles a Catalunya sigui el català, sempre assegurant que també tinguin coneixement suficient de castellà al final del procés educatiu.

Malauradament, aquestes sentències estan usurpant la funció del legislador, ordenant al legislador i al governant com ha de fer les seves decisions polítiques, usurpant les posicions de la sobirania del poble de Catalunya, que és qui pren les decisions en aquesta matèria, bé per decisió directa, bé votant els seus representants en aquest Parlament, i en aquesta escalada, en l'última sentència que ha fet el Tribunal Suprem, ja gosa fins i tot parlar de conceptes directament polítics, que no jurídics, com ara dir que la immersió està «fuera del sistema». Qüestió o plantejament que, en llenguatge sociològic o polític, és perfectament admissible, però no en llenguatge jurídic, que és el que suposa –si ho suposa– que el Tribunal Suprem del Regne d'Espanya, que en les seves ràtios internacionals d'imparcialitat i independència està en una posició entre la vuitanta i la cent –per sota l'Aràbia Saudita, per sota d'Egipte, per sota de Malàisia, de Togo, per sota de tota aquesta mena de països–..., sí que entra en el camp directament polític de decisió de polítiques públiques.

Aquí, en aquesta última sentència, ja no només estableix aquests criteris polítics, sinó que, a més, anul·la articles concrets del decret de la Generalitat que es va fer durant el Govern anterior. Però aquí entenem que no és una qüestió d'un govern o un altre, ni dels partits que formessin govern en un moment o un altre, sinó una qüestió de nació i una qüestió en la qual tots hem d'anar en la mateixa línia. Evidentment, hi ha discrepància sobre quina és la millor manera de defensar la immersió lingüística enfront d'aquesta ofensiva política i nacional espanyola sota la capa del Tribunal Suprem i del Tribunal Constitucional, però el que tots tenim clar –«tots»: vull dir el gruix d'aquesta cambra– és que la immersió lingüística a les escoles no és un tema que s'hagi de modificar, sinó que s'ha de mantenir, preservar i defensar enfront de qualsevol escomesa.

Hem arribat a una entesa amb alguns dels grups que havien fet esmenes –el Grup de Convergència i Unió, el Grup d'Esquerra Republicana i el Grup d'Iniciativa Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa–, que milloren el text, al nostre entendre –per això hem arribat a una entesa–..., i en la qual, en definitiva, el que es fa és reafirmar aquests principis i que el Parlament el que declara és allò mateix i el text literal i íntegre dels articles declarats nuls pel Tribunal Suprem espanyol.

Anem cap a un xoc de legitimitats, senyores i senyors diputats –anem cap a un xoc de legitimitats–: la legitimitat del poble de Catalunya i dels seus representants, democràticament escollits, i la legitimitat que té un tribunal suprem espanyol polititzat, parcial i al servei de la seva nació, que és Espanya, i en contra de la nostra, que és Catalunya.

Després, si de cas, em referiré a les altres esmenes no acceptades, del Grup Popular o del Grup Socialista, tot referint-me i agraïnt de nou quines han estat la capacitat de diàleg i d'entesa amb els grups esmenants, de forma que hem pogut arribar a una proposta consensuada i que, en definitiva, el que diu és: la llengua de Catalunya és el català, la llengua de les escoles de Catalunya és el català, la immersió lingüística és un model d'èxit i de cohesió social i el Parlament es reafirma en aquests principis, es reafirma en aquests criteris i insta el Govern de la Generalitat perquè faci tot allò que estigui al seu abast a efectes d'evitar que es vulneri i que es malmeti, efectivament, el principi i la pràctica que la llengua vehicular a les escoles a Catalunya és la llengua de Catalunya, el català.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa té la paraula per defensar les esmenes presentades la il·lustre senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, presidenta. Per explicar amb satisfacció que el nostre grup ha arribat a una transacció no només amb el grup proponent, sinó amb la resta de grups –amb Convergència Democràtica, amb Esquerra Re-

publicana, amb Solidaritat i el nostre grup, deia–, per aprovar, com es deia ara, una manifestació unitària del Parlament a favor del model d'escola catalana en llengua i continguts.

I això és el que fem avui, i la nostra satisfacció és que ho puguem fer unitàriament de nou, majoritàriament de nou. El que lamentem és que, malauradament, hàgim de tornar-ho a fer a aquestes alçades.

El que significa aquesta expressió és que el català és la llengua vehicular de la nostra escola, perquè és la llengua del país, i el que significa i el que ratifica aquesta moció que avui aprovem és que la immersió lingüística és la millor metodologia, reconeguda aquí i a fora, per a l'aprenentatge –i garantir l'aprenentatge– del català a aquells que no la tenen com una llengua nadiua, com una llengua pròpia, a casa nostra. I garantim que continuï sent un model d'èxit lingüístic, social, acadèmic, que permet l'aprenentatge de les dues llengües a tots aquells que participen del nostre sistema educatiu –del català i del castellà–, però permetent, sobretot –i el que és més important–, un model d'èxit social. I és que, a diferència del que alguns sembla que voldrien, la nostra és una única societat; no partida en funció de l'origen o de la llengua que es parla a casa, sinó amb garantia de ser una única societat.

I que el que intentarem amb aquesta moció, aquesta vegada i les que faltin falta, és que no siguin els tribunals els que ens vinguin a dir la manera en què hem d'aprendre, la manera en què hem de cohesionar la societat i, sobretot, la manera en què hem de treballar a les nostres escoles.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Moltes gràcies, presidenta. Aquesta és una nova declaració d'aquest Parlament, que esperem que s'aprovi, sobre el model d'escola catalana i el model d'immersió lingüística a les escoles.

A nosaltres ens agradava molt més el punt *a* tal com quedava abans de la transacció, però ens hem sumat a la transacció a la qual s'ha arribat amb Convergència i Unió. Bé, nosaltres som, i ho hem dit..., de no acatar cap sentència dels tribunals que el que fan és sobrepassar les seves funcions. Ho hem dit reiteradament: el Tribunal Suprem està excedint les seves funcions, perquè no li pertoca modificar una llei. Qui ha de modificar una llei és aquest Parlament. Si algú ha de modificar la LEC, que ho faci aquest Parlament. O si algú creu, atenent-se a la Constitució espanyola i atenent-se a la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut, que pot, diguem-ne, fer una llei bàsica, una llei orgànica d'educació que fixi –a diferència del que diu la LEC i les competències estatutàries–, doncs, horaris, currículum i organització de l'escola catalana, doncs, nosaltres també ens hi oposarem.

I és per això que hem presentat, entre d'altres motivacions, una esmena al punt setè, que és una esmena en què incorporem no només el risc greu per a la immersió que suposa el recurs d'inconstitucionalitat que pesa sobre la LEC –i que el Partit Popular va plantejar, i que està pendent de resoldre's– sinó també, com dèiem l'altre dia, els treballs que està fent el Govern de l'Estat per a una futura llei orgànica de millora de la qualitat educativa, que ja està presentant a patronals i sindicats –que l'altre dia li vam preguntar a la consellera si ella ja l'havia vista o havia tingut accés en aquests documents.

I en aquesta mateixa esmena, doncs, constatem la necessitat de garantir el model d'escola catalana de règim lingüístic i d'immersió lingüística que estan vigents, que són els que hi ha al títol segon de la Llei d'educació de Catalunya, i nosaltres hi afegíem: «...incloent-hi la consecució d'un estat propi.» Perquè si l'Estat s'acaba posant de nou la cresta centralitzadora i fa una LOE que digui que la llengua que s'ha d'utilitzar a l'escola no és normalment el català, sinó el castellà i el castellà, etcètera, doncs, aquí, francament, tindrem problemes i no podem mirar cap a una altra banda.

I això no ho resoldrem aprovant ni mocions ni resolucions d'aquest Parlament. Això ho resoldrem preparant-nos bé, i preparant-nos jurídicament, per a quan arribi el moment –que arribarà–, i no mirant cap a una altra banda. I això ho resoldrem també, segurament, només quan nosaltres puguem decidir, sense tribunals constitucionals ni constitucions espanyoles, quin ha de ser el nostre futur. Per això, havíem presentat en el punt final d'aquesta esmena, dintre de les eines, dels mitjans per garantir el model vigent d'escola catalana, de règim lingüístic o d'immersió lingüística, la consecució d'un estat propi.

Des del grup proponent, Solidaritat, ens han proposat una transacció que no anava en aquest sentit, d'anar cap a l'estat propi, sinó a allò que la sobirania del poble de Catalunya decideixi. I, bé, ens hi sumem, diguem-ne, doncs, en ares que s'aprovi una altra declaració en aquest Parlament.

Però, hi insisteixo, no serà a cops de declaració d'aquest Parlament que aconseguirem que continuï vigent allò que hem treballat tant i que va quedar consagrat a la Llei d'educació de Catalunya, que és el títol segon. Ens hi hem de posar a treballar seriosament, i amb tota la discreció que calgui, i hem de ser conscients dels perills que hi ha.

Per tot això que he dit, doncs, votarem favorablement en aquesta transacció a la qual hem arribat.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista té la paraula l'il·lustre senyor Daniel Font.

Daniel Font i Cardona

Gràcies, senyora presidenta. El Grup Socialista ha presentat una esmena a aquesta moció. L'esmena presentada es fonamenta en unes consideracions que em

sembla que haurien d'estar presents en tota iniciativa sobre aquesta qüestió, que de vegades és complexa, espinosa i que admet contrastos, de vegades, no unànimes, justament, no? –una certa confrontació.

Primer, primera consideració. L'àmbit de la política lingüística és un àmbit polític que de vegades genera conflicte –que pot generar conflicte no només polític, sinó també social– per les discrepàncies o també per la lleugeresa d'opinió o una actitud excessivament transcendent, o, per contra –per contra–, el menyspreu o el diàleg de sords. És una situació complicada que provoca conflicte, de vegades.

Fa temps, va estar en aquest Parlament una delegació de Flandes. Com alguns deuen recordar..., i en algunes ocasions hem comentat que ens va explicar la situació a Flandes. No estan millor que nosaltres –tot al contrari–, i varem poder constatar que l'ús de les llengües pot ser conflictiu, fins i tot en països amb un ampli desenvolupament, amb una vasta cultura i amb una llarga història, i amb un ampli protagonisme en el marc de la Comissió Europea i en el món. És un tema delicat.

Segon, segona consideració. Nosaltres, a Catalunya, hem aconseguit un model lingüístic general i escolar que n'hem dit «d'èxit». S'acaba de dir per la representant d'Iniciativa: «Un model d'èxit.» Ha tingut èxit, que ha estat reconegut internacionalment i oficialment per la Comissió Europea i per l'OCDE. Hi ha unes publicacions fetes, unes resolucions aprovades que són consultables, i que, per tant, avalen la política lingüística generada pel Govern, per Catalunya, i el mètode seguit, que serveix també en l'actualitat, i que compta amb un suport d'un arc parlamentari majoritari –un arc parlamentari molt ampli i molt majoritari, no?

Tercera consideració. L'objecte que es persegueix, en general, passa bàsicament per assegurar el coneixement de les dues llengües oficials –les dues llengües. Aquest és l'objectiu. Aquesta és la intenció: volem que tothom conegui les dues llengües oficials; és a dir, assegurar que tota la població domina perfectament la llengua catalana, que és la pròpia, la que neix en el territori, i també la castellana o espanyola, que també és oficial en el territori de Catalunya. D'aquesta manera, tant les persones que tenen la llengua materna en català com llengua materna en castellà o espanyol estan en situació de poder expressar-se en la llengua que seleccionen, amb el benentès que l'altre l'entendrà –que el seu interlocutor no li podrà dir «no l'entenc», sinó que l'entendrà. Es tracta de garantir això, que tothom pugui exercir el seu dret, lliurement escollit, d'escollir una o altra llengua sabent que el seu interlocutor l'entendrà.

Quarta consideració. En el sistema escolar, en què conviuen més de dues-centes llengües, com vostès saben, aquest coneixement lingüístic s'assegura mitjançant un sistema que en diem «d'immersió lingüística en català», al qual fa referència la moció, que és el que es tracta de defensar –el valor que es tracta de defensar–, que es produeix sobretot en l'educació primària i que compensa l'ús social i massiu del castellà en la societat i en els mitjans, i que assegura el coneixement

real d'ambdues llengües a l'acabar l'educació bàsica. No és un problema exclusiu patrimonial del català. Qualsevol llengua que es vulgui estudiar ha de passar per períodes d'immersió: si vostè vol saber l'anglès ha de fer immersió en anglès, perquè si no no l'aprendrà. Es tracta de compensar els entorns objectius i existents en la societat perquè, realment, al sortir de l'educació bàsica tothom parli perfectament les dues llengües, les entengui i les escrigui.

Cinquè. Aquest mètode escolar no ha de ser considerat com un mètode transcendent. No podem considerar-ho com una transcendència emotiva com de vegades es fa; o fer-ne un foc d'encenalls com sembla que hi tenen afició alguns organismes judicials, sense conèixer res ni entendre res de res, no?; o fer-ne una mística, eh?, o una religió a favor o en contra, un patriotisme, sinó que és solament i ha de ser solament un mètode *pedagògic*; res més que això, és pedagogia. Es tracta que sigui una tècnica pedagògica d'èxit, que s'ha revelat útil i exitosa a Catalunya, en aquest moment de la seva història, que ens ha anat bé fer-ho així. És a dir, una manera de fer efectius uns objectius i, per tant, susceptible de ser millorada, òbviament, i de ser variada, i de ser canviada, si els objectius s'assoleixen o canvien les circumstàncies. En aquest moment ens ha anat bé així. Ho podríem fer també d'una altra manera, si es revelés útil o realment eficaç, no? És, per tant, solament això i ha de ser això des del nostre punt de vista: un mètode pedagògic que pot ser variat si les circumstàncies canvien o ens ho proposem.

I, per últim, la legislació vigent estableix amb precisió l'abast de les característiques d'aquest mètode d'una manera eficient. El marc legal vigent determina amb claredat el model, el mètode i els objectius en aquest moment de la història de Catalunya, quant a l'ensenyament de llengües a l'escola. I aquest marc legal, entre altres, és bàsicament el títol II de la Llei 12, de 2009, d'educació, sobre règim lingüístic del sistema educatiu de Catalunya. Aquesta és la referència legal on hi ha el desenvolupament i l'explicació de què vol dir «immersió lingüística a l'escola» i com s'ha de desplegar. És una llei aprovada molt majoritàriament pel Parlament de Catalunya..., i la referència que tenim.

Per això, senyora presidenta, hem presentat una esmena de substitució que remet la problemàtica esmentada de la moció –el valor que vol defensar la moció– al contingut de la legislació disponible vigent, que és el marc legal que tenim, on es defineix com s'executa, com es desplega aquest actiu que intenta defensar el grup proponent, que és el valor actiu «immersió lingüística», o desplegament d'ensenyament de llengües a l'escola.

Quant a la votació, senyora presidenta, sent que s'ha presentat una esmena transaccional que ens hem estudiat amb calma i llegit amb atenció, el Grup Socialista donarà suport a l'esmena transaccional en la mesura que no hi ha el punt *a*, que plantejava un desacatament, sinó que hi ha, en tot cas, una anàlisi crítica de les sentències vigents. I, per tant, en la mesura que el text se circumscriu dins del marc legislatiu –legal– vigent, i coincideix amb la intenció del Grup Socialista en el sentit de defensar els supòsits que permeten

el desplegament de la immersió a l'escola en base al contingut de la Llei d'educació de Catalunya, votarem favorablement.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Té la paraula en nom del Grup Parlamentari Popular de Catalunya la il·lustre senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Honorable *consellera*, señoras y señores diputados, el Estado, los tribunales, los ciudadanos, el Partido Popular estamos a favor de la defensa de la legalidad y de los derechos de los ciudadanos; estamos a favor de la libertad y de las personas. Alguien tenía que estar aquí a favor de la defensa de la legalidad estricta.

Abandonen su discurso victimista, identitario y secesionista, y céntrense en lo que de verdad conviene e interesa a los catalanes: que los políticos se ocupen de solucionar problemas y no de crearlos. Y miren, la mejor manera de no crear problemas es cumplir la ley, acatar las sentencias firmes y no inventar conjuras, ataques o agravios permanentes cuando la legalidad contradiga sus aspiraciones sociopolíticas, porque los responsables públicos no están por encima de la ley, que es precisamente el límite a su actuación.

La inmersión lingüística en catalán es un sistema ilegal en España. (*Remor de veus*.) Está literal y reiteradamente expresado por el Tribunal Supremo en las sentencias 793, 796, 1889/09 y en las 395 y 1602/10, en las que leemos literalmente: «En contra de la doctrina del Tribunal Constitucional, esa exclusión de hecho del castellano como lengua vehicular pervierte el modelo lingüístico, establecido en la Constitución, de conjunción lingüística o bilingüismo integral, de modo que se implanta un modelo de inmersión lingüística contrario al espíritu y la letra de la Constitución.» Literal.

Hay que puntualizar que el Tribunal Constitucional nunca avaló el sistema de inmersión, como tampoco lo ha avalado el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña; lo hemos demostrado en otras intervenciones y lo seguiremos demostrando. Las declaraciones al respecto por parte de responsables políticos o responsables del Gobierno catalán solo pueden ser fruto del desconocimiento o de la mala fe.

Por tanto, hay una unidad de criterio legislativo y jurisprudencial sobre la inconstitucionalidad del sistema de inmersión lingüística en España. Esta es la primera razón evidente para que cualquier persona sensata rechace la inmersión lingüística en las escuelas catalanas, si es que entendemos por «sensato» cumplir y acatar la ley. También es la primera razón evidente para que los poderes públicos, leales y responsables modifiquen leyes y sistemas vigentes y desajustados a la Constitución y al Estatut.

Entiendan que es imposible legalmente blindar algo declarado inconstitucional, algo declarado literalmen-

te, como les he dicho, «contrario al espíritu y la letra de la Constitución», que es la inmersión lingüística. Mantener la inmersión lingüística es una actitud antisistema impropia del poder público, que, considerando la jurisprudencia que hoy ya existe, podría llevarla a incurrir en desacato o en prevaricación.

Pero es que, además, nada nos garantiza que la inmersión obligatoria sea un modelo de éxito. De hecho, no se utiliza en ninguna parte del mundo. Cataluña es la única región europea plurilingüe donde la lengua local se prioriza en la educación excluyendo a la lengua común del Estado, la única. Solo en Groenlandia y en las Islas Feroe, que son territorios autónomos de Dinamarca pero que quedan fuera de la Unión Europea, las lenguas locales son privilegiadas frente al danés, que, sin embargo, no queda excluido del sistema. Cataluña es el único territorio del mundo donde se excluye una lengua oficial como vehicular en el sistema educativo. El único territorio del mundo. (*Remor de veus.*)

Es importante también reseñar que la inmersión en Cataluña solo afecta a los niños de lengua castellana, ya que los catalanohablantes... (*Persisteix la remor de veus.*) Perdone, presidenta... (*Pausa.*) Presidenta, ¿puedo seguir?

La presidenta

Sí, sí. Una mica de silenci, si us plau.

María José García Cuevas

Decía que Cataluña es el único territorio del mundo donde se excluye una lengua oficial como vehicular en el sistema educativo. Porque, además, la inmersión en Cataluña solo afecta a los niños de lengua castellana, ya que los catalanohablantes estudian en su lengua materna. Esto es una evidencia, pero es que además es una clara discriminación a menores por razón de lengua que provoca una evidente desigualdad de partida; un trato injusto para una parte de la población: los niños que ingresan al sistema con el hándicap de hablar en castellano. Estos niños tienen mayores dificultades, pues suman al aprendizaje curricular el uso de una lengua que no es la suya y en la que difícilmente alcanzarán la competencia lingüística de sus compañeros catalanohablantes.

También el sistema de inmersión perjudica a los niños catalanohablantes, que no reciben la enseñanza de castellano culto que les corresponde. Aquí se hacen ustedes la trampa en el solitario. (*Remor de veus.*) Y lamento que la *consellera* se haya marchado, pero se hacen la trampa cuando nos repiten –por favor, escúchenme, que yo les he escuchado– que los estudiantes catalanes tienen igual o mejor nivel de castellano que el resto de los españoles. Si están ustedes tan seguros, ¿por qué pasan las pruebas PISA de competencia lingüística en catalán? Es un fraude evidente comparar estos resultados con los de otras partes de España que pasan las pruebas en castellano. (*Remor de veus.*) Competencia lingüística en catalán no es competencia lingüística en castellano.

Tampoco parece una muestra de confianza en el castellano de nuestros aspirantes a universitarios la prue-

ba de selectividad de este año, que pedía la conjugación del verbo «caber» –yo creo que un nivel más de primaria–, frente al examen de catalán, «para filólogos», según decían los propios alumnos. O las diferencias evidentes y estudiadas y la dificultad objetiva de las pruebas lingüísticas en las pruebas de competencias básicas de sexto de primaria. (*Remor de veus.*) Las últimas, en mayo de este año, propusieron –escuchen, que es interesante– un texto sencillo de 250 palabras, de Manolito Gafotas, en castellano, frente a la prueba en catalán, que fue un texto literario de 450 palabras –una traducción de Charles Dickens– bastante más complejo y difícil de entender para un niño de doce años.

Miren, no es serio, ni riguroso, ni honesto el esfuerzo continuado de la *conselleria* de Ensenyament por maquillar los conocimientos para aparentar un éxito lingüístico que no se corresponde con la realidad que percibimos en la universidad, en el trabajo o en la calle... (*Remor de veus.*)

La presidenta

Senyora diputada, ha d'anar acabant, eh?

María José García Cuevas

Sí, perdone, presidenta... (*Persisteix la remor de veus.*)

La presidenta

No, però és que...

María José García Cuevas

El Grupo Popular defiende el cumplimiento de la ley y de las sentencias firmes en los tribunales. Además, pensamos que el sistema bilingüe es la manera más justa, eficaz y exitosa de garantizar la competencia lingüística de las dos lenguas oficiales.

Su objetivo no es defender una lengua, es provocar la ruptura desde la inestabilidad y la tensión permanentes.

Si esto no es así y yo me equivoco... He presentado unas enmiendas para colocar la moción en la legalidad, que me han dicho que no van a ser aceptadas. Si aceptan estas enmiendas nosotros votaremos la moción. En caso contrario, sepan que el Grupo Popular no será cómplice de su estrategia desleal, fraudulenta y perjudicial para los que vivimos en Cataluña.

Gracias.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió té la paraula la il·lustre senyora Milagros Fernández.

Milagros Fernández i López

Gràcies, presidenta. Consellera, senyores i senyors diputats, prenc la paraula per explicar el posicionament de Convergència i Unió en la moció referent al manteniment de la immersió lingüística a les escoles que estem debatent. No diré res de nou ni res de diferent

de la posició que ja és coneguda, tant del Govern com d'aquest grup parlamentari.

Com ja s'ha explicat anteriorment, aquesta moció naix de la interpellació arran de la sentència del Tribunal Suprem que anul·la els articles del Decret 181/2008, referent a l'ordenació dels ensenyaments de segon cicle d'educació infantil, que fixen el català com a llengua normalment emprada com a vehicular. I també, com ja ha explicat a bastament la consellera tant als mitjans de comunicació com a la interpellació, aquesta sentència del Tribunal Suprem no fa perillar en cap moment el sistema d'immersió lingüística que s'utilitza al nostre país. Com vostès saben, la LEC és una llei jurídicament superior al decret i, tanmateix, posterior en el temps, i en el seu títol segon es recullen els mateixos continguts que han estat anul·lats per la sentència. És a dir, aquesta sentència no malmet el model català d'immersió lingüística establert a la LEC.

I els voldria recordar dos fets, també: que el títol segon de la LEC al qual ens referíem no ha estat objecte de reclam pel Grup Parlamentari del Partit Popular davant el Tribunal Constitucional, i també que l'article 35 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya garanteix el català com a llengua vehicular a tot l'ensenyament, i llavors també al segon cicle d'educació infantil. En conseqüència, podem afirmar que la immersió lingüística i la vehicularitat del català resten blindades a la LEC i a l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

I això ha estat gràcies a la complicitat i a l'actuació del professorat, que fa anys que es va comprometre activament en la utilització d'aquesta metodologia d'aprenentatge, i també gràcies a la complicitat de tota la comunitat educativa i de la majoria d'aquest Parlament, com s'ha anat fent, i que va permetre l'àmplia aprovació de la LEC. En aquest sentit, cal estar atents, «a l'aguait», com diem a les Terres de l'Ebre, però també sense cridar el mal temps.

El nostre posicionament és favorable al conjunt de la moció perquè reflecteix una vegada més la defensa àmplia del model d'immersió lingüística. I agraïm la transacció a la qual hem arribat, i en especial la que vam fer a l'apartat *a*. Aquest nou redactat ens permetrà sortir del procés d'acció-reacció, que acostuma a ser poc constructiu, i treballar en un sentit de veritable defensa del nostre sistema d'immersió lingüística, que en definitiva és una metodologia que equilibra totes dues llengües, tot garantint el bon aprenentatge de la llengua catalana i la llengua castellana, així com de la resta de continguts del currículum.

Dit això, què poden témer el Govern espanyol i el Partit Popular? Absolutament res. De ben segur que la seva preocupació hauria de ser el coneixement de la llengua castellana, i aquest coneixement està garantit. Ho avalen els resultats de les proves de sisè de primària i de quart de secundària. Els resultats d'aquestes proves demostren que l'alumnat coneix amb gairebé idèntica similitud tan la llengua catalana com la llengua castellana. Sense anar més lluny, el resultat de les proves d'enguany indiquen que a sisè de primària l'alumnat amb un nivell alt i mitjà en llengua catalana és un 84 per cent, i en llengua castellana, un 81 per cent.

A quart de secundària, l'alumnat amb nivell alt i mitjà en català ha estat un 66 per cent, i en castellà un 69, per la qual cosa està assegurat que l'alumnat coneix a bastament la llengua castellana. També sigui dit que la competència en aquesta llengua de l'alumnat d'origen català és igual o millor que la de l'alumnat de la resta de comunitats autònomes, inclús en aquelles en què solament s'estudia en castellà. I una mostra més en són els objectius fixats en el Pla de reducció del fracàs escolar a Catalunya per a l'any 2018, on es considera de forma exactament igual la llengua catalana que la llengua castellana.

Crec que acaba de quedar palès que no estem parlant de l'aprenentatge del català en detriment del castellà, sinó del model pedagògic català, el nostre model; el model que ha estat objecte de lloanxa per universitats pròpies i també foranes pel fet que al mateix temps que assegura l'aprenentatge de les dues llengües, català i castellà, promou al màxim el desenvolupament personal i la integració social dels nenes i les nenes, amb independència de la seva llengua familiar.

Per tant, és de justícia que continuem confiant en aquest model i el defensem a capa i espasa en aquest Parlament.

Gràcies, presidenta, consellera, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula per fixar la seva posició l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Molt honorable presidenta, honorable consellera, il·lustres diputats i diputades, davant de la darrera ofensiva del Tribunal Suprem contra la immersió lingüística expresso tot el meu suport a l'actual sistema d'immersió lingüística dels centres educatius catalans, un model d'èxit educatiu i que és garant de la cohesió social del nostre país.

La sentència del Tribunal Suprem només fa que posar traves als ciutadans catalanoparlants, en el sentit que puguin viure amb normalitat en la seva llengua al nostre país, aquí a Catalunya.

A nivell educatiu els alumnes a Catalunya assoleixen el coneixement del català al mateix temps que aprenen el castellà. I això, doncs, queda clar quan ho afirma el Consell Superior d'Avaluació dels Centres Educatius. I, per tant, doncs, el nostre model garanteix l'adquisició del castellà. A més a més, quan es parla de PISA 2009, de l'OCDE, també hi ha un informe que constata que el nivell de coneixement de les dues llengües a Catalunya és elevat. I respecte del castellà, diu que a Catalunya és superior a la mitjana de l'Estat. Per tant, em penso que, doncs, dir el contrari és faltar a la veritat.

Bé, entenc que no cal fer ni un pas enrere en el manteniment i millora del nostre sistema d'immersió lingüística. Entenc, doncs, que hem de seguir defensant i promovent els preceptes de la Llei d'educació de Catalunya. M'oposo absolutament, doncs, a la divisió que

s'està intentant produir i impulsar des d'alguns àmbits: la divisió de la nostra comunitat educativa en dues comunitats lingüístiques. Això, en el temps, el que segur que pot provocar és enfrontaments, i a més a més pot comportar un perill per a la cohesió social a què feia referència.

I vull aprofitar ara aquesta tribuna per donar tot el meu suport a la consellera Irene Rigau, per la forma com està defensant el nostre sistema d'immersió lingüística. Que sàpiga que, almenys per part meua, i per molts, doncs, li volem manifestar la nostra admiració per la dignitat com està defensant la nostra llengua, de la qual ens sentim molt orgullosos.

Gràcies, il·lustres diputats, diputades, honorable consellera, molt honorable presidenta.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Honorable consellera, diputats, diputades, bé, els partits polítics que defensen aquesta immersió il·legal –la immersió lingüística en una sola llengua, no en dues– em recorden aquells constructors pirates que van construir quan la Llei de costes..., construïen edificis pirates per lucrar-se, i venien després sentències que els deien que la seva construcció era il·legal. I en comptes d'enderrocar-la, el que feien era dir que la culpa era de l'Administració, o de la llei, o del medi ambient, o de les persones afectades.

Vostès estan en una construcció pirata, perquè està fora de la Constitució, fora de l'Estatut d'autonomia i fora de la legalitat, i el que han de fer és acceptar que s'ha d'enderrocar i construir un sistema que, permetent la convivència a tots, i el compliment de drets, i el respecte a tothom, hi puguem conviure. El model de convivència lingüística, no el d'exclusió lingüística.

Mirin, com ja ha dit un altre portaveu abans, a Catalunya només s'immergeixen *uns* ciutadans; la resta s'educa en la seva llengua materna. I jo reivindico que el que el senyor Trias Fargas deia l'any 77..., que era molt important –això en el constituent– estudiar en la llengua materna. Clar, el 77, sí; ara, el 2012, no. Llaavors els interessava perquè el franquisme havia impedit que s'estudiés en català; ara vostès impedeixen que s'estudiï en castellà també. I aquest és el... *(Pausa.)* Home, sí, no facin que no amb el cap, la veritat és molt dura: vostès fan dues hores de castellà, tres d'anglès i vint-i-cinc de català. Vergonya.

Ara, això sí, jo només reivindico des d'aquesta tribuna –i Ciutadans ho farà cada dia, consellera– el sistema presidencial lingüístic, que és el sistema on els teus fills estudien en quatre llengües, mentre la plebs la portes a estudiar en una sola llengua i a formar l'esperit nacional a les aules que cada cop tenen menys hores a l'escola pública.

Aquest és el sistema hipòcrita que té aquest Govern i els nacionalistes: portar els seus fills a escoles d'elit,

on estudien en quatre llengües –que és molt dolent i trenca tota la cohesió social del mon–, però després els fills de la resta que vagin a l'escola pública i que s'apanyin i estudiïn en una sola llengua.

Els temps, la Constitució i l'Estatut diuen que hem d'estudiar en tres llengües: en català, també en castellà –en igualtat de condicions–, i també en anglès. Aquest sistema que el senyor Mas, el senyor Montilla, alguns dirigents polítics creuen boníssim per als seus fills, si us plau, deixin que també els fills d'aquells que vagin a la pública el puguin exercir. Tota la resta, consellera, insubmissió.

L'únic –per acabar, presidenta– que lamento és que el Partit Popular no torni a complir el seu programa electoral, on porta el compliment d'una llei de llengües que garanteixi precisament això. No ho està fent perquè governa amb un govern insubmís. El dia que el Partit Popular, amb majoria absoluta, vulgui complir el seu programa, potser no ho hem de debatre. Mentre la «pepevergència» segueixi vigent farem molt escarafalls, molts gestos, però lamentablement..., que no.

Com a ciutadà català que viu a Catalunya, i ciutadà espanyol, li demano al Partit Popular que compleixi el seu programa electoral en el que fa..., respecte a la llei de llengües, perquè ja toca fer complir les lleis a Catalunya i no donar suports a governs insubmisos de corbata.

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats i diputades.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre l'esmenes té la paraula l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Gràcies de nou, senyora presidenta. En fi, ha quedat clar quines són les posicions aquí.

I jo li recordaria al senyor Rivera una cosa: aquí l'insubmís és el Tribunal Suprem espanyol, perquè la legitimitat la tenim nosaltres; el poble de Catalunya és qui mana a Catalunya, no els tribunals suprems espanyols..., que és l'insubmís. Perquè som nosaltres els sobirans, som nosaltres els legítims.

Quant a les esmenes presentades pel Partit Popular, evidentment no n'hem acceptat cap. Entre altres coses perquè hi ha una qüestió d'hipocresia. És a dir, al seu país, a Espanya, això no ho fan. Al seu país resulta que hi han uns nens que tenen el privilegi d'estudiar la seva llengua materna, que és l'espanyol, i en canvi tots els altres nens que estan absolutament oprimits perquè no poden estudiar la seva llengua materna, que és l'àrab, que és el quítxua, que és l'urdú. Facin això en el seu país, i quan ho facin en el seu país tindran dret a demanar-nos explicacions del perquè ho fem nosaltres en el nostre. Però, primer apliquin-se aquesta situació. Perquè, si no, vostès estan degenerant a una posició que, a diferència del grup de Ciutadans..., estan degenerant a una posició que és, com deia el clàssic espanyol, confondre *la grandeza de las obsesiones con la mezquindad de las manías*.

És normal que vostès defensin Espanya; nosaltres no. Vostès són espanyols i volen..., i han fet tradicionalment –ho continuem fent, ho fan i ho continuaran fent– una política genocida de destrucció del poble de Catalunya, de genocidi cultural, d'etnocidi. Ho fan a la Franja de Ponent, ho fan al Carxe, ho fan al País Valencià, ho fan a les Illes Balears, ho fan a Catalunya. Però, com deia Golda Meir –parafrasejant Golda Meir–, entenem que hi hagi qui vulgui liquidar els jueus. Però entenguin també vostès que no hi col·laborarem, i entenguin també vostès que no els ho farem fàcil.

Per tant, les seves esmenes..., evidentment no n'acceptem cap.

Respecte a les esmenes presentades pel Grup Socialista, no les hem acceptades per una raó, perquè, diguem-ne que, tal com estava redactada... No hauria generat cap problema afegir-la, però amb una altra redacció, perquè tal com estava redactada es plantejava en termes de..., com si es digués que el Govern desplegui una llei perquè no estava desplegada. I no és aquesta la situació, com vostès saben. La situació és que el desplegament de la llei en aquesta matèria en concret, d'aquesta darrera sentència, que la va fer el seu Govern, ha estat anul·lada, en part –articles concrets–, per part del Tribunal Suprem espanyol. Per tant, el retret no és de cara al Govern de la Generalitat, que el desplegament ja el té fet. I, per tant, per no confondre posicions. Agraïm, en tot cas, el seu suport a favor.

I, per últim, una precisió respecte a la senyora Simó. La qüestió referida –i és una de les que ha millorat la redacció– a la possible llei o a la prellei preparada per part del Govern espanyol, l'hem afegida, però no hem recollit la de l'estat propi. I no l'hem recollida per una senzilla raó: perquè dir «estat propi» és no dir res. Un estat propi com què? Un estat propi com Baviera? Un estat propi com Guanajuato? Un estat propi com Curitiba? Un estat propi com Nevada? És a dir, una comunitat autònoma que posa el títol d'«estat» –«Guanajuato, estado libre y soberano»–...

Si vostès haguessin dit un «estat independent», que és una de les opcions possibles... Perquè això és d'una claredat clara. És a dir, tots sabem el que és un estat independent; el que no sabem és el que és un estat propi, perquè un estat propi és Guanajuato. I suposo que per Esquerra Republicana el model no és fer un estat unitari espanyol en el qual hi hagi un règim provincial que se li posa el títol d'«estat propi».

Per tant, per això no hem admès aquesta esmena, i no només pel fet de l'acord amb Convergència i Unió o amb Iniciativa, sinó pel fet que, entre les diverses opcions possibles perquè Catalunya pugui mantenir un sistema d'educació propi, segons decideix aquest Parlament i segons desplega el seu Govern..., perquè això sigui possible cal unes competències. Aquestes competències es tenen de dues maneres: o bé per la independència o bé perquè tens aquestes facultats, cosa que tenen els cantons suïssos, que no són estats propis; però cosa que, en canvi, no tenen ni l'estat lliure de Baviera, ni l'estat lliure i sobirà de Guanajuato, ni l'estat de Curitiba, ni l'estat de Nevada. Per això no hem

admès aquesta esmena, i no solament pel fet de l'acord amb Convergència i Unió o amb Iniciativa.

En tot cas, no és el moment de retrets, sinó que és el moment que el Parlament reafirmi quines són les posicions de la immensa majoria d'aquesta cambra, que és la defensa de Catalunya i la defensa del poble de Catalunya com un únic poble, enfront de la invasió competencial, la il·legitimitat, el desacatament i la in-submissió que està fent el Tribunal Suprem espanyol, que és el que desacata, el que és insubmís i el que és il·lègitim. (*Remor de veus.*)

La presidenta

Senyor diputat...

Alfons López i Tena

Moltes gràcies, senyora presidenta.

(*María José García Cuevas demana per parlar.*)

La presidenta

Si és per a votacions separades, sí. Si és per al·lusions, hem dit que no faríem al·lusions. (*Veus de fons.*) És per a votacions separades? (*Remor de veus.*)

María José García Cuevas

A ver, presidenta, contradicciones y alusiones muy directas y muy personales, y cosas muy graves.

La presidenta

En la Junta de Portaveus del migdia hem dit que no acceptaria al·lusions a cap tipus de moció..., per ajornar la sessió de la tarda.

María José García Cuevas

Pero, presidenta, es que no es normal; es que no es normal lo que se ha dicho aquí. No estamos hablando..., males, ni de cosas normales, ¿eh? (*Veus de fons.*)

La presidenta

Passem a la votació de la moció. (*Veus de fons.*) Senyor Millo, em sembla que ha estat vostè, en la reunió de la Junta de Portaveus, i ha acceptat... (*Remor de veus.*)

Santi Rodríguez i Serra

El diputat que acaba de parlar acaba de comparar la intervenció que ha fet el nostre grup parlamentari amb la persecució que patien els jueus. (*Veus de fons.*) I em sembla absolutament intolerable que s'expressin aquestes paraules en aquest Parlament democràtic. (*Veus de fons.*) I, per tant, demanaríem explícitament a la Mesa, i especialment a la presidenta (*la presidenta diu: «Jo no ho he sentit»*), que cridés l'atenció al diputat per aquestes paraules.

La presidenta

Ja li ha cridat l'atenció vostè. Jo no ho he sentit, i així li ho he dit al membre de la Mesa. (*Esbrincada en un sector de l'hemicicle. Alguns aplaudiments.*) Jo no ho he sentit. Per tant... (*Veus de fons.*) Doncs, molt bé, no ho he sentit. Per tant, s'ha acabat i passem a la votació de la moció. La moció... (*Veus de fons.*) Senyor López Tena, si és per dir si ho ha fet o no ho ha fet...

Alfons López i Tena

Gràcies, senyora presidenta. Jo m'he referit a unes paraules de Golda Meir, que com saben vostès va ser primera ministra d'Israel en els anys seixanta. Per tant, no és refereix a la persecució dels jueus fets per l'Alemanya nazi, cosa de la qual no els he acusat ni els acusaré, perquè no seria cert, de fer-ho, ni seria honest fer-ho. (*Remor de veus. La presidenta diu: «Si no els ha acusat!» Veus de fons. La presidenta diu: «Home, ja està bé.» Veus de fons.*)

La presidenta

Senyor Millo, senyor Millo, vostè també ha parlat. No digui: «Ell sí i nosaltres no.» (*Veus de fons.*) Molt bé, doncs, del seu grup. Per tant, no vagi dient el que no és veritat. D'acord? No vagi dient el que no... (*Veus de fons.*) Senyor diputat, prou.

Passem a la votació de la moció amb les esmenes incorporades. És una moció transaccional.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 103 vots a favor i 17 en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el Pla de l'energia 2012-2020 (tram. 302-00167/09)

Passem al punt vint-i-cinquè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el Pla de l'energia 2012-2020. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Honorable *conseller*, señoras y señores diputados... Honorables *consellers*, perdón. El Gobierno de la Generalitat aprobará previsiblemente en septiembre un nuevo plan de la energía para Cataluña. Como dijimos al plantear la interpellación previa a esta moción, entendemos que el consenso, el realismo y una combinación de audacia y prudencia son los elementos que pueden garantizar el éxito de este nuevo plan de la energía.

Entendemos que en el marco de las competencias de la Generalitat en materia de energía, el nuevo plan debe considerar y centrarse en cuatro elementos fundamentales. El primero es la obligada coordinación con el Estado. Como expusimos, un análisis aislado del ba-

lance energético catalán como si fuera una unidad de gestión energética independiente y con aspiraciones de autosuficiencia llevará a conclusiones y recomendaciones erróneas. Creemos que, además de deseable, ahora es posible la coordinación y el acuerdo de objetivos y políticas con el Gobierno de España, un gobierno, ahora sí, que afronta el panorama energético con realismo y con sensatez, a partir de unas bases en política energética que creíamos que eran compartidas con el Gobierno de la Generalitat. Como hemos dicho en otras ocasiones, la coordinación y el acuerdo de políticas energéticas con el Estado desde el respeto competencial y el sentido común, que no persigue sino eficacia y eficiencia, es un elemento transversal que es deseable no solo para la planificación, sino que también sería deseable en la actuación de la Generalitat y la posición política del grupo que apoya al Gobierno.

El segundo elemento crucial del plan es garantizar que los próximos objetivos y políticas de fomento e implantación de energías renovables en Cataluña sean realistas y adecuados en términos energéticos, económicos y medioambientales. Como decíamos, la recomendación de la Agencia Internacional de la Energía para 2020, de consumo de energía final renovable del 20 por ciento, deberá ser revisada, pues en los foros internacionales empieza a asumirse la dificultad económica evidente que supone..., la implicación de este objetivo, que es generar el 40 por ciento de la electricidad con fuentes renovables, fundamentalmente por los elevados costes de generación, la necesaria duplicidad de capacidad para garantizar el subministro y el fuerte consumo de redes que suponen las renovables. De hecho, las anteriores recomendaciones internacionales, de generar un 30 por ciento de la electricidad con fuentes renovables, ya han sido revisadas y rebajadas al 20 por ciento. Y recordemos que España ya hoy..., se produce el 35 por ciento de la energía eléctrica que consume con fuentes renovables.

Por tanto, para garantizar objetivos en renovables realistas y adecuados será necesario fomentar la autosuficiencia económica de las instalaciones renovables, que deben funcionar sin primas, en el escenario actual de descontrolado déficit tarifario, y ser conscientes de que una eventual vuelta a las ayudas sería siempre a corto plazo y vinculada a mejoras en la eficiencia.

Otro aspecto crucial es analizar y coordinar con el Estado la potencia que instalar por tipo de tecnología, así como su impacto en costes, rentabilidades, tarifas y competitividad. Habrá que calendarizar muy bien la instalación de nueva capacidad, en función de las previsiones más ajustadas de la demanda y las expectativas más realistas de una posible exportación, así como prever y justificar la ubicación de esta nueva potencia renovable. Lo más aconsejable, como dijimos, sería plantear alternativas eficientes y novedosas para incorporar las renovables al sistema, como son las redes inteligentes, fomentando las distintas fuentes renovables más prometedoras que existen en Cataluña.

El tercer aspecto que debe incorporar el plan es un plan de ahorro y eficiencia energética en coordinación con el IDAE, con visión de conjunto y desarrollando planes y medidas concretos e individualizados pa-

ra cada uno de los tres sectores de ahorro y eficiencia prioritarios –la edificación, la industria y el transporte–; impulsando las medidas más realistas y de mayor impacto en cada sector en función de las características del consumo energético en cada uno de ellos. Todo ello en cumplimiento de las cuatro resoluciones concretas que aprobó este Parlamento a propuesta de mi grupo.

Y finalmente, el cuarto elemento a considerar es el objetivo de la disminución de las emisiones de gases invernadero, que igualmente se debe coordinar con el Estado y que entendemos que debe considerar las alternativas disponibles y más previsibles, por ejemplo en el sector del transporte.

Es evidente que podríamos incorporar nuevos elementos de mejora que completarían el planteamiento energético del plan, algunos de los cuales mencionamos ya durante la interpelación previa, pero entendemos que los elementos planteados en esta moción –estos cuatro elementos– serían los cuatro ejes básicos mínimos de actuación de la Generalitat, con un enfoque realista y asequible, y dentro –en el marco– de sus competencias.

Como dijimos al iniciar la interpelación, estamos convencidos de que lograr el mayor consenso parlamentario será una buena base para el éxito del nuevo plan de la energía, y con esta moción el grupo Popular lo que pretende es ofrecer a los grupos parlamentarios –o lo que hemos pretendido hacer– una herramienta formal para aportar ideas y acercar posiciones en torno a este nuevo plan. Siempre, evidentemente, desde el realismo, y con un objetivo claro de contribuir desde Cataluña al modelo energético que queremos para los consumidores –las empresas, las industrias y los ciudadanos–: un modelo suficiente, seguro, fiable y sostenible en términos económicos y medioambientales.

Gracias.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa té la paraula l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Moltes gràcies, presidenta. Haig de reconèixer que quan escolto la senyora Garcia Cuevas parlant d'energia acabo escoltant sempre els arguments d'Unesa, de la patronal elèctrica. De fet no em sorprèn, em sé d'avançat quins són els arguments.

Podran dir: «Del senyor Herrera també escoltem els arguments de les renovables.» Però és que resulta que els meus arguments coincideixen amb el que diu la Comissió Europea. De fet, la Comissió Europea, des de fa poc, ha fet un informe que ha tret els colors al Govern de Mariano Rajoy, perquè precisament les polítiques que han aprovat el que faran és no fer possible els objectius 20-20-20.

I, per tant, jo crec que avui el que hauria de fer aquest Parlament a l'hora d'emplaçar el Govern, a l'ho-

ra d'adreçar-se al Govern, és adreçar-s'hi en els termes que s'adreça la Comissió Europea al Govern de Mariano Rajoy. I això què vol dir? Que el primer que hem de fer és no votar aquesta moció. Per, després, dir que el que hem de fer precisament és construir el consens entorn del rebuig entorn del Reial decret 1/2012. Cosa que ja s'ha aprovat en comissió i s'ha aprovat en ple: en comissió, a proposta nostra; en ple, a instàncies del Grup Socialista. Perquè el que entenem, en definitiva, és que avui el decret –el Reial decret 1/2012– el que fa és matar tota la possibilitat, precisament, que les energies renovables tinguin una mínima perspectiva. Aquests mesos, a la mobilització de la mineria –mobilització que entenem i compartim–, crec que hauríem de sumar la mobilització de trenta mil persones, de trenta mil persones que ja no treballen en el sector de les renovables precisament per la reorientació radical de la política en aquesta matèria, doncs, de la mà del Govern Rajoy. Per tant, aquest és, des del nostre punt de vista –el rebuig al Reial decret 1/2012–, el primer element que hauríem de plantejar.

Segon element: la denúncia a la proposta de reforma elèctrica del Govern central, perquè s'hi afavoreixen els combustibles fòssils en detriment de les energies renovables; perquè s'ampliï els privilegis de les centrals amortitzades... Atenció a les centrals hidroelèctriques amortitzades: guanyen, no?, en temps, per continuar operant. I les centrals nuclears podran operar fins als *cinquanta* anys. I ho dic alarmat, perquè nosaltres resulta que tenim un territori fortament nuclearitzat i amb la cultura de seguretat molt degradada, segons acredita el Consell de Seguretat Nuclear, i ens podem trobar, doncs, això, centrals nuclears funcionant fins als cinquanta anys, i, ai las!, quan d'aquí a uns anys tinguem problemes resulti que no puguem minorar els anys de funcionament, si no és per indemnització. Això és el que ha aprovat el Govern Rajoy en permetre que les centrals nuclears funcionin fins als cinquanta anys. I, atenció, que si després volem escurçar el seu temps de vida útil hàgim de pagar una morterada perquè deixin de funcionar. I a més, perquè no encaren els beneficis caiguts del cel.

Quan parlem del dèficit tarifari, curiosament la senyora Garcia Cuevas mai parla dels 3.000, 4.000, 5.000 milions d'euros que cada any s'enduen les hidroelèctriques amortitzades i les nuclears amortitzades per una mala regulació en la definició del *pool*, del preu del *pool* –3.000, 4.000, 5.000 milions d'euros que s'enduen cada any. La senyora Garcia Cuevas ara fa un gest de menyspreu respecte al que jo els he dit, però resulta que això està acreditat per la Comissió Nacional de l'Energia –acreditat per la Comissió Nacional de l'Energia, en un informe de la Comissió Nacional de l'Energia–, acreditat pel Llibre blanc de l'energia de Pérez Arriaga. I resulta que això no ho encarem perquè segurament les elèctriques, Unesa, han de continuar guanyant 4.000, 5.000 milions d'euros l'any. Privilegis per a uns pocs, sacrificis per a la majoria.

Diem que cal revisar, en tercer lloc, el Pla de l'energia i canvi climàtic, amb l'objectiu de situar-lo en un objectiu més ambiciós, especialment pel que fa a estalvi. En els objectius d'estalvi i eficiència, el pla el que

preveu és un increment del consum energètic del país. Sí, parlen de les previsions que teníem –les previsions que teníem el 2008–, però és que avui ja estem amb una baixada dràstica del consum energètic. I el pla és molt poc ambiciós, perquè el pla preveu, amb l'horitzó del 2020, incrementar consums.

I, per últim, plantejem que tot això s'ha de fer amb un decret que permeti aixecar les barreres legals per poder impulsar estratègies d'autoconsum. De què serveix parlar de generació distribuïda si avui el decret d'autoconsum no s'aprova, i a més tenim el risc –jo crec que en tenim la certesa– que l'aprovaran amb unes barreres d'accés que faran inviable l'autoconsum?

Per tant, nosaltres proposem aquest text alternatiu, que ens sembla més apropiat al context actual i que parteix de la base que avui el consens –si volem sortir-nos-en en renovables, estalvi i eficiència, i reduccions d'emissions de CO₂– es basa a partir del rebuig a les polítiques que està fent el Govern Rajoy, i a la construcció d'un consens allà on se situa, ep, no Iniciativa Verds - Esquerra Unida: la Comissió Europea..., i la targeta vermella que li ha tret la Comissió Europea al Govern Rajoy.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista té la paraula el senyor Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, senyor conseller... Malgrat, senyor conseller, que avui em desperta més atenció i interès el que està passant al Bundestag alemany, i el ministre Schäuble, que vostè..., perquè segurament d'ell depèn més el que ens passi aquí a partir d'aquesta nit mateix, eh?

Però miri, nosaltres hem presentat aquestes esmenes perquè aquesta moció del Partit Popular se l'haurien pogut estalviar perfectament. No diu res, pràcticament. M'ha recordat sant Tomàs d'Aquino quan deia allò de: «*Tamquam tabula rasa in qua nihil scriptum est*», no? Res. Vol mantenir el que tenim i a més a més condicionar la política catalana a allò que està decidint el Govern del Partit Popular a Madrid en establir unes polítiques nefastes per al que és el futur de les polítiques energètiques –qualsevol política energètica– que tinguem aquí a Catalunya.

Miri, aquest matí ha vingut un col·lectiu de treballadors de Santa Maria de Palautordera, d'una empresa que es diu Aleo, del grup Bosch, que durant tots els mesos que han passat de l'any han establert rècords de fabricació de plaques fotovoltaïques, i els han anunciat que al setembre volen plegar i s'emporten la factoria cap a Alemanya. I això per què passa? Doncs, perquè no es fa cas d'una de les nostres esmenes, que és derogar el Decret 1/2012, que impedeix que hi hagi indústries dedicades a les energies renovables en el nostre país.

No és cert que hàgim de seguir la política determinista, que només hi ha una..., que és mantenir el que tenim perquè no hi ha res més a fer. Darwin estaria molt

content amb aquesta moció del Partit Popular avui, però nosaltres creiem que no, que hi ha quelcom a fer. El Partit Verd avui està dient avui al Bundestag: «Perquè serviran els 30.000 milions que hem de donar a l'Estat espanyol, al sistema bancari?» Perquè hi ha alternatives diferents, evidentment, no? Per això s'ho estan preguntant. El Fons Monetari Internacional va dir fa pocs dies: «On són les polítiques de creixement de l'Estat espanyol?» Perquè hi ha polítiques de creixement possibles. I una d'aquestes és la que assenyalen nosaltres al donar suport a les energies renovables en una de les nostres esmenes.

Per tant, sí al futur, sí a les energies renovables que són el futur, a les energies netes, que no tenen risc, que són inesgotables. I no a les energies del passat, a l'energia nuclear, a totes aquestes energies que defensa, en definitiva, aquesta moció del Partit Popular. Perquè, mirin, si es manté el passat no s'està apostant per al futur. Nosaltres volem apostar en les nostres esmenes per al futur.

Aquesta esmena és..., representant un cop més de l'*statu quo*, no només d'Unesa, com deia el diputat Herrera, sinó també del Foro Nuclear. Cada vegada que veiem la senyora García Cuevas ens recorda... Ja sé que a ella li molesta que digui això, però ens recorda la senyora María Teresa Domínguez, una altra senyora que és la presidenta del Foro Nuclear, que d'alguna manera està posada per aquí dins, en aquesta moció.

Per això nosaltres també en una altra de les nostres esmenes diem que s'ha d'establir d'una vegada per totes el final de les centrals catalanes i espanyoles –perquè van totes en un mateix paquet, almenys de moment, fins que no tinguem la capacitat de decidir també sobre les centrals catalanes–, i establir el termini màxim de vida útil de les centrals nuclears, que sempre s'havia establert en quaranta anys i que per tant d'aquí a pocs anys hauríem d'anar preveient el seu tancament. I, per tant, també diem en una altra de les nostres esmenes –perquè així ho ha aprovat aquest Parlament, amb el vot del partit majoritari, de Convergència i Unió–..., uns plans específics de desenvolupament econòmic de les comarques on estan instal·lades les centrals nuclears. Plans que, conseller, em sembla que vostès encara no han començat a fer i que hauríem de començar a tenir redactats, per tenir major credibilitat quan diem, com vostès en el Pla d'energia de Catalunya, que hi ha una vida útil per a les centrals nuclears també catalanes.

En fi, no acabarem, em sembla, posant-nos d'acord en cap. Hi ha un punt, el referit a l'energia distribuïda, que podríem estar-hi d'acord. Ho dic perquè després no es pugui dir que ni tan sols en això estem d'acord. En això sí, però com que tot va en un mateix paquet, i em temo que no ens deixaran que prosperin les nostres esmenes, doncs, haurem d'acabar votant que no en aquesta moció.

I moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula en primer lloc l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Bé, gràcies, molt honorable presidenta. Sóc favorable a incentivar i a aplicar les energies renovables amb una política d'incentius econòmics per a les noves instal·lacions de producció d'energia elèctrica a partir de la cogeneració i fonts d'energies renovables.

És un repte que el tenim tots plegats, aquest de complir els objectius 20-20-20, eh?, establerts a la Unió Europea per al 2020. M'estic referint a la reducció del 20 per cent dels gasos contaminants, a incrementar en un 20 per cent l'eficiència energètica, i també a assolir una contribució del 20 per cent de les energies renovables.

Però, bé, penso que sense poder fer una política energètica pròpia, sense tenir el poder que cal tenir, doncs, tot això no dependrà de nosaltres. Vostès ens parlen, senyors del Partit Popular, de coordinar i consensuar polítiques i objectius amb el Govern de l'Estat. Miri, francament, jo prefereixo intentar coordinar totes aquestes qüestions amb la Unió Europea. A Catalunya no podem decidir les línies mestres de la nostra política energètica, però el que sí que podem és adoptar mesures per apropar-nos i per mirar d'assolir els objectius marcats a la Unió Europea.

Si parlem d'eficiència energètica, doncs, bé, penso que vostès hi fan referència en el punt 4. Home, impulsem alternatives, com la del vehicle elèctric. Crec que ens aporta molts beneficis, entre d'altres, doncs, la reducció d'emissions contaminants, la millora de la qualitat de l'aire, igual que la reducció de la contaminació acústica. Entenc, a més a més, doncs, que la incorporació d'aquest vehicle elèctric també faria un impuls, donaria un impuls al que és el desenvolupament d'una indústria, la indústria molt arrelada a casa nostra, que és la indústria del motor.

En aquest sentit, doncs, bé, dir que em sembla bé l'exposició que vostè ha fet de la seva moció, però que, certament, ja li ho he dit, jo prefereixo coordinar totes aquestes polítiques amb la Unió Europea.

Em posicionaré més endavant.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat té la paraula l'il·lustre senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Senyora presidenta, senyor conseller, Solidaritat votarà que no en aquesta moció.

Creiem que és una moció d'un alt sentit negatiu. Nosaltres entenem aquesta moció com un intent més d'encadenar, encara més del que ja ho està, el sistema energètic català a l'espanyol, com si no ho estigués prou. És una moció que realment obeeix a l'*ordeno y mando*; és a dir, aquí..., és un trasllat de les instruccions que ens vénen de Madrid perquè les apliquem: com diu el punt 1, pretén «integrar i contextualitzar». Més enllà que això, no li veiem cap sentit positiu de

cara a un model propi, de cara a la nostra autonomia, de cara als nostres interessos. És, simplement, una integració passiva en els interessos de Madrid.

La resta de la moció, a part d'aquest primer punt, és evident que és un atac força sibil·lí –evidentment està escrit amb intel·ligència– contra les renovables. Vull dir, no hi ha més que això. I fer veure que són les culpables de la situació –dels mals del sistema energètic espanyol– les renovables.

Jo voldria demanar a la diputada García Cuevas qui va mal copiar la Llei alemanya anomenada FIT, el *feed-in tariff*, la tarifa d'injecció a la xarxa? Qui va copiar-ho, aquí, si no va ser el Govern Aznar? L'objectiu era que les renovables fossin el 12 per cent del consum d'energia primària l'any 2010. Aquest objectiu no es va complir, però estava recollit a la llei del sector *eléctrico*. Ni Aznar, ni Zapatero van ser capaços de gestionar la complexitat d'una llei com l'alemanya, llei que per una altra banda va ser una llei imposada pel Bundestag al pobre Govern de l'Angela Merkel, que poc interès hi tenia, però es va veure amb el mandat del Bundestag.

Aquí hi ha hagut poc rigor a l'hora d'aplicar demandes socials, poc rigor per prendre passos necessaris i realistes que haguessin estat enormement beneficiosos per evitar l'escavatge del nostre sistema energètic a les energies fòssils i nuclear. Què han mostrat els governs espanyols d'Aznar, Zapatero i Rajoy? Simplement, com ha dit abans un diputat, que són titelles de la patronal elèctrica i dels antics monopolis agrupats a Unesa, com ha dit el company abans. La prova són les noves taxes per a les renovables. Això vulnera la directiva europea –també ho ha apuntat algun diputat abans–, vulnera el que des d'Europa es busca en aquests moments.

Per tant...

La presidenta

Senyor diputat...

Antoni Strubell i Trueta

...pensem que el nostre vot ha de ser negatiu per força.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, *conseller*, diputados, diputadas, esta moción la vamos a votar en contra. Si la votásemos a favor tampoco pasaría nada. ¿Por qué? Porque no dice nada.

Eso sí, tiene tres fantásticos «analizar». Subrayo dos: «Analizar con realismo.» Esto sí que es una declaración de intenciones. ¿En qué y sobre qué? Sobre el Plan de energía 2012-2020. Mire, en Cataluña el mejor plan de

energía que hay es el que no existe. Se lo digo de verdad: que no hagan nada, porque si hacen algo lo que hacen es perjudicar, como hicieron, o no aplicarlo. Por lo tanto será un ejercicio gratuito. O costoso, porque habrá que encargarlo. Y no servirá de nada. ¿Por qué? Porque yo no sé si por suerte o por desgracia el sistema eléctrico catalán y el español están tan íntimamente relacionados que, por suerte, no hay fronteras. Y si alguna vez las hubiera, todos estos señores que se declaran antinucleares iban a tener un serio problema, pero muy serio –muy serio–, porque la energía nuclear en el conjunto de la producción española –de la producción eléctrica española–, pues, es el 21 por ciento, pero es que en Cataluña ese porcentaje, huy, se dobla y de largo. ¿Por qué? Porque aquí nadie creyó en las energías renovables –nadie–; solo hicieron aquello que no se va a hacer nunca –legislar a peor, legislar a la contra.

Por lo tanto ya le digo que no vamos aquí a darles a ustedes apoyo a algo que realmente no es el espacio ni el foro de debate. Otra cosa sí, es que ustedes igual tenían que dar explicaciones sobre el impuesto para la generación eléctrica que aprobaron el viernes pasado, porque ahí sí que hay mucho de que hablar. Eso sí que es sibilino –eso sí que es sibilino. Pero, a ver, de sibilino no tiene nada: es un golpe, es una puntilla al sector de las renovables en España.

Eso sí, nunca llueve a gusto de todos, porque los señores de Unesa nunca están suficientemente contentos. Y solo, simplemente –y acabo, presidenta, pero es que merece la pena escucharlo–, esto, lo que decía el presidente de Unesa, el señor Eduardo Montes. ¿A ustedes les suena el déficit de tarifa? Sí, ¿no? (*Pausa.*) Sí, bueno. Mire lo que dice el señor Eduardo Montes sobre el impuesto de generación eléctrica. Dice: «Porque, claro, vamos a tener un problema muy serio. Lo que ha aprobado el Gobierno puede significar sufrir importantes tijeretazos en el pasado trimestre en los beneficios» –¿vale?– «y suponer un recorte de 900 millones de euros, cerca de un tercio del beneficio de nuestras compañías.» ¡Ah, amigo, un tercio del beneficio! ¿Pero no tenían déficit? Y si es un tercio –y si 900 millones de euros es un tercio del beneficio–, ¿cuál es el 100 por cien del beneficio? ¿2.700 millones de euros? ¿Ese es el beneficio de las eléctricas españolas? ¿Estas son aquellas que están asfixiadas por el déficit de tarifa? ¿Estas son aquellas que hacen que este Gobierno y el anterior repercutan este famoso déficit de tarifa permanentemente sobre el consumo de industrias y empresas y particulares en España? ¿Los que ganan 2.700 millones de euros al año? En fin, ¡qué país!

Gracias, presidenta. *Conseller*, diputados, diputadas...

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula l'il·lustre senyor Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. *Conseller*... Senyora Garcia Cuevas, per seguir la tònica dels que m'han precedit, ja

li anuncio el vot en contra del nostre grup parlamentari.

No hem intentat ni fer l'exercici de presentar esmenes, perquè sabem que no hi hauria possibilitat de posar-nos d'acord. I per tant, doncs, ja no hem fet ni aquest mínim intent que acostumem a fer des d'aquest grup parlamentari, perquè sempre ens interessa aportar el nostre punt de vista i fer-hi aportacions; perquè també, normalment, trobem una certa bona predisposició per la resta de grups parlamentaris a acceptar alguns dels nostres posicionaments. Però és que vostès van en la línia no diferent sinó diametralment oposada al que planteja el nostre grup parlamentari en matèria energètica.

Vostès ens demanen en el seu primer punt de la moció coordinar el Pla de l'energia amb l'Estat. Tot el que sigui coordinació entre institucions, entre governs, ens sembla que és una cosa raonable, que és necessària, que és bona, si això repercuteix en benefici de la ciutadania, en definitiva. Nosaltres també anem més enllà. A nosaltres no ens interessa coordinar-nos amb el Govern de l'Estat, sinó que ens interessa coordinar-nos amb una xarxa més àmplia, que és el que esperem en un futur..., poder-hi ser.

Però és que, a més a més –perdoni que li ho digui, senyora Garcia Cuevas–, fa una mica de riure que siguin vostès que demanin coordinació i respecte institucional. Si vol li passaré la llista de matèries en les quals, en els darrers sis mesos, el Govern del seu partit a Madrid ha vulnerat sistemàticament les competències d'aquest Parlament i d'aquest país. Podem parlar de competències en educació, podem parlar de competències en sanitat, podem parlar de competències en règim local, i la llista no s'acaba. I ara ens demanen coordinació i respecte institucional i competencial. Escolti, si vostès diuen una cosa, si vostès demanen alguna cosa en aquesta moció, practiquin, al dia a dia, amb l'exemple. Vostès no ho han fet, vostès s'han oblidat que estem en un estat compost on hi ha una autonomia local i on hi ha una capacitat normativa, legislativa i competencial dels parlaments que vostès anomenen «autonòmics» i que nosaltres, a alguns, els anomenem «nacionals». Per tant, ens sembla sobrer aquesta declaració d'intencions, que vostès no posen en pràctica de cap de les maneres.

Entraré en el segon punt: «Revisar els objectius i polítiques de foment i implantació de les energies renovables.» En la mateixa línia, senyora Garcia Cuevas: ens sembla... Que vostè, que el Partit Popular parli d'energies renovables, que parli d'analitzar els efectes del Reial decret 1/2012, ens sembla que és una mica vergonyós. Perquè ja li ho explico –està analitzat ràpid i senzillament–: els efectes han estat devastadors. Devastadors per al futur de les energies renovables en aquest país, per a la possibilitat de la seva implementació com a energia alternativa. Vostès no hi creuen, ja ha quedat clar, i d'aquest segon punt se'n desprèn, efectivament, que vostès en les energies renovables no hi creuen ni hi tenen cap mena d'interès. Però més enllà d'un model energètic vostès el que s'han carregat és un sector industrial importantíssim en aquest país, perquè a Catalunya generava prou llocs de treball i

prou ocupació com per ser un sector emergent en aquest país, i vostès l'han fulminat d'una passada, d'una tacada.

Vostès deuen saber quins són els interessos que defensen. Ja li ho vaig dir dies enrere: ens sembla que els interessos de les elèctriques estan molt presents en el seu abecé parlamentari i el que els interessa defensar; més enllà d'això no hi van. Vostès ens diuen que no a les renovables, ens diuen que han de seguir l'exemple d'altres països. Doncs, seguim l'exemple d'Alemanya. Segurament, no? Alemanya ha situat ja en l'objectiu 2020 tancar totes les centrals nuclears. Doncs, potser aquest és el nostre model; aquest, entenem que és el model a seguir. I, per tant, Alemanya ha imposat..., amb una forta inversió, això sí. Però, clar, evidentment, quan algú creu en algun tipus de política també calen requisits, cal inversió i calen recursos per poder fer-les possible.

Vostè demana la incorporació d'un seguit de resolucions aprovades en comissió, i que, per tant, s'incorporen en el Pla d'energia. Hi podríem estar d'acord, en el fons, però és que com que tot el contingut d'aquesta moció el que destil·la és un centralisme, una recentralització de competències de Catalunya cap a l'Estat ja li puc dir que, malgrat que els objectius més petits són lloables..., i amb els quals podem estar d'acord, el contingut total no ens interessa o no ens agrada gens ni mica. A nosaltres el que ens interessa com a país és tenir una xarxa de distribució prou important, que sigui controlada i gestionada en aquest país. Sobretot perquè quan arribi el dia D, i esperem que no trigui massa...

La presidenta

Senyor diputat...

Marc Sanglas i Alcantarilla

...des del Govern de l'Estat no tinguin la temptació d'apagar l'interruptor.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó

Antoni Fernández Teixidó

Gràcies, honorable presidenta. Senyores i senyors diputats... Diputada María José García Cuevas, ens presenta una moció en què jo reconec perfectament, diputada, els trets punt a punt, ratlla a ratlla, del que és la seva posició. O sigui, és veritat que una part del debat gira respecte al paper de les competències d'uns i dels altres.

Jo, que en definitiva acabaré votant, en nom del meu grup parlamentari, en contra de la moció que ens presenta, vull apreciar també altres elements, i són els elements que conformen bona part de la doctrina que

el seu partit, el seu grup parlamentari i molt particularment vostè han defensat durant tota la legislatura. Això nosaltres no ho acabem de compartir, malgrat que hi ha molts punts del model que, com vostè sap, compartim. Però entenc l'esforç –i jo el valoro, el meu grup parlamentari el valora– que vostè fa, negre sobre blanc, per plantejar com vostès veuen tot el que ha de ser l'evolució del nostre pla per als propers anys. Per tant, no subscrivim el que diu vostè –votarem en contra–, però li reconeixem el valor, negre sobre blanc, del que vostè ens planteja.

Vostè no percep, diputada, una qüestió a la qual tot hom s'ha referit, tots els grups s'hi han referit. I vostè no ho percep. I per a nosaltres és una mica sorprenent que no ho pugui percebre. Però a mi no em sorprèn, perquè crec que la conec i conec els seus esforços i els del seu grup parlamentari. Vostè s'apropa a aquesta problemàtica des del punt de vista, absolutament raonable, del que pensa Espanya al respecte. (*Veus de fons.*) Però, disculpi'm, diputada –diputada–, evitem caure en el tòpic. O sigui, jo no caure en el tòpic, però vostè té una visió a on tot va en ordre. És una visió orgànica on vostè creu que «el pla millorarà, conseller, si això ho fem molt coordinadament i molt harmonitzadament amb Espanya». Vostè ho creu, això.

Nosaltres això no ho acabem de compartir perquè creiem que no entrem en el que és fonamental, a saber: qui marca l'orientació del Pecac a Catalunya és el Govern de Catalunya. I ens incomoda, en part –ho hauria d'entendre, això, diputada; ho hauria d'entendre, no costaria tant–, que vostè ens digui: «Les coses s'han de fer d'aquesta manera, d'acord amb aquesta orientació general, perquè en l'àmbit espanyol això podria donar més resultats.»

Doble pregunta. La primera diu: això vostè ho fa perquè veritablement fa *agitprop* d'aquesta qüestió? No. Ho fa perquè ho creu, perquè vostè creu que això aniria millor. Però l'única cosa que li demanem, diputada –li ho demanem des del Govern, li ho demana aquest grup parlamentari–, és que entengui que quan parlem d'un pla d'aquestes característiques –i el volem ambiciós, i el volem amb objectius nostres, i el volem que apunti lluny– estem disposats a considerar elements complementaris al nostre pla, però no una alternativa diferent. És que crec que això, diputada María José García Cuevas, és l'element clar. I fixi's que no és polèmic. Jo no espero –de veritat, diputada– ni que em contesti, d'això; senzillament faig una constatació. Vostè ha d'entendre que, malgrat que ho veu d'una manera diferent, a on situa les prioritats..., és normal que des del Govern de Catalunya es digui: «Ep!, les prioritats són les que marquem nosaltres.»

I vostè es podrà fer una pregunta assenyada. Diu: «Escolti'm, les seves prioritats són compatibilitzables amb les nostres?» Doncs, en uns punts sí i en els altres punts, no.

Però jo crec que tota la intervenció, diputada –d'avui; també la de l'altre dia–, i la moció pateixen d'aquest plantejament: legítim, però que vostè ha d'entendre, senyora diputada, que no és el nostre. Tant és així que el diputat Herrera, el diputat Sabaté, el diputat San-

glas, a la seva manera el diputat Cañas, li han vingut a dir coses semblants. No se les prengui malament. Però ho veiem de manera diferent, posem els pesos de manera diferent.

Deixi'm citar només cinc coses, cinc, perquè vostè entengui per què votarem en contra. La primera...

La presidenta

Té vint segons, eh?

Antoni Fernández Teixidó

Gràcies, presidenta. La primera: volem més ambició per al nostre Pecac, més de la que vostè expressa. O no, conseller? Més ambició per al nostre Pecac. La segona: no, no i no –tres vegades no– al reial decret. Tantes vegades que hem discutit d'això... La tercera: volem un marc de generació local d'energia, i sabem que en el nostre pla hi figura. La quarta: quan vostè parla d'incorporació de resolucions, concretament la 2.21, la 2.22 i la 2.23, negre sobre blanc figura al Pecac. Doncs, per tant, per què hauríem de fer cas del seu suggeriment? Ho hem incorporat; incorporat està. I la darrera qüestió, presidenta, és: home, apostem clarament per un pla d'estalvi d'energia.

Vostè creu que des d'una altra òptica això milloraria. I nosaltres la invitem a sumar-se que batalli per a la *nostra* òptica, i que no vegi en la *nostra* òptica un obstacle a la *seva* òptica.

Per això votarem en contra, senyora diputada, tot valorant l'esforç que la seva moció incorpora.

Gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, presidenta.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la il·lustre senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Honorable *conseller*, señoras y señores diputados, bien, como les dije antes el objetivo de mi grupo al presentar esta iniciativa ha sido, modestamente, colaborar con el nuevo plan, porque no es como yo lo vea, es como es la realidad.

No son incompatibles; no son ópticas incompatibles, son ópticas complementarias que deben ir coordinadas y trabajar juntas, porque la realidad es como es y solo se puede cambiar desde la insumisión y el desacato, como veíamos antes. Y no es en lo que estamos. Y no es lo que conviene al Plan de la energía.

Nosotros lo que queríamos era ofrecer un canal de colaboración y, desde esta sede parlamentaria, pues, recomponer un consenso que entendemos que puede aportar ideas al Gobierno y que garantizaría más apoyos y seguramente un mayor éxito para el plan. Desde la oposición leal y constructiva que creo que hemos mantenido desde que se inició la legislatura, pues, hemos ofrecido una serie de aportaciones a la propuesta del Gobierno, y siempre desde el respeto, el realismo

y el rigor. Ideas que entendimos positivamente valoradas por el *conseller* Mena durante la interpelación previa a esta moción.

Yo lamento que haya portavoces parlamentarios, en cambio, que no hayan entendido nada. Vamos, según lo que hemos entendido de sus intervenciones. Pero, bueno, cuando las cosas no se entienden, se preguntan, y no directamente, pues, se desacreditan o se critican.

Nosotros hemos intentado recoger las palabras del *conseller*, y hemos intentado aportar, y hemos intentado que entre todos se hiciera una buena moción, una moción constructiva para mejorar el plan. Durante la interpelación, nosotros pusimos las bases del consenso que proponíamos. Faltaría más: tenemos toda la legitimidad para proponer, pues, la moción que entendemos más correcta. Es que es nuestra obligación moral. Y en la misma línea que mantenemos desde el principio, que intentamos que sea clara, que sea fundamentada y coherente.

Pero es evidente que difícilmente, pues, son consensuales posiciones y modelos antagónicos. Por estos motivos no hemos podido aceptar enmiendas ni de Iniciativa ni del PSC, aunque se las agradecemos. Como siempre decimos, solo partiendo de la información correcta, pues, se puede llegar a las conclusiones correctas, y así llegar a propuestas realistas y conseguibles. La información correcta y suficiente, además del sentido común, son los dos únicos elementos que al margen de apriorismos, sectarismos o demagogia podrían facilitar el mayor acuerdo en un tema que en realidad, y el fondo, pues, es tan técnico y tan objetivo. Lo que les decía: lo que no se entiende se pregunta, pero no se desacredita.

Lamentamos profundamente la posición de los grupos que no van a apoyar nuestra iniciativa, sin ni siquiera haber presentado enmiendas. Creemos que es una evidencia su clara voluntad..., o no voluntad de consenso para este plan. Con nosotros, al menos. Es muy posible que en algún caso la actitud negativa se deba al mantenimiento de posiciones..., a la defensa de modelos alejados de la realidad técnica que nosotros defendemos. En otros casos se nos hace más difícil de entender una posición tan alejada de la voluntad de colaboración..., de la actitud tan receptiva que el Gobierno nos mostró hace dos semanas.

Sin embargo, es absolutamente legítimo buscar los consensos que se crean más convenientes. El Partido Popular está donde estaba y donde estará: en la defensa del planteamiento energético que creemos que es más realista, más sensato, más seguro, que más beneficia a los consumidores catalanes, recomponiendo los errores garrafales que anteriores gobernantes nos han dejado como herencia. Por esto entendemos que haya quien no ha entendido nada. Y esperamos –de verdad lo deseamos, de corazón, *conseller*– que estos errores, pues, no se vuelvan a repetir en Cataluña.

Gracias.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Passem a la votació de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 16 vots a favor i 112 en contra.

Abans de començar el següent punt de l'ordre del dia els faig avinent que hi ha una petició d'alteració de l'ordre del dia, en el sentit que la moció número 28 es pugui substanciar abans del punt 27. Tant el grup proposant d'una com de l'altra moció hi estan d'acord.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern
sobre les darreres decisions en matèria
de política educativa (tram. 302-00169/09)

Per tant, ara farem la número 26: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les darreres decisions en matèria de política educativa. Presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Daniel Font. (Pausa. Remor de veus.)

Senyors diputats, senyores diputades, si us plau, una mica de silenci perquè el senyor diputat socialista pugui iniciar la seva intervenció.

Daniel Font i Cardona

Gràcies, senyora presidenta. A la interpellació del darrer plenari que vàrem substanciar vàrem comentar les conseqüències de les darreres actuacions del Govern en matèria de política educativa, des del nostre punt de vista, i l'oberta contradicció que constatàvem entre els objectius que el Govern manifestava que perseguia i les accions reals del mateix Govern. Hi havia una contradicció, o hi percebíem una contradicció.

I també vàrem insistir en el compliment per part del Govern de les mocions i resolucions aprovades pel Parlament, que des de fa un any i mig, aproximadament, de legislatura eren moltes i moltes sense que en constés un compliment fefaent. I que, en definitiva, es tractava de mocions i resolucions en una gran part sense compliment, sense realització.

En la interpellació vàrem interrogar sobre diferents eixos de la política educativa, i és partint d'aquells interrogants plantejats i sobre els aspectes que ens han semblat més urgents d'aquells interrogants, des d'un punt de vista dels impactes reals sobre les persones i sobre la població, que formulem avui els quatre punts –els quatre punts– de la moció que presentem, que esperem hagin pogut fullejar o donar-hi una lectura, no?

Primer, un interrogant plantejat és el futur de la plantilla d'interins del sistema educatiu. La preocupació venia motivada, senyora consellera, com dèiem, per l'anunci del decret de l'Estat sobre mesures de despesa educativa, d'acord amb el qual es podien preveure acomiadaments massius –es deia, per fonts de l'Estat–, fins a quaranta mil professors o docents, i també pels dubtes sobre les afirmacions del Govern de la Generalitat, que ha afirmat en diferents ocasions que

la política d'ajust no tocava el personal docent i que no acomiadarien a ningú i que mantindrien la plantilla d'interins tal com estava: «Mantindrem la plantilla d'interins.» Els vàrem dir a començaments de legislatura, com també els recordàvem, que els 5.200 interins del sistema educatiu estaven en perill. I ens varen dir que no, que no estaven en perill, i que respectarien totes les places i llocs de treball. Ho varen dir en tres ocasions diferents en el plenari, no?

És per això, i pels dubtes que s'han generat sobre la recontractació d'interins a partir del més de setembre, que hem plantejat el primer punt de la moció, reiterant les pròpies afirmacions del Govern, en el sentit de garantir la continuïtat de la plantilla interina de mestres i professorat.

Un segon àmbit de problemes plantejats va ser el procés de desmantellament de l'estadi educatiu que és l'escola bressol, sempre negat pel Govern però amb fets incontrovertibles que mostren una voluntat deliberada en aquest sentit –segons la nostra opinió, també–; incomplir les pròpies obligacions; posar els ajuntaments al límit de les seves possibilitats; obligar, en aquesta línia, a un increment de quotes públiques fins a igualar els preus de l'oferta privada; arrabassar tota ajuda pública per a l'accés de l'escola bressol fins a un 40 per cent dels usuaris; arribar a una situació en la qual les escoles fallen en la seva mateixa base i comencen a tancar una darrere l'altra. Perquè han començat a tancar, efectivament. Estem en una situació en la qual les escoles bressol han començat a tancar. Aquesta és la realitat silenciada. La nostra percepció és la d'una actitud deliberada per part del Govern en aquest sentit, percepció que el Govern nega amargament una i altra vegada.

És en aquest sentit que presentem el segon punt de la moció: en el sentit de reiterar, garantir la continuïtat de les escoles bressol públiques a preus assequibles per a la població, d'acord amb les lleis aprovades al Parlament, i desplegar els recursos necessaris per a aquest objectiu en una línia de finançament de les escoles bressol en base als tres terços corresponents a Generalitat, ajuntament i famílies, amb la perspectiva alhora d'evolucionar cap a una proporció 50-20-25 en el futur, en la mesura que la Generalitat és l'Administració educativa que té competència exclusiva, i sembla el més lògic.

Un tercer àmbit es correspon amb la problemàtica dramàtica i urgent de l'aparició de gana a les escoles, i la realitat incontrovertible de molts infants que es queden sense fer el seu àpat principal al dia que feien en menjadors escolars i que ja no el fan perquè no poden pagar les noves quotes imposades pel Govern –tres euros amb deu–, a causa de la pobresa extrema, dins de la febre dels copagaments en els quals està embarcat el nou Govern de CiU en educació i en molts altres àmbits. Això ha comportat que es torni a parlar de desnutrició infantil a les escoles, la irrupció de la pobresa extrema i la desatenció d'infants. Aquesta és una realitat avui que campa pel sistema educatiu, en aquests moments del segle XXI. És per això que com a tercer punt de la moció incorporarem i assegurem com a mínim un àpat complet als infants d'educació infan-

til i primària adaptat a les seves necessitats nutricionals i alimentàries per demanda de la família.

Com a quart punt, per acabar, amb relació al fet lesiu d'anar tancant escoles, demanem un informe detallat sobre les causes i les anàlisis que han portat a formular aquests tancaments d'escoles que s'estan realitzant en tot el territori des de l'inici de la legislatura.

Senyora presidenta, senyors i senyores diputats, un cúmul de problemes ha envaït la vida quotidiana del sistema educatiu, com mai. Els objectius que el Govern diu perseguir no es corresponen amb la realitat dels fets quotidians, que els desmenteixen i de vegades fins i tot contradiuen obertament.

Hem presentat aquesta moció per mirar d'incidir en alguns dels problemes més urgents que percebem. Els demanem el seu suport i el seu vot favorable a cadascun d'ells.

Gràcies, senyora presidenta, senyors i senyores diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Han presentat esmenes dos grups parlamentaris, i en primer terme té la paraula pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana la senyora –l'honorable diputada– Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, president. Com en la interpellació que vam fer Esquerra Republicana al darrer Ple, i que després també en defensarem la moció subsegüent, aquesta moció posa en qüestió un seguit de decisions preses pel Departament d'Ensenyament que van en sentit absolutament contrari d'allò que el Departament d'Ensenyament i la seva titular diuen que defensen: la cohesió social, l'equitat..., i unes prioritats en matèria educativa que nosaltres no entenem, si tenim en compte els fets que el Grup Socialista denuncia en aquesta moció.

Ahir ho dèiem també quan defensàvem la interposició de recurs al Reial decret llei 14/2012 del ministre Wert: que no enteníem el que es deia per una banda..., el que es feia per l'altra, com ara no recórrer ràtios o votar en contra de la interposició d'aquest recurs, mentre la consellera, a Madrid, deia que si es demostrava que hi havia inconstitucionalitat es presentaria un recurs. (*L'oradorariu.*)

Nosaltres el que compartim..., a tot el que diu aquesta moció. Entenem que afeblir la plantilla, reduir substitucions, reduir professorat, reduir docents, en un moment d'un increment d'alumnat i amb una necessitat, més que mai, d'atenció individualitzada, va en contra, precisament, d'aquesta cohesió, d'aquesta equitat, i de la qualitat educativa, i de l'èxit escolar que tant la consellera com tots els grups que estem aquí diem que defensem.

Per tant, votarem a favor d'aquest punt, com votarem a favor també que totes les mocions i resolucions que s'han aprovat en aquest Parlament es compleixin, especialment per les que fan referència a les escoles bressol públiques. Perquè dia sí, dia també, els nostres alcaldes, regidors i regidores d'educació i d'ensenyament

han de veure com no poden fer front a les demandes dels seus conciutadans, a les necessitats dels seus conciutadans –que són les necessitats de tots–, per una retallada unilateral en els recursos que se'ls donen.

I, a més a més, sense treure el que són beques per a l'escolarització en escoles bressol, que és un altre dels compromisos que es van fer en aquest Parlament juntament amb la Llei de creació d'escoles bressol municipals. I encara estem esperant que des del departament s'expliqui i es pacti amb els ens locals un model d'escola bressol rural diferenciat, que la consellera ens va anunciar fa més d'un mes. Però es que ens trobarem que d'aquí a quatre dies els ajuntaments o han aprovat o han de posar ja en marxa els preus i taxes públiques per a les escoles bressol municipals el curs vinent, i no saben quina diferència hi haurà en aquest model d'escola rural, per exemple. Així ens ho deien avui alcaldes del Lluçanès, en una reunió que hem mantingut aquest matí.

O que dintre d'aquestes prioritats no hi sigui mantenir les beques de menjador suficients per a tothom qui ho demani: el punt 3, al qual també votarem favorablement sabent què és el que ens han explicat i han dit diverses entitats que treballen per a la inclusió social i per a la infància, pel que fa als indicis, ja, de desnutrició infantil, que no són puntuals, i a les necessitats de poder donar un àpat complet.

Com també elaborar una relació d'escoles tancades, i per què.

I ara, per acabar ja, vull explicar l'esmena que hem presentat, que és una esmena relacionada amb les escoles bressol i els recursos de la Generalitat. Si la Generalitat aboca diners –digues-li via Departament d'Ensenyament per a construcció d'edificis, digues-li via PUOSC, també per a construcció d'escoles bressol–, el que no té sentit és que els ajuntaments, després d'aquesta inversió que s'ha fet de diners de tothom, es puguin arribar a plantejar, com és el cas de Santa Eulàlia de Ronçana, al Vallès Oriental, d'externalitzar no només els serveis, sinó també l'ús d'aquell edifici públic. Tanquen l'escola bressol..., i quin ús es farà d'aquest edifici que ha comptat amb recursos econòmics de tothom.

És per això que hem presentat una esmena –que creiem, doncs, que arribarem a un acord amb el grup proponent per tal que sigui acceptada– per tal que escoles bressol com la mateixa Font del Rieral no puguin mantenir-se tancades, i no es puguin utilitzar aquestes instal·lacions per tal que en facin ús entitats o empreses privades que no han pagat res per aquest equipament. I és obligació de la Generalitat de vetllar per l'ús dels recursos públics i de vetllar per les places d'escola bressol.

Per tant, anuncio el vot favorable a la moció i espero –espero– que s'accepti la nostra esmena per tal de votar-la, diguem-ne, amb més satisfacció encara.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable diputada. També ha presentat esmenes el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalu-

nya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i en el seu nom té la paraula la il·lustre diputada Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, president. També per posicionar el nostre grup parlamentari en aquesta moció del Grup Socialista, ja anunciant que votarem favorablement. Votarem favorablement els quatre punts, que com es deia ara mateix el que intenten és revertir les decisions del Departament d'Ensenyament en els darrers mesos i gairebé diríem des del primer moment.

Garantir que les plantilles i les ràtios del sistema educatiu català es mantinguin. Però no perquè sí, no perquè sigui una demanda laboral, no perquè hi hagi un caprici al darrere que els alumnes siguin vint-i-cinc a les aules i no trenta o trenta-cinc, sinó perquè al darrere de les ràtios i al darrere de les plantilles actuals hi ha un model educatiu a defensar: hi ha un model d'escola comprensiva, hi ha un model d'escola inclusiva. I si no hi ha aquestes ràtios i no hi ha aquest professorat el que desmuntem no és unes plantilles; el que desmuntem és una manera d'ensenyar, és una manera d'educar, és una manera de fer escola, que és la que tenim avui a casa nostra, i per tant el que es desmunta és el model educatiu.

Votarem també afirmativament el model d'escola bresol que hem garantit o que s'ha garantit fins l'any passat, que s'ha anat desmuntant progressivament amb l'excusa de la crisi i la retirada del Departament d'Ensenyament del finançament o del cofinançament d'aquesta atenció i d'aquest model d'educació zero-tres; aquests 875 euros que la conselleria pretén que siguin..., el seu cofinançament en aquestes llars d'infants. Ni permet el model actual, ni permet tampoc que es garanteixi l'accés de les famílies amb dificultats econòmiques a aquest servei. I, per tant, exclou aquelles famílies amb més necessitats d'un servei que tothom ens diu que és imprescindible, i que és l'atenció precisament educativa del zero-sis –i també el zero-tres–, la qual després garanteix que hi hagi un bon desenvolupament no només intel·lectual, sinó acadèmic. Doncs, aquells que més ho necessiten queden expulsats amb aquest mòdul que el Govern pretén imposar, i que de fet ja ha imposat.

La nostra esmena en aquest sentit va en el sentit que el Govern garanteixi allò que el Parlament li ha exigit, i és que hi hagi una convocatòria de beques en el zero-tres, que sigui no només per a les famílies sinó també de beques menjador: un programa de beques menjador en el zero-tres que aquest any no ha existit i que de cara a l'any que ve el Govern també nega que vulgui..., existir.

I el mateix suport donarem al punt que demana garantir les beques menjador. En aquest sentit, l'esmena que ha presentat el nostre grup parlamentari va en el sentit no només de garantir el programa de beques i de garantir el finançament necessari, sinó de garantir els pagaments de tot allò que ja s'ha produït durant aquest any. Perquè és conegut el nivell d'impagament, també, als consells comarcals i als centres, que en aquests moments han hagut d'afrontar en solitari el pagament

d'aquestes beques menjador per no deixar les famílies sense la possibilitat d'aquest servei.

I, finalment, ens sembla també important el darrer dels punts, i és que el Govern aclareixi, finalment, quines són les raons per tancar segons quines escoles. Perquè hem tingut molt la sensació que al darrere de la crisi i de la davallada de la natalitat i de la mobilitat dels infants el que hi ha és una voluntat clara de tancar uns projectes educatius concrets i per tant de deixar unes escoles sense possibilitat d'existir. Potser ens en sortirem amb aquest informe, si surt reeixida aquesta moció, de saber per què escoles com Esparreguera II, l'Olga Xirinacs, Can Periquet, desapareixen, quan són projectes educatius reeixits i hi ha demanda per ser-hi presents.

Gràcies, president.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. Per fixar posició té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Laporta. *(Pausa.)* Sí? Ara.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, honorable president. Bé, honorables..., honorable consellera, il·lustres diputats i diputades, pel que fa referència a la moció, l'esperit el puc compartir, però, doncs, certament la Generalitat no pot impulsar accions de caràcter financer, encara que sigui per a qüestions tan essencials com les matèries que afecten qüestions educatives.

I la mateixa moció, aquí, ho insinua, perquè ja és conscient que difícilment, doncs, hi hauran recursos per portar a terme tot el que es demana. En el seu punt número 2 parla que «el Govern impulsarà les accions necessàries per assegurar un finançament que es basi...» Bé, no pot fer accions. De la manera que estem, amb aquest finançament, doncs, que tenim, del tot insostenible, difícilment es poden destinar recursos a aquestes matèries.

Ho dic en el sentit que cap –em sembla que cap– dels diputats que som en aquesta cambra, doncs, estarà en desacord que cal preservar la qualitat docent i les ràtios escolars i assegurar el subministrament de l'àpat, dels àpats complets als infants de l'educació infantil i primària.

El problema de veritat és l'Estat –el problema de veritat és l'Estat–, que interfereix i qüestiona sistemàticament la Llei d'educació catalana, de Catalunya, i també, doncs, manté un sistemàtic incompliment de les seves obligacions financeres amb Catalunya.

Estic d'acord que s'ha de donar compliment al que aprova aquest Parlament i que s'ha de promoure el diàleg entre les forces polítiques quan es tracta de qüestions educatives, i d'altres qüestions segur que també, i que invertir en educació és invertir en el futur del nostre país –també. Però, certament, jo demanaria aquesta, diguem-ne, intencionalitat que tots podem compartir –la de la moció–..., que el grup proposant també defensi per a Catalunya el mateix que està defensant per

al País Basc en qüestions de finançament. Perquè aleshores podrem mantenir i millorar l'educació catalana: quan tinguem, doncs, un finançament just, que és el que ens pertoca d'acord amb l'esforç fiscal dels catalans i de les catalanes.

Gràcies.

El vicepresident primer

També per fixar posició, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, volem demanar-li disculpes, que hem trobat a faltar la seva presència en un anterior moment d'aquest Ple, i que se'ns ha justificat plenament la seva absència. Per tant, demanem disculpes.

Solidaritat Catalana per la Independència estem d'acord amb la moció presentada pel Grup Parlamentari Socialista i votarem a favor. Estem d'acord en el punt primer, sobre la continuïtat de les plantilles, inclòs el personal interí substituït –substitutiu. De fet, des de Solidaritat pensem que, inclús en condicions normals, s'hauria d'haver fet un esforç especial inclús per augmentar plantilles –ja sé què ens diran des del Govern en aquest punt–, ja que estem davant d'una realitat, que és que hi haurà desenes de milers més d'alumnes a les nostres aules i, en canvi, trobarem una situació en què tenim 1.480 docents menys, no? Per tant, quadrar les coses serà més complicat. Ja sé que la seva versió, consellera, no coincideix plenament amb la meva.

No és cap descobriment que el fracàs escolar es combat amb menys alumnes per aula i amb més mestres i professors que puguin atendre la diversitat. En aquest sentit, la feina d'anys queda malmesa per les mesures de racionalització del ministre Wert, que el Govern s'ha encarregat d'aplicar a Catalunya amb diligència i «pleitesia».

També estem d'acord en el punt 2, sobre la continuïtat al suport a les escoles bressol públiques a preus assequibles per a les famílies. I en aquest sentit, també voldríem expressar, com algun grup anterior, la nostra tristesa, la nostra indignació davant del tancament, per exemple, de l'escola bressol La Font del Rieral, de Santa Eulàlia de Ronçana, i ens agradaria saber les autèntiques raons que hi ha darrere d'aquest tancament.

Finalment, Solidaritat sempre ha estat, lògicament, contrària a tancar qualsevol escola en un país on el creixement..., un país on demogràficament tampoc estem parlant de grans baixades –baixades de població, s'entén–, sobretot si analitzem algun dels barris on s'estan eliminant escoles, com és el cas, doncs, de l'Olga Xirinacs, de Tarragona, que sota cap concepte lògic i racional es pot entendre que s'estigui tancant una escola. I més tractant-se d'una escola modelica, d'un projecte modelic i d'una escola doblement premiada en els últims cinc anys, la qual cosa fa molt difícil que s'entengui. I no voldríem pas que des de l'àmbit

internacional estiguin veient el model educatiu català com un model que elimina escoles modeliques.

El vicepresident primer

Gràcies, iHustre diputat. També per fixar posició, en nom del Subgrup Parlamentari de Ciutadans té la paraula l'il·lustre diputat senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Sí, gràcies, president. Bé, des de Ciutadans donarem suport a aquesta moció per motius que ja hem dit i hem al·legat en altres interpellacions i en altres mocions que hem fet en aquesta cambra.

Perquè encara que la consellera d'Educació i el senyor Wert ens vulguin convèncer que estudiar més alumnes a cada aula, estudiar menys hores cada dia i tenir menys professors és millor que tenir més professors, tenir menys alumnes i tenir aules més decentes, encara no ens han acabat de convèncer, no ens convenen. Sap per què no? Perquè les millors escoles amb els millors resultats normalment tenen menys alumnes per classe, més professors i menys ràtio per classe i, lògicament, més recursos per estudiar.

Vostès diran: «És proporcional la inversió en professorat, la inversió material, en escoles decentes i la ràtio per classe, és proporcional immediatament al resultat escolar?» No. Però el que també tenim molt clar des de Ciutadans és que com pitjor tinguem les aules, com menys professors tinguem, com pitjors i més saturades estiguin aquestes aules i més barracots tinguem, pitjors serveis educatius tindrem. Això és evident. I hi segueixo insistint; no m'han de convèncer a mi ni al meu grup parlamentari; han de convèncer molts pares i mares que es pregunten per què suprimim un impost a les grans fortunes de 300 milions d'euros i retallem 260 milions aquest any en educació. Hauran de convèncer molts pares i mares de per què és imprescindible tenir 948 ajuntaments i no fusionar-ne ni un en plena crisi –que ho estan fent tots els països d'Europa–, però en canvi hem de prescindir d'escoles bressol o d'escoles a Catalunya. Ens hauran d'explicar per què és imprescindible tenir una televisió pública a cada poble, a cada consell comarcal, a les diputacions, i sis televisions autonòmiques i quatre ràdios, i en canvi hem de prescindir de professorat, alumnes i servei educatiu.

Quan convencin molta gent, potser hi haurà menys gent empenyada. Mentrestant, hi haurà gent que pensen que vostè està donant prioritat a una altra cosa. En definitiva, digues-me què prioritizes i et diré qui ets; digues-me quines són les teves prioritats pressupostàries i et diré, en definitiva, quin tipus de govern i quin tipus de societat vols.

Per tot això, votarem favorablement a la moció del Grup Socialista.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rivera. També per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Ca-

talunya té la paraula ara l'il·lustre diputat senyor Juan Milián.

Juan Milián Querol

Gràcies, president. Honorable consellera, senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari Socialista ens presenta una moció sobre ensenyament que, amb tots els respectes, crec que no ataca directament els problemes actuals de l'ensenyament a Catalunya, o ho fa d'una manera molt tangencial.

Quan parlem d'ensenyament, hem de posar l'accent en quatre idees fonamentals: qualitat d'aquest ensenyament, lluita contra el fracàs escolar, racionalització de la despesa i igualtat d'oportunitats. Però que les desigualtats, en efecte, siguin les de l'esforç i el talent dels fills i no pas les desigualtats econòmiques dels pares.

Donada l'herència enverinada que han rebut tant el Govern de la Generalitat com el de l'Estat, i també la societat en el seu conjunt, hem de fer esforços per racionalitzar la despesa, per centrar-nos en allò que és més important, i a assegurar l'equitat en el sistema. La racionalització ens ha de portar, però, a prioritzar i potenciar un ensenyament de qualitat amb les eines que permetin als joves fer front als reptes del futur, que són cada dia més grans, i un model que lluiti eficaçment contra el fracàs escolar.

Però això no és el que vostès diuen en aquesta moció. Vostès demanen més despesa pública. No demanen ni més qualitat, ni tampoc més equitat. Li posaré un exemple: més important que gastar ampliant menjadors i oferint un àpat a tothom –com diuen vostès en el punt 3 de la moció–, de manera universal, el que hem d'assegurar és que les beques menjador arriben a tots els catalans que ho necessitin, tenint en compte el nivell de renda, i per tant sent més equitatius.

Sigui com sigui, no votarem en contra de tota aquesta moció, no ho farem. Hi ha punts que podem..., o entenem que introdueixen certa transparència i ens poden ajudar a dilucidar una mica els criteris d'aquest Govern i veure si segueixen els criteris de racionalitat econòmica, de cerca de la qualitat educativa, o alguns altres. Em refereixo concretament al punt quart de la moció, on es demana elaborar una relació d'escoles tancades amb un informe de les causes, les anàlisis i les dades objectives que han comportat aquests tancaments.

Votarem a favor d'aquest punt. I espero que, com deia la cançó, tinguem sort i que el Govern compleixi per un cop una moció aprovada pel Parlament i ens remeti aquest informe abans del 31 d'octubre, com demanava el senyor Font.

Per altra banda, i respecte a la qualitat de l'ensenyament, vostè ho centra tot en els interins i en les ràtios. I està bé, però crec que hi ha coses més importants per a la qualitat de l'ensenyament que un petit canvi en les ràtios. De fet, no és una creença meua: són molts estudis i són moltes experiències les que demostren que més important que les ràtios, que també ho són..., la clau contra el fracàs escolar és la qualitat dels docents,

la cultura que els pares transmeten als fills i un model educatiu basat en l'esforç, el mèrit i els coneixements.

A mi el que em preocupa realment és que es pugui fer fora del sistema aquells docents més bons, aquells que més experiència tenen, aquells que són fonamentals per a un ensenyament de qualitat. I em preocupa perquè la qualitat de l'ensenyament, com també la recuperació de les cultures de l'esforç i del mèrit, són fonamentals perquè no tinguem un dels nivells de fracàs escolar més elevats d'Europa ni tampoc un atur juvenil on un de cada dos joves que vol treballar no té feina.

I veiem els informes PISA, que són molt importants, perquè comparen els resultats, no?, de diferents països amb els quals els joves d'avui hauran de competir el dia de demà. Aquests informes PISA..., el del 2009, en concret, ens diu que la LOGSE va ser un fracàs, igual que la LOE, a l'hora de transmetre coneixements en matèries com matemàtiques i ciències, i d'ensenyar a llegir i entendre correctament textos mitjanament complexos.

Per això, quan des d'un partit socialista se'ns vol donar lliçons sobre ensenyament, com va fer vostè ahir –avui no ha estat tant així, però ahir sí que ho va fer–, el millor que podem fer és agafar les seues paraules amb certa prudència i amb molta distància.

Nosaltres volem lluitar, efectivament, contra el fracàs escolar –de veritat–, a favor de la qualitat i de l'equitat, i per això no volem que hi hagi una millora de resultats fictícia –no només una millora per aparentar–, sinó que volem que els nens n'apreguin més, s'esforcin més i estiguin més preparats per al futur. En canvi, la filosofia socialista és una altra: Zapatero ens deia fa dos anys que el fracàs escolar a Espanya és estructural i que el Govern poc hi podia fer. En una altra època, si ho recorden els il·lustres diputats, el PSOE també ens deia que l'atur a Espanya era estructural i que no s'hi podia fer res, i bé que quan va arribar el Partit Popular al Govern es va reduir l'atur a la meitat. (*Remor de veus.*) Perquè aquí ni l'atur ni el fracàs escolar són estructurals; l'únic que és estructural és la incompetència i la incapacitat d'alguns governs d'esquerres per donar solucions als problemes de la gent.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També per fixar posició, finalment, té la paraula la il·lustre diputada senyora Ramona Barrufet en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Ramona Barrufet i Santacana

Gràcies, president. Consellera, senyores i senyors diputats, compareixo per posicionar-me en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió sobre aquesta moció.

Mirin, només podem valorar de manera responsable les aportacions que siguin reals i factibles, que corresponguin a la realitat d'una situació econòmica i finan-

cera greu i complicada com la que tenim. Per tant, ja anuncio el nostre posicionament en contra de la moció.

Vostè, senyor Font, va acabar la interpellació afirmant que de cap manera recolzaran situacions adverses i tan absolutament injustes com les que està generant aquest Govern en educació a Catalunya. El Govern genera la situació de dificultat en el camp educatiu? Vostè va qualificar o, millor dit, va desqualificar les accions del departament amb expressions i un reguitzell de despropòsits i d'acusacions que no vull ni tornar a repetir, i després, llavors, presenta una moció amb tres..., amb temes clau i fonamentals –en això li donem totalment la raó–, però que suposen un augment elevadíssim de la despesa pressupostària, que vostè sap que no tenim. Però, és clar, la no-disponibilitat pressupostària no els serveix; només era lògica quan vostès ja l'havien d'aplicar a l'anterior legislatura.

Caldrà parlar d'herència. I saben per què? Doncs, perquè quan arriba una herència bona, la bonança que aporta permet una comoditat i una estabilitat que dura un temps, de la mateixa manera que una herència negativa dura i perdura durant massa temps, porta repercussions i, per tant, no es pot oblidar. No em mal interpretessin, però. Sabem que hi ha altres variables que ens han portat a la situació actual i també sabem que tota decisió comporta una o diverses conseqüències. En cap cas neguem encerts, només faltaria. I, en tot cas, alguna raó deu tenir el filòsof quan afirma que per encarar el present i mirar cap al futur es fa imprescindible analitzar i valorar els encerts i les errades del passat. Els encerts, per mantenir-los, i les errades, per poder i sobretot per saber rectificar.

Pel que fa al primer punt de la moció, vostè sap que la plantilla d'un sistema és determinada per les vacants que té i per les dotacions que han de resoldre..., i oferir l'educació; es mantindrà la plantilla de professorat per tal de poder mantenir la ràtio mestre-grup tal com..., hi havia, garantint d'aquesta manera que l'alumne tingui el cent per cent de la docència. On hi haurà acomiadaments realment massius no serà pas a Catalunya: serà a Andalusia, senyor Font, on governen vostès amb Izquierda Unida, tal com ja va anunciar la consellera.

Caldrà analitzar i caldrà valorar la normativa existent per als professorats substituïts, que va incrementar en un 105 per cent la plantilla –d'aquests professors– des de l'any 2003 al 2009. Caldrà analitzar els estudis de necessitat real i de viabilitat que de ben segur es deuen fer per implantar una normativa amb un increment de llocs de treball docent d'aquesta envergadura.

Pel que fa al segon punt, no pateixin, no es preocupin: el compliment..., i les mocions de les resolucions del Parlament estan garantides. Només dir que el departament està desplegant esforços i estudiant mesures per tal de garantir la continuïtat de les escoles bressol amb la corresponent interlocució amb la comissió mixta. Ara bé, analitzant el cost real de cada plaça –que no ho estava, d'analitzat–, i amb les disponibilitats existents. Recorden, però, que vostès ja van proposar una disminució de les subvencions davant la impossibilitat de mantenir les aportacions? Els 17 milions d'euros que rebien de l'Estat per als zero-tres ja no van

arribar el 2010. Recorden que el desplegament del mapa de llars va augmentar considerablement el nombre de places previstes obviant les necessitats demagògiques..., reals?

Pel que fa a les beques menjador, al setembre n'hi haurà més, de beques, que no aquest juny passat.

Pel que fa al tercer punt, demanen assegurar un àpat complet als infants d'educació infantil i primària i una ampliació dels menjadors escolars. Parla de les necessitats nutricionals i alimentàries de l'alumne que són usuaris del menjador, i vostè sap perfectament que ja n'estan, de garantides. Pel que fa a la denúncia dels casos de nutrició, que els mateixos fets fan que sigui demagògia el que està dient, que potser dubta de la professionalitat i la implicació dels mestres i tutors del sistema educatiu en la detecció i en la solució, si es dona el cas d'aquesta gravetat?

En el darrer punt, es demana elaborar una relació d'escoles tancades amb l'explicació de causes i anàlisis objectives. Creiem que aquesta informació s'ha donat de manera extensa i clara, diverses vegades i molt detallada. Però els posaré un exemple objectiu: la creació d'una escola amb nou places per a P3 a l'anterior legislatura, quan en el municipi en qüestió en van quedar dinou, de places de P3 que no van ser ocupades. Uns veuen en l'objectiu les dades demogràfiques, però a vostès no els serveixen, no els satisfan. Sàpiguen que tenim la valoració del síndic que dona validesa a la fusió de les escoles de Reus i al tancament, amb els motius aplicats, a l'escola Olga de Xirinaç de Tarragona.

Compartim que estem tractant temes bàsics i molt importants en la política educativa, i tant de bo els poguéssim complir, però no dubti –no dubti– de les intencions del Govern. I li plantejo un dubte: si vostè creu realment que la situació és tan desesperant, com és que comissió rere comissió estan plantejant una i una altra proposta de resolució amb un tant per cent pràcticament exclusiu sobre obres? Si realment les quantifiquéssim, només les que vostès volen imputar al pressupost del 2013, no quedaria res d'aquest pressupost del 2013 per atendre les altres necessitats educatives; exclusivament construcció.

Dit això, i per anar acabant, els volem demanar que no dubtin, com deia abans, de les intencions i les voluntats del Govern en el manteniment i en la millora del sistema educatiu, així com nosaltres, tot i les discrepàncies, no dubtem que les intencions de tots són tirar endavant el sistema educatiu. S'ofereixen a estar al darrere del departament, i tot i la falca que ens posen de..., si rectifiquem, no els voldríem al darrere, els voldríem al costat, amb un fil conductor basat en la transcendència i en la realitat, però treballant en la política educativa de Catalunya.

I ara sí, per acabar, un prec: sumin-se a la demanda del pacte fiscal. De vegades han manifestat el perquè del pacte fiscal. Doncs, miri, per poder atendre bona part d'aquestes esmenes que avui ens presenta, que realment són de temes molt importants però que saben que en la realitat del moment no podem complir.

President, consellera, senyores i senyors diputats...

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. Per pronunciar-se sobre les esmenes presentades té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Font.

Daniel Font i Cardona

Gràcies, senyor president. Agrair a tots els grups les reflexions i propostes fetes –inclòs al grup del Govern–, de les quals hem pres bona nota.

Senyor Milián, també agrair la seva intervenció i també el seu anunci de suport al punt 4; que a nosaltres, òbviament, ens hauria agradat més ampli, però en qualsevol cas ho acceptem, respectem i assumim adequadament.

Quant a les esmenes concretes que s'han presentat pels grups d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa, diré que quant a les d'Esquerra Republicana acceptem l'esmena d'addició presentada perquè exemplaritza les característiques del procés de tancament d'escoles que impulsa el Govern i permet veure els elements contradictoris que nosaltres veiem; que de vegades la percepció de la realitat és diferent segons uns o altres. Nosaltres tenim la nostra, segons la informació que ens arriba, i percebem unes coses que no ens agraden, i també accentuades d'una determinada manera, perquè estem a l'oposició, i per tant també emfatitzem aquells elements crítics que veiem que no funcionen o que fallen, des del nostre criteri. I, per tant, aquesta esmena d'Esquerra Republicana permet veure aquests elements contradictoris relacionats no amb el planejament sinó amb aspectes subjectius relacionats amb l'orientació i amb el tancament d'aquestes escoles, relacionats amb la pedagogia, per exemple, amb el tipus de model pedagògic que s'utilitza, o amb la titularitat publicoprivada.

Aquest és, efectivament, el cas de l'escola bressol pública que es suggereix, construïda amb fons públics, inaugurada fa dos anys a Santa Eulàlia de Ronçana, La Font del Rieral –fons públics, fa dos anys–, i que s'acorda suprimir ara, quan el nombre d'infants pre-inscrits és superior al nombre de places disponibles, amb la voluntat de substituir-la per una escola d'una altra titularitat. És significatiu i em sembla un bon exemple de la situació existent, que ja ens confirmaran o no si és exacta.

Ens referim a aquestes coses, enfront del discurs de la diputada de CiU, que fa referència a les dades demogràfiques. Miri, hi ha més nens acceptats, m'entén?, que places disponibles. És a dir, que en alguns casos això deu ser veritat, en altres casos no tant. A nosaltres ens arriben els casos de denúncia que no són tan veritat. Per això ho posem sobre la taula i per això ho plantejem, i per això ens agradaria tenir més informació, sobretot d'aquesta situació.

Quant a les dues esmenes d'Iniciativa per Catalunya també les acceptem, en la mesura que reivindiquen el compliment dels compromisos presos pel mateix Govern en el sentit d'assegurar el règim de beques d'escolarització i menjador escolar per als alumnes de l'escola bressol. No s'està demanant res de nou –res de nou–, si-

nó que subsisteixi allò que ja hi ha respecte als àpats escolars –menjador escolar– i la situació aquesta de..., una expressió inquietant, absolutament inquietant, que ha de repicar a les orelles de tothom, que és l'expressió «desnutrició infantil». Això ha començat –ha començat–, i per tant hem d'estar atents a això i buscar les solucions adequades.

El text de la moció, doncs, senyor president, queda redactat amb les tres esmenes incorporades..., per al qual demanem el suport de tots els grups de la cambra.

Gràcies, senyor president.

La presidenta

Cridem a votació. I és la moció amb les esmenes incorporades, i em consta que el PP demana la votació del punt 4 per separat, no? *(Pausa.)* Senyor Santi Rodríguez, punt 4 votació separada. Molt bé.

(Pausa llarga. Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta, per demanar votació separada del punt 4.

La presidenta

També. D'acord. Ja me l'havien demanat.

(Pausa llarga.)

Passem a la votació de la moció, i votem en primer lloc el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 125 vots a favor.

Votem ara la resta de la moció amb les esmenes incorporades.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 50 vots a favor i 75 en contra.

Moció

subsegüent a la interpe·l·lació al Govern sobre la política pública de cooperació (tram. 302-00171/09)

Passem al vint-i-vuitè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpe·l·lació al Govern sobre la política pública de cooperació. Presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Camats. *(Remor de veus.)*

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyora presidenta. El nostre grup parlamentari va interpel·lar el Govern a l'anterior Ple en matèria de cooperació, perquè en els darrers dos anys el pressupost de cooperació al desenvolupament –el pressu-

post públic de cooperació— s'ha reduït en un 84 per cent. (*Persisteix la remor de veus.*)

A més a més del que suposa per al pressupost de qualsevol política pública una reducció del 84 per cent..., que estic segura que els interessa a tots els que encara queden a l'hemicicle, i per tant els pregaria l'atenció adequada a la magnitud d'aquesta xifra. (*Pausa.*) Deia que després de reduir un 84 per cent el pressupost de la política pública de cooperació, a més a més ara s'afegeix l'impagament dels programes i projectes que ja s'han desenvolupat —els que ja s'han realitzat—, i que per un import de gairebé 9 milions d'euros el Govern en aquests moments deu a les ONG, a les entitats, a les associacions que ja han estat produint aquesta despesa, que ja han executat aquests projectes. Que en aquests moments tenen cooperants en el territori i que han hagut de fer front a l'avançament d'aquestes despeses, i que en aquests moments no estan cobrant del mateix Govern allò que ja han executat.

Tot plegat, aquests imports —la magnitud que suposa per al sector aquest 84 per cent reduït en dos anys, però també aquests 9 milions d'impagaments—, tot plegat, deia, representa el 0,042 per cent del pressupost de la Generalitat. Per tant, és una gran magnitud l'impacte que té en el sector, i la transcendència implica que fins i tot algunes entitats poden acabar tancant —i a banda dels acomiadaments que ja s'han produït—, però significa una part molt petita del pressupost de la Generalitat.

En paral·lel amb aquesta situació, a més a més, l'Agència Catalana de Cooperació i la direcció general han impulsat una nova via de finançament que és el finançament a partir de les entitats, de les empreses privades. El meu grup parlamentari vol deixar clar que és evident que les entitats privades, les empreses privades amb afany de lucre són agents de desenvolupament en el territori, aquí i a fora. El que neguem, el que no es pot considerar que són és agents de cooperació al desenvolupament. Entitats amb afany de lucre, que treballen legítimament per al lucre, no són agents de cooperació al desenvolupament, i per això demanem que hi hagi un tracte diferenciat i una limitació a la seva intervenció.

Per tot plegat, el nostre grup parlamentari va presentar aquesta moció amb set punts, cinc adreçats al Govern i dos adreçats a aquest Parlament. Adreçats al Govern: que hi hagi un redreçament de la política pública de cooperació. És a dir, que es restitueixi d'alguna manera el pressupost de cooperació per garantir que les entitats poden continuar subsistint i fent la seva feina, però també per garantir que continuï havent-hi una política pública de cooperació i que l'agència mantingui una mínima infraestructura i una activitat per funcionar.

Exigim, gairebé, que hi hagi un calendari perquè aquestes organitzacions, que en aquests moments es troben en la incertesa de saber no només quan sinó què acabaran cobrant del que se'ls deu, puguin conèixer quan podran rebre el que se'ls deu, i per tant el que demanem és un calendari que pugui fer-los conèixer de quan se'ls farà el pagament efectiu.

De la mateixa manera, i tal com sabem que s'han produït converses entre la direcció general i aquestes organitzacions, demanem que aquelles despeses que aquests impagaments han acabat produint en aquestes ONG puguin ser assumides en les despeses dels mateixos projectes, i que per tant allò que són els costos dels ERO, dels acomiadaments, de les gestions financeres i administratives puguin ser inclosos en allò que serà el finançament dels seus projectes i no hagin de ser assumides per les mateixes entitats.

Dimarts passat hi havia una reunió del Consell de Cooperació català en el qual s'aprovava un document sobre el patrocini en el sistema català de cooperació al desenvolupament. Tenia el vot en contra de la Federació Catalana d'ONG, i el que ve a significar és com es finançaran els projectes, com es substitueix el paper de la Generalitat..., i és substituït pel finançament de les empreses. Rebia el vot contrari de la Federació Catalana d'ONG, i inaugura una política de la qual en aquest Parlament no n'hem parlat, de la qual a la Comissió de Cooperació no se n'ha parlat, i que no s'ha acordat amb el sector. I per això..., és el que demanàvem en el punt 4, que en poguéssim parlar i acordar consensuadament.

A més a més demanem, en el cinquè punt, que es reiteri el compromís d'aquest Parlament que el 0,7 continua sent un objectiu.

Per acabar, els dos darrers punts que hem adreçat al Parlament són, un, una declaració solemne d'aquest Parlament que la cooperació continua sent vigent i necessària —la cooperació al desenvolupament—, malgrat una situació de crisi econòmica aquí i arreu del món; desterrar aquelles veus de diuen que «primer els de casa» i que en un moment de crisi no toca ajudar els de fora perquè el que cal és prioritzar els d'aquí. Per tant, que la cooperació al desenvolupament continua sent necessària.

I, finalment, ens sembla imprescindible rebutjar l'actitud del Govern quan va negar fins i tot l'accés al bany, l'aigua o el mínim de salubritat a la gent que es va tancar a la Delegació del Govern a Barcelona el dia 28 de juny, precisament per demanar que es fessin efectius els pagaments d'allò que se'ls deu.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès per defensar les esmenes presentades.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Enfrontem aquesta moció sobre la política de cooperació del Govern, des d'Esquerra Republicana, amb una certa tristor i decepció per com s'ha desenvolupat la política de cooperació a Catalunya en els darrers anys.

Creiem, i ens sap greu dir-ho, que el Govern ha renunciat a fer política de cooperació. Hi ha renunciat en el sentit que no han lluitat políticament, els responsables de la política de cooperació —en concret, de la unitat

del Govern que se n'encarrega, ni de qui en depèn—, per mantenir un finançament, una dotació pressupostària que permeti mantenir, en certa manera, el model que hi havia hagut fins ara. La retallada continuada, molt forta, d'un 84 per cent..., però la percepció que no serà la darrera, i aquesta percepció, que es va mantenint, fa que l'horitzó que tenen les ONG per davant sigui molt i molt negre. Sobretot si hi afegim que el diàleg no ha estat el fort en aquest àmbit. Segurament és qüestió de les dues bandes, però no ha estat el fort. I, per tant, afrontar una situació d'aquesta dificultat sense el diàleg que seria necessari fa que tot plegat ho faci molt més difícil.

I el Govern opta per una línia, que és la de fomentar la cooperació finançada per empreses privades, que des del nostre punt de vista pot ser complementària però no pot ser nuclear de les polítiques de cooperació. I en aquest sentit, presentar-la com la base a partir de la qual s'ha d'intentar substituir allò que fa el Govern o allò que..., aquells instruments que ajuda el Govern que els tinguin les ONG, per captar, doncs, les ajudes i la participació de la ciutadania..., creiem que prendre com un substitut aquesta cooperació de les empreses privades no és adequat, no?

A part, estem en una situació de molta tensió. De molta tensió perquè hi ha tota una sèrie de subvencions atorgades, reconegudes, que, doncs, es deuen. I que es deuen —estem parlant de més de 9 milions d'euros— i que han portat moltes entitats..., que eren projectes que ja han executat, que ja han gastat, que ja han demanat pòlisses de crèdit que han hagut de tornar amb els corresponents interessos, i que ara arriba un moment en què estan al límit, no? I, per això, per aquesta situació, doncs, s'han produït algunes mobilitzacions al sector, i si s'arriba que la Federació d'ONG de Desenvolupament a Catalunya acabin realitzant una protesta a la seu de l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament —que va ser, doncs, una protesta que crec que per a tothom va ser desagradable, en el sentit que..., per al Govern i per a la Federació d'ONG, perquè s'hi van veure forçats—..., que s'arribi a aquest punt demostra que hi han coses que probablement s'haurien de fer de manera diferent.

Nosaltres —i ho diem, com deia al principi de la meua intervenció, amb tristesa— creiem que s'ha renunciat *de facto* a impulsar polítiques de cooperació al desenvolupament. I Esquerra Republicana, que en l'anterior Govern va tenir-hi un paper important, perquè van ser militants seus que van assumir les responsabilitats en les polítiques públiques de cooperació, doncs, ho diem amb tristesa.

Nosaltres hem allargat la mà al Govern per intentar repensar el model, però fem-ho de manera conjunta amb les ONG. Per tant, el primer que cal fer és recuperar el diàleg. Per recuperar el diàleg calen alguns passos; alguns passos com poden ser, per exemple, alguns punts d'aquesta moció. I que nosaltres hem esmenat entenen que es poden acabar de millorar.

Hi han uns diners que es deuen a les ONG. Nosaltres hem fet una esmena no perquè en el termini d'un mes es paguin, sinó perquè en el termini d'un mes diguem quan es pagaran. Probablement, la data que posarem

de pagament, si s'acaba aprovant això, no agradarà gaire a les ONG, però com a mínim poder donar un horitzó. Perquè és que, si no, la incertesa encara enrareix molt més la manca de diàleg i l'escenari en què s'han de desenvolupar les polítiques de cooperació.

Hi han altres aspectes d'aquesta moció en què nosaltres estem d'acord. Aquest horitzó del 0,7, que era el que ens havíem marcat, nosaltres sempre hem defensat que sigui sobre els tributs propis, que és sobre el que podem sentir-nos responsables. Havíem presentat una esmena en aquest sentit, però ja anunciem que per facilitar el consens amb el grup proposant la retirem —l'esmena número 3.

I el que creiem és que, si s'opta per una via de cooperació mitjançant, doncs, empreses privades, aquest protocol que s'hagi de fer es presenti al Parlament amb el diàleg suficient.

Creiem que són els requisits que han de permetre reprendre el diàleg per poder recuperar les polítiques de cooperació. I acabo, presidenta, en deu segons. Les polítiques de cooperació s'han de fer amb diàleg amb el sector. I sabem que això costa. Sabem que costa perquè és un moment de retallades, i el sector —evidentment, com és lògic— s'hi resisteix, a les retallades, però hem de fer l'esforç, l'esforç continuat, per poder mantenir aquest diàleg. I crec que el Govern no ha fet aquest esforç en la mesura que nosaltres considerem suficient.

Per aquestes raons, nosaltres, entenent que el grup proposant ens ha mig avançat que les esmenes número 1 i número 2 ens les acceptaria, donarem suport a la moció per tal que es puguin recuperar les polítiques de cooperació al desenvolupament a Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista té la paraula la il·lustre senyora Núria Segú.

Núria Segú Ferré

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, prenc la paraula en nom del meu grup parlamentari en la Moció subsegüent a la interpellació sobre política pública de cooperació al desenvolupament.

Senyores i senyors, aquesta moció, més enllà de política —o, millor dit, de no-política— del Govern en cooperació al desenvolupament, en el fons del que parla també és de credibilitat i de confiança, dos actius que qualsevol país, qualsevol govern, en un context de crisi, ha de guanyar-se, i sobretot ha de saber mantenir. Malauradament, avui la credibilitat i la confiança del Govern en l'àmbit de la cooperació al desenvolupament està sota mínims. Aquest Govern, en polítiques de cooperació i també en altres àmbits, no és creïble i no genera cap confiança entre els actors del sector. L'interlocutor del Govern en cooperació no té cap credibilitat. Les ONG no reconeixen com a interlocutor el director de l'Agència Catalana de Cooperació, perquè no se'l creuen, perquè no confien en la seva paraula, perquè se senten enganyats. Per no dir que els ha

enganyat, perquè, com diria la meva àvia, «els ha fet passar amb cançons».

Fixin-se vostès que la moció, al seu punt número 2, no demana res més que un calendari de pagaments dels deutes pendents a les ONG, aquelles a qui se'ls va dir per activa i per passiva que se'ls pagaria. I avui, pel que sembla, el Govern no es vol ni comprometre amb un calendari de pagaments. Quin altre senyal més inequívoc volen? Perquè, senyores i senyors diputats, la credibilitat i la confiança es guanyen complint.

I si volen avançar en el camí de la credibilitat, en l'àmbit de les polítiques de cooperació, facin realitat allò que dimarts vostès van subscriure al Consell Català de Cooperació, aquest compromís per promoure una cooperació catalana de qualitat, compromesa amb l'eradicació de la pobresa i amb la denúncia de les causes que l'originen, un compromís que diu textualment: «Treballar per mantenir i ampliar la política pública de cooperació catalana»; que diu que es reafirmen en la necessitat de «continuar treballant per assolir el 0,7», i que també diu –que afirma– que «no es poden aturar els compromisos contrets amb els programes ja engegats», i que «no es poden trancar dràsticament», i que «cal arbitrar amb flexibilitat i imaginació mesures concretes que permetin no aturar els processos». Ho he llegit textualment. I com ho pensen complir?, em pregunto –ens preguntem–, si sembla que no volen aprovar res ni comprometre's gairebé a res.

La transacció a què hem arribat amb el grup proposant, al punt 1, va en la línia del que els acabo de llegir. I el punt 5 de la moció també va en la línia del que els acabo de llegir. Si voten aquests punts, segur que podrem avançar en el camí de la credibilitat. Com també ho farem si compleixen la resolució del «Ple de les retallades» d'aquest Parlament, en què parla també que el Govern ha de treballar per a la reestructuració del sector. Però no pas sobre la base de substituir recursos públics per recursos privats.

I, finalment, acabo dient que la confiança i credibilitat és el que avui ha de cercar el Govern entre nosaltres. I avui aquesta és una oportunitat més que tenen. Però mentre continuïn dient una cosa i fent-ne una altra –ho ha explicat molt bé el senyor portaveu d'Esquerra Republicana–; mentre continuïn renunciant-hi, però dient que es comprometen en les polítiques de cooperació –per seguir mantenint-les–; mentre continuïn dient una cosa i fent-ne una altra –com també ha passat durant aquest Ple del Parlament–; mentre continuïn menyspreant el PP públicament i pactant en privat amb ells; mentre continuïn votant amb ells, ja sigui contra els pobres, o contra la defensa de les competències dels drets dels catalans, no poden pensar altra cosa –no podem pensar altra cosa– que l'únic que avui separa Convergència i el PP són tres ratlles roges sobre un fons groc, perquè per a la resta vostès estan units.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió té la paraula la il·lustre senyora Beth Abad.

Elisabeth Abad i Giralt

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, diputats i diputades, aquest Govern des d'un inici s'ha compromès a ser transparent, rigorós i a no amagar la veritat, i és per això que ja fa temps aquest Govern va comunicar a les entitats la situació econòmica i financera en la qual es trobava. És un acte de responsabilitat i de lleialtat política dir la veritat, dir que no tenim diners. I així ho hem fet.

El Govern de la Generalitat, i el nostre grup –i ho reitero novament, perquè ho he dit en moltes ocasions–, tenen un compromís de país vers la cooperació i el desenvolupament, i aquest compromís segueix vigent malgrat tenir menys recursos. I és per això que l'actual Govern de la Generalitat està buscant noves fórmules de finançament, ja siguin a través del sector privat o d'altres organitzacions. Perquè per fer cooperació avui cal sumar, i el nostre grup, el de Convergència i Unió, creiem que sumant ens en sortirem. I aquest esforç..., és on el Govern reconeix, evidentment, la tasca de totes aquelles persones que treballen en les ONG i el seu compromís de la cooperació que estan fent arreu del món.

I, de fet, ja ho avanço –i com ja han dit, s'ha comentat–, aquest dimarts, al ple del Consell Català de Cooperació, es va trobar un punt de retrobament entre el Govern i les ONG amb el fet del retorn de les ONG a la taula de negociació, fet que celebro. Com també celebro que s'aprovés per majoria un document de la presidència del consell, el Codi ètic de patrocini i el Pla anual del 2012, refet d'acord amb les retallades del 15 de maig. També vull reconèixer, tot sigui..., de passada, la magnífica tasca que estan fent els treballadors de l'agència, perquè l'agència, malgrat el que alguns grups puguin pensar, està funcionant i està funcionant molt bé.

Mirin, Catalunya compta amb un model i una política pròpia de cooperació i és un referent en la defensa dels drets humans, i és voluntat d'aquest Govern seguir apostant-hi, malgrat les insinuacions perseverants que nosaltres volem desmantellar la cooperació i que no atenem el diàleg. Nosaltres el que fem és buscar solucions. Nosaltres estem dialogant, i és per això que s'han tingut reunions –representants de les ONG– amb la vicepresidenta del Govern, amb el secretari d'Afers Exteriors, amb el director general de Cooperació, amb mi mateixa i també amb la presidenta del Parlament. I, a més a més, s'estan buscant solucions com per exemple els convenis, que ja va comentar la vicepresidenta, amb el consell de cambres; s'estan buscant solucions en el si d'Europa, i també amb fórmules de patrocini i mecenatge. Per tant, compromís, diàleg, reconeixement, i sobretot voluntat de solucionar el problema.

Ara bé, per què ens trobem així avui? Quina és la situació en què ens vam trobar, i en què ens trobem ara? Deixi'm fer un breu relat econòmic de la situació, relacionat amb les retallades i la reducció del pressupost, del 68,25 per cent i no del 83 per cent com alguns de vostès ens volen fer creure. Mirin, la cooperació catalana va sortir l'any 2010 del Parlament amb 49 mili-

ons d'euros. Aquesta xifra sempre va ser, però, virtual. Ara en tenim dades molt concretes. La Generalitat va fer una aportació en aquell moment a l'agència de només 30,55 milions, i això té diverses conseqüències. L'agència va tenir un dèficit pressupostari de més d'11 milions d'euros. I de cara a les xifres que maneguem resulta, però, molt important destacar aquest fet. Primer, el tripartit en dos anys va disminuir el pressupost de cooperació en 38,45 milions d'euros, el que suposa un 55,7. El nou Govern de Convergència, l'any 2011, no redueix un 55 per cent, tal com s'ha dit..., sinó que el que ens trobem és que nosaltres només hem reduït un 68,25 per cent. Reducció molt important, això sí, però no del 83 per cent, com s'ha dit. Per tant...

A més, també vull destacar que dies abans que el senyor Artur Mas fos nomenat president de la Generalitat, es va signar –dos dies abans– un conveni de col·laboració en el qual es comprometien a desenvolupar un pla que era inassumible, perquè hi havia un deute de 22 milions d'euros –que això és una irresponsabilitat.

Però, bé, dit això, nosaltres busquem solucions, el nostre grup busca solucions, el Govern busca solucions. Altra cosa és que potser les solucions que nosaltres busquem és el que a vostès no els interessa, és el que realment els preocupa. Perquè aquestes solucions el que fan, potser, és qüestionar la mala gestió del Govern tripartit, i per això prediquen amb el desmantellament. Mirin, malgrat les seves crítiques, malgrat els seus discursos de canvi de model, de desmantellament de la cooperació, de privatització de la cooperació, diguin el que diguin, nosaltres busquem solucions i assumirem els deutes. No qüestionin la manera de fer-ho.

Per això nosaltres rebutgem els punts número 1, 2, 4, 5 i 7 de la proposició i acceptarem el punt 3 –retirem la nostra esmena i acceptem en la totalitat el punt 3 de la moció– i el punt 6.

Vull justificar molt breument... El punt 1 no cal, perquè ja ho hem comentat.

La presidenta

No té temps ja, eh?

Elisabeth Abad i Giralt

Sí, vaig acabant, presidenta. El punt 2: el Govern farà el possible perquè es facin efectius els pagaments, però avui no ens hi podem comprometre, i per tant diem la veritat –no ens hi podem comprometre.

El punt 4: entenem que el Consell de Cooperació ja estan fent aquesta feina.

El punt 5: nosaltres entenem plenament... D'acord amb l'objectiu internacional del 0,7 per cent, però per assolir-ho cal ser realista, i l'escenari econòmic que tenim i que vostès proposen és poc realista.

I finalment, el punt 7: només em fonamento en els mateixos termes que m'hi vaig posicionar en la Comissió d'Interior.

Moltes gràcies, presidenta, diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat té la paraula l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Gràcies, molt honorable senyora. Amb el curt temps, manifestar que estem d'acord en línies generals amb aquesta moció, si bé amb alguna discrepància en què em centraria.

Malauradament, la manca de temps obliga a no argumentar els arguments a favor de la moció, que en compartim el seu esperit però no la seva literalitat en alguns dels punts. En alguns, específicament, per una cosa, perquè no es pot obviar quina és la situació econòmica i fiscal de la Generalitat de Catalunya en el moment en el qual es demanen despeses a fer per part de la Generalitat de Catalunya. No es pot obviar que Espanya ens roba, i no es pot obviar que el 10 per cent del PIB de Catalunya cada any se'n va cap a Espanya per no tornar, i no es pot obviar que la Generalitat té aproximadament un 40 per cent per sota del pressupost que li correspondria perquè no compta amb l'accés als impostos que paguem els ciutadans i les empreses a Catalunya.

Per tant, quan diuen que es faci el mateix pressupost que el 2010, hi afegim una esmena: «...quan s'aconsegueixi que el Govern de Catalunya recapti la totalitat dels impostos», que és el que li donarà la capacitat de poder fer aquesta mena de despeses. En el mateix sentit, quan diuen que ha de fer, Catalunya, una aportació a les polítiques de cooperació del 0,7 per cent del PIB. D'acord, però en el moment en el qual l'aportació que faci Espanya també sigui del 0,7 per cent del PIB..., o inferior al 0,7 per cent del PIB. Perquè el que no s'hi val és que per una banda es robi i per altra banda hagi de ser solidari amb els diners que no tens perquè t'han robat prèviament.

I dues qüestions purament de supressió, que són el fet que... La polèmica sobre si les empreses han de fer o no política de cooperació, no hi entraré ara, però el que no pot ser és que la decisió sobre si se'ls permet o no la facin els competidors, la facin les ONG a través d'aquesta comissió. És a dir, és una decisió que no li correspon al competidor prendre, sobre si admet o no l'entrada de nous competidors en aquest àmbit.

En el mateix sentit, la que fa referència a la no-assistència –el no-càtering, per dir-ho així– en una tancada en la delegació. Home, a veure, en fi, els actes de protesta tenen com a tals..., actes de protesta reivindicativa. Demanar que a més hi hagi un servei de càtering, que hi hagi aigua i que hi hagi accés als lavabos, això em sembla que està fora de lloc, perquè la reivindicació implica això, implica sacrifici –implica sacrifici. I qui vulgui fer una tancada sense sacrifici, o que no faci la tancada o que assumeixi el sacrifici. Com fem tots.

I per últim, hi ha un punt, també de supressió, que és... (Pausa.) Perdoni, senyora presidenta, que no el trobo, ara. Era el corresponent al punt 2, que és el calendari de pagament quant a..., no, quant a les despeses bancàries i de gestió. Tal com està redactat no el podem accep-

tar. Per una raó, perquè donaria lloc a un marge de frau enorme, el fet que..., quines són les despeses bancàries i de gestió ocasionades per la demora en el pagament de les subvencions? L'acreditació és tan enormement complexa que el canvi de..., el frau seria enorme. Per tant, compartim el principi que, efectivament, això ha generat una obligació de despesa no prevista per part de les ONG, perquè no han arribat les subvencions a temps, però redactant-ho d'aquesta manera és una porta oberta al frau obert, amb el qual..., no podem compartir.

Moltes gràcies, senyora presidenta, i gràcies per la seva tolerància.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable vicepresidenta, honorable consellera, il·lustres diputats, diputades, doncs, és cert que les ONG es troben amb una asfíxia total, cal buscar solucions sobre les polítiques públiques de cooperació, però qualsevol solució de tipus econòmic ha d'anar acompanyada d'un canvi en la gestió de l'ajuda a la cooperació internacional per al desenvolupament, la pau i els drets humans.

Des de la Democràcia Catalana creiem que cal replantejar el model d'ajuda; cal incloure-hi criteris d'eficàcia i eficiència, per tal, doncs, de garantir el control i el ple desenvolupament del projecte en el país destinatari de l'ajuda. Aquests criteris han d'estar basats en el rigor, en l'experiència i en la capacitat de les ONG per dur a terme el projecte de què es tracti. I també pensem que és prou important el fet que hi hagi com a condició indispensable un partenariat entre, doncs..., alguna organització, oficial o no oficial, del país destinatari, i això per garantir la continuïtat del projecte d'ajuda. Igualment, pensem que cal un replantejament en els procediments de justificació per tal que hi hagi, doncs, un rigor garantit, i que es pugui fer un seguiment correcte de l'execució del projecte.

Amb l'esperit de la moció hi estic força d'acord, però també hi han aspectes del redactat que són contradictoris amb la situació que estem patint actualment. I, en aquest sentit, ja sé que el grup proponent, doncs, està per donar suport al pacte fiscal basat en el concert econòmic –i sempre que s'hagi parlat abans del pacte social, eh?–, i per això en alguns aspectes de la moció votaré a favor i en altres no.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, vicepresidenta, *consellera*, diputados y diputadas, uno de cada cinco ancianos en Cataluña es pobre. Actualmente en Cataluña hay más de 650.000 personas sin empleo. Uno de cada cinco hogares en Cataluña tiene ingresos inferiores a catorce mil euros. Uno de cada cuatro menores en Cataluña es pobre. En 2011 se ejecutaron más de siete mil ejecuciones hipotecarias en Cataluña. Cuatro de cada diez familias monoparentales son pobres. Y la lista es muy larga.

Proyectos subvencionados por la Agencia Catalana al Desarrollo: fortalecimiento de estrategias para mejorar el conocimiento de los servicios de salud sexual y reproductiva en el municipio de Riberalta, Bolivia, 720.000 euros; mujeres de Mali, derechos sexuales y reproductivos, 805.000; dinamización y transferencia de metodologías de iniciativas socioeducativas y comunitarias para los jóvenes de Beni-Makada, Marruecos, 150.000. Podemos seguir.

Algunos confundieron la Agencia Catalana al Desarrollo, una agencia de cooperación, con una agencia de viajes. Era el chiringuito de Esquerra Republicana de Catalunya: 65 millones de euros de presupuesto –65 millones de euros–, y el señor Carod-Rovira se ufana que era una cifra muy superior a la de muchos estados de la Unión Europea. Esta agencia se gastó 272.000 euros en la primera Fiesta de Cooperación Catalana; una verdadera fiesta, sí señor. Y la fiesta se ha acabado; la fiesta se ha terminado. Porque es muy difícil de explicarle a los ciudadanos de Cataluña que ustedes se gastaron 1 millón de euros en apoyar el bilingüismo en Ecuador. ¿Se acuerdan ustedes de la famosa lanza? (*L'orador mostra a la cambra una fotografia.*) ¿Se acuerdan de la lanza? «¿Dónde estará mi lanza...?» Esto costó 1 millón de euros, esta foto. Y la lanza se la quedó –y la lanza se la quedó, la lanza se la quedó. Y ustedes fueron cómplices de ese *malbaratament* –despilfarro– de recursos públicos.

Y si ustedes creen que en el año 2012 podemos seguir gastando 11.000 millones de pesetas, 65 millones de euros, mientras nuestros conciudadanos catalanes están en el umbral de la pobreza uno de cada cinco, es que ustedes tienen un serio problema de realidad, muy serio. Todos estamos a favor de la cooperación, y creemos que es fundamental, pero nadie puede dar una explicación satisfactoria a nuestros conciudadanos cuando uno malgasta –algunos malgastan– los recursos públicos confundiendo las agencias de cooperación con agencias de viajes, algo que ustedes permitieron. Y si no, se miran ustedes los informes de la Sindicatura de Cuentas y el uso que se hacía de los recursos públicos. Que hay que leerse los informes de la Sindicatura de Cuentas. Acabo, presidenta.

Mire, nosotros vamos a aprobar –vamos a votar favorablemente– el punto número 2, porque siempre hemos defendido que los compromisos adquiridos se deben pagar, y que las ONG catalanas no tienen por qué sufrir la negligente gestión de los recursos públicos que hizo el anterior Gobierno. Y los compromisos se tienen que abonar.

Pero, como decía, la fiesta se ha acabado.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, vicepresidenta, consellera, nosaltres tractarem en aquesta moció de fer tres apartats i anar-ne desglossant cada punt.

A la senyora Camats penso que no li estranya el que jo diré ara, perquè ho hem dit públicament: que el model de cooperació ha de canviar. El model de cooperació que teníem fins ara era un model de cooperació amb el qual podíem d'alguna manera enfrontar-nos amb les despeses que això suposava, però avui el problema que tenim és que realment no hi arribem. I quan no s'hi arriba, ha de canviar el model, i nosaltres apuntem tres camins per fer-ho. Primer, continuar comptant amb les ONG, com és normal; segon, obrint la participació al que és la iniciativa privada o el patrocini privat, com poden ser cambres de comerç, com poden ser associacions empresarials... Segona, fer una política de reactivació del voluntari vocacional –avui les ONG s'han convertit en professionals, i no aquelles ONG que coneixíem en la història de Catalunya, que eren unes ONG que realment el que aportaven era un voluntariat, que d'alguna manera eren també els que contribuïen als projectes. I el tercer model –punt d'aquest model– és que nosaltres apostem pel model anglès.

És a dir, tenim per una part que ho obrim al patrocini privat; dos, el voluntariat vocacional, i tres, realment, el que és la ciutadania, que pugui treballar per projectes, és a dir, pugui entrar en una web i pugui dir: «Escolti, jo vull col·laborar en aquest projecte, sense estar a ONG concreta.» I torno a dir –i torno a dir– que defensem la professionalitat dels cooperants i tècnics quant als camps d'actuació, perquè amb el que no estem d'acord és amb el turisme humanitari, aquells que van a passar-se uns dies fora en nom de la humanitat i a fer alguna excursió d'aquestes d'aventura, i després hem de trencar..., els plats trencats d'algun segrest que hem tingut. I aprofito ja per celebrar l'alliberament dels cooperants que van estar raptats als camps de Tindouf. Per tant, nosaltres al primer punt no podem votar a favor, perquè el primer punt no és el model que nosaltres volem.

En tema de gestió. En tema de gestió, la veritat sigui dita, que el tripartit, i en aquest cas Esquerra Republicana de Catalunya, no han tingut cap cura, realment, a l'hora de gastar i a l'hora de comprometre el Govern de torn. És a dir, del 2004 al 2010, 2,5 milions d'euros en estudis i informes. Que si algun estudi i informe –que ho veurem més endavant, i ja els anirem mencionant– fan una resposta o són una resposta, realment, al que és la cooperació..., jo particularment ho dubto.

Però escolti'm, no és simplement això. És que el tripartit i Esquerra Republicana, quan el senyor Artur Mas estava prenent possessió de president, signen quinze convenis..., hipotequen, realment, amb 22 milions

d'euros en convenis de cooperació. Alguns ja els vaig mencionar, com el del Barça i algun més. Per tant, vull dir que aquests quinze convenis porten una hipoteca de 22 milions d'euros. Ara bé –també és ben cert–, si aquest és el compromís al qual va arribar el Govern amb les ONG, les ONG no tenen cap culpa..., de no cobrar. Per tant, nosaltres estem d'acord i votarem a favor del punt número 2 i del punt número 3, que ve a dir, realment, que es faci un calendari de pagaments i, a part, les despeses financeres que hagin pogut tindre, de poder ficar els diners, anticipar aquests diners.

Compromís del 0,7? Home, senyora Camats, sé que això és el que volem tots, però siguin una mica seriosos. El Govern del tripartit, Esquerra Republicana de Catalunya, en els dos últims anys –com deia la diputada, la senyora Beth–, van retallar 38,45 milions. Escolti, i ara ens vénen a donar..., i a dir que hem d'anar al 0,7? Jo vull el 0,7, i tots volem el 0,7, però no siguin tan cíncics, en aquest cas, de buscar el 0,7 quan vostès, quan estaven governant els dos últims anys, van retallar 38,45 milions, que suposa un 55,7. Per tant, aquí nosaltres, la veritat, ens abstindrem per una qüestió òbvia, perquè sí que està en el nostre esperit el 0,7, però la veritat és que és impossible, i vostès en això no han donat exemple.

Finalitzant, en el punt número 7 nosaltres nos abstindrem per qüestions òbvies. Hem de ser responsables del que vam fer en unes altres comissions. Pensem que tancar-se d'una manera il·legal en un lloc no és prudent. És veritat que no estem parlant de gent violenta, estem parlant d'ONG, que és gent de pau, però no són les mesures, realment, que nosaltres tenim... Per tant, aquí ens abstindrem.

També dir que votarem..., ens abstindrem al punt quart, perquè pensem que el Consell de Cooperació al Desenvolupament ja està treballant en aquest tema. Per tant, no cal especificar ONG i Administració pública. I vull finalitzar...

La presidenta

Senyor diputat...

Rafael Luna Vivas

Acabo, presidenta, ara mateix. I vull finalitzar..., que votarem a favor del punt 6.

Però vull acabar dient una cosa: la cooperació, com ser català, no és patrimoni d'esquerres ni de dretes ni de ningú. La cooperació és patrimoni de tots els que tenim el sentiment i la voluntat –i, en aquest país, ho hem demostrat– per ajudar uns altres països. Que l'esquerra no s'apodori d'una cosa que no és seva, perquè l'Església ja fa molts anys va començar fent això, i avui també ho està fent –i, per cert, sense rebre ni un euro per part del Govern del tripartit. (*Remor de veus.*)

La presidenta

Té la paraula per pronunciar-se sobre les esmenes la il·lustre senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, presidenta. Ara li ho deien, senyor Luna: l'Església tampoc és de dretes ni d'esquerres –l'Església tampoc no és ni de dretes ni d'esquerres, ni la d'aquí ni la d'enlloc, em sembla, no?

Dit això... (*Remor de veus.*) La cooperació se'ns enfonsa, així, literalment. Les ONG tanquen –tancaran. I l'agència plegarà veles, perquè no té pressupost, només té deutes, i pràcticament no hi queda gent. Si volen, parlem del que va passar fa dos anys, tres anys, un any, no sé què... Sí, i del pacte fiscal i de tot el que vulguin, però la realitat és que aquesta és una moció que no qüestiona la seva política de cooperació; a mi no m'agrada la que fan, però no era el tema d'avui. El tema d'avui era que ens estan tancant les ONG i que demanem, com a mínim, si poden saber quan se'ls pagaran els deutes.

Vol que parlem de xifres, senyora Abad? Clar, el 60 per cent del que el Govern de la Generalitat ha gastat en cooperació en els darrers trenta anys, ho ha fet en un període concret, que va des del 2006 al 2010. (*Remor de veus.*) Sí, clar, és malgastat. Doncs, no, miri, és bastir una política de cooperació al desenvolupament. S'hi creu o no s'hi creu. Vostès prefereixen fer-ho amb finançament privat. És legítim, tenen majoria, ho van aprovar dimarts en contra de les ONG, ho poden fer, però no ens diguin que això és política de cooperació al desenvolupament des del sector públic. És una altra cosa! Permetin que hi hagi una confrontació de models, però no tergiversin la realitat.

Escolti, no ho dic jo. «Catalunya no hi pot renunciar» –parlen de la política de cooperació. «Dues legislatures per construir una política de cooperació d'avantguarda, dos anys per desmuntar-la.» És l'informe oficial del sector de les ONG sobre cooperació. Vostè hi era, senyora Abad, quan el van presentar. Per tant, no ens ho inventem, no és malèvola la nostra explicació, és la realitat. Vostès, legítimament, fan una altra cosa. Molt bé, tenen la majoria per fer-ho, però no ens diguin el que no fan. Estan desmuntant l'agència i estan permetent que les ONG tanquin i la gent se'n vagi al carrer.

La presidenta

Senyora Camats...

Dolors Camats i Luis

Miri, per posicionar-me sobre les esmenes...

La presidenta

Això.

Dolors Camats i Luis

...presidenta –perquè era necessari fer aquesta explicació inicial–, hem transaccionat el punt 1 amb el Grup Socialista. Perquè, certament, no hem volgut posar una referència a cap xifra ni a l'any 2010, facilitant

l'acord, demanant que el que hi hagi sigui una referència sobre la sostenibilitat pressupostària.

Acceptarem les esmenes d'Esquerra Republicana i del PSC en el punt 2. És a dir, creiem que el calendari es pot presentar abans d'un mes. Perquè no demanem que les paguin abans d'un mes; demanem un calendari abans d'un mes, i que es faci públic.

Acceptarem les esmenes tant del Grup Socialista com d'Esquerra Republicana al punt 4, és a dir, el que parla de la limitació de la participació de les empreses en el finançament de la cooperació. Perquè hi ha d'haver límits, perquè no és el mateix el finançament públic que el privat. En podríem fer un debat, i el que demanem és poder fer aquest debat. Sense permetre que hi hagi aquest protocol consensuat, el debat ja està imposat, ja van aprovar vostès, amb les ONG en contra, el que serà aquest finançament. I, sí, unes ONG que van tornar al Consell de Cooperació després d'estar un any fora del consell en protesta per l'acció del Govern.

Sobre el compromís del 0,7 no hi tenim esmenes. El que demanem és un compromís d'aquest Parlament que el 0,7 continuï sent un compromís vàlid. I és en funció dels ingressos que hi hagin. No té a veure ni amb la quantitat ni amb la fiscalitat que tenim, perquè el 0,7 sempre és en funció de la riquesa d'un país. Si és menys –ara, segurament–, hauria de baixar, perquè estem en recessió; si hi hagués un pacte fiscal; si hi hagués independència, el que calgui..., seria en funció de la riquesa d'un país. Per tant, sempre és depenent i sempre és un percentatge.

I, finalment, senyor Cañas, precisament perquè sabem de primera mà, ja, a casa nostra què vol dir viure en pobresa i exclusió, hauríem de ser els més conscients de saber què vol dir viure en pobresa i exclusió en un país en el qual, a més a més, no hi ha democràcia, no hi ha serveis públics, com són els països empobrits. Precisament això és el que demanem en aquest punt 5: que ara no sigui l'excusa de la pobresa que hi ha aquí la que ens faci ser insolidaris amb la pobresa que hi pugui haver a qualsevol lloc del món. Perquè, com deia el dia de la interpellació, és igual si la persona que pateix és a la plaça Catalunya...

La presidenta

Senyora Camats...

Dolors Camats i Luis

...o a la plaça de qualsevol altre lloc del món. Em sembla que això ens hauria de ser..., indistint.

I, finalment, senyor Tena, sí, els que protesten han de ser, allò, coherents amb la seva protesta, i si es tanquen han de patir i han de ser soferts, però negar-los anar al lavabo, i que sigui el Govern qui ho faci, em semblava que era un pèl massa exagerat, i que aquest Parlament podia estirar les orelles al Govern.

Gràcies.

(Pausa.)

La presidenta

Senyora Camats, la transacció la té?

(Pausa. Diversos diputats demanen per parlar.)

Votacions separades, senyor Turull?

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta. Demanaríem votació separada dels punts 3 i 6.

La presidenta

3 i 6. Senyor Cañas?

Jordi Cañas Pérez

Sí, presidenta. Para pedir votación separada y la lectura de la transacción del...

La presidenta

Torni a repetir-ho, si us plau.

Jordi Cañas Pérez

Para pedir votación separada de los puntos 2, 3, 4 y..., 2, 3 y 4, y pedir la lectura, por favor, de la transacción al punto 4.

La presidenta

D'acord, sí. El 2 i el 4 poden anar junts o per separat? *(Veus de fons.)* Molt bé. Senyor López Tena.

Alfons López i Tena

Bé, per demanar si es poden repartir quines són les transaccions, perquè no les tenim, i, per l'altra, per demanar votació separada –i per separat cadascun dels punts– del punt primer, del punt tercer, del punt quart i del punt 7, i del punt 5. *(Veus de fons.)* No, exactament tot, no.

La presidenta

Un, dos, tres, quatre, cinc, sis i set. Tinc els set. S'ha demanat votació separada dels set punts. Per tant, els farem un per un.

I la lectura de la transacció, d'acord amb el que ha dit la senyora Camats, és en el punt 1.b de l'esmena del Partit Socialista. I la transacció és: després de «Catalunya», «garantint, entre altres, la consignació pressupostària que permeti la sostenibilitat dels projectes i programes engegats en els quals contribueix l'ACCD, així com de la seva cooperació directa». I continuaria «i la incorporació del personal». Aquesta és la transacció, d'acord?

Doncs, passem a votar punt per punt, tenint en compte que s'han incorporat esmenes d'Esquerra Republicana i del Partit Socialista al punt 2 i al punt 4.

Votem, en primer lloc, el punt 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 43 vots a favor, 76 en contra i 3 abstencions.

Votem el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 62 vots a favor i 60 en contra.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 119 vots a favor i 3 en contra.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 45 vots a favor, 63 en contra i 14 abstencions.

Votem el punt cinquè.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 42 vots a favor, 63 en contra i 17 abstencions.

Votem el punt sisè.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 119 vots a favor i 3 abstencions.

I votem el punt setè.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 42 vots a favor, 63 en contra i 17 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la retirada de residus tòxics de l'embassament de Flix (tram. 302-00170/09)

Passem al punt de l'ordre del dia vint-i-setè, Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la retirada de residus tòxics de l'embassament de Flix. Presentada pel Grup Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Núria Ventura.

Núria Ventura Brusca

Gràcies, presidenta. Presentem, tot seguit, la Moció subsegüent a la interpellació sobre la retirada dels residus tòxics de l'embassament de Flix. Com dèiem fa quinze dies, en la interpellació al conseller: 760.000 tones, aproximadament, de sediments, contaminants, organoclorats i de metalls pesats com el mercuri, amb contingut tòxic i radioactiu.

Una moció amb doble exigència: la primera, a l'Agència Catalana de l'Aigua perquè acceleri els tràmits que li corresponen per a les obres del pla de restitució, i la segona, al Govern espanyol perquè iniciï la retirada dels llocs tòxics de l'embassament de Flix dins d'aquest any 2012, tal com està previst. Una extracció

del llots tòxics i un pla de restitució que no hem de confondre tampoc amb el pla d'emergència; dos parts d'una mateixa obra. No renunciem ni a una ni a l'altra. Ni tampoc, perquè no posa enloc que hagi de ser així, podem condicionar la primera a la segona. Si de cas seria a la inversa: si no hi ha extracció de llots no hi ha pla de restitució, perquè recordem que aquest pla és una figura contemplada a l'article 130.4 de la Llei d'aigües, per a compensar aquells àmbits territorials afectats per obres d'interès general, en aquest cas la neteja de l'embassament.

El pla inclou 144 actuacions en municipis de les Terres de l'Ebre i el Priorat, entre les quals trobem la construcció de nous dipòsits i noves captacions, millores i ampliacions d'instal·lacions existents o sistemes de control de la qualitat de l'aigua. Algunes –recordem-ho també– d'aquestes obres estan adjudicades i només pendents del pagament de les expropiacions.

Tornant, però, a la part de l'obra de l'extracció dels llots, hem de tenir en compte la importància d'aquesta. Suposa una inversió superior als 140 milions d'euros, la xifra més elevada que mai s'ha destinat a inversió pública a la Ribera d'Ebre, i donen feina a més de cent treballadors de forma directa, però suposen sobretot una oportunitat per al present i futur econòmic de tot el territori, en la mesura que puguem convertir el Laboratori Tecnològic de Flix..., com a centre especialitzat en tecnologia ambiental, referent a nivell europeu, que basi la seva recerca en l'estudi de sòls contaminants i en la gestió ambiental i posi a la pràctica allò que tant pregonem de la innovació, la recerca i l'especialització.

Per què aquesta doble exigència que plantejem en la moció? Perquè assistim preocupats al que suposem que és la preparació del terreny per a una propera paralització d'aquestes obres. Ens temem que amb l'excusa de la crisi, de les retallades o de la seguretat vagi passant el temps i tot el que s'ha fet fins ara no serveixi per a res. Per tant, podem dir, si volen, que aquesta és una moció preventiva. Volem alertar, a la vegada, que la paralització de l'extracció dels llots tòxics de l'embassament de Flix significa més treballadors a l'atur, malbaratament dels recursos públics invertits fins ara, problemes mediambientals de conseqüències incalculables; en definitiva, un futur molt i molt negre per a la ribera.

I, evidentment, entenem des del Grup Parlamentari Socialista que tots els esforços per evitar-ho seran pocs. I considerem que és el Govern de la Generalitat qui hauria de liderar aquesta exigència davant Madrid, a la vegada, evidentment, que ha de fer els deures que li pertoquen perquè no es perdi ni un sol dia, ni tampoc ni un sol euro.

I és per això que esperem els vots favorables de la resta de grups de la cambra a aquesta moció que presenta el Grup Parlamentari Socialista.

Gràcies, presidenta; gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa té la pa-

raula l'honorable senyor Salvador Milà per defensar les esmenes.

Salvador Milà i Solsona

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyor conseller... Miri, a la primavera del 2004 qui els parla, com a conseller de Medi Ambient, va tenir ocasió d'obrir un calaix i trobar-se un informe, que feia mesos que estava amagat –anys–, sobre la perillositat de l'embassament de Flix i la presència d'elements contaminants.

En aquell moment vam creure que era el deure de responsabilitat –com ens recordava aquest dematí el conseller, no?: «Un govern ha de ser responsable»– que no podíem amagar per més temps aquest problema..., de buscar complicitats amb el territori, explicant que això havia de ser una oportunitat i no un problema –perquè resoldre les herències sempre és una oportunitat–, i a més vàrem buscar la complicitat del Ministerio de Medio Ambiente perquè hi posés els recursos necessaris del Fons de cohesió. Això s'ha articulat, com saben, amb una proposta de restauració territorial i amb un pla de retirada dels llots contaminants, que té un cost importantíssim i que ha obtingut fons comunitaris per als dos aspectes.

Del que es tracta avui aquí, com diu la moció, amb la qual estem totalment d'acord i a la qual només hem formulat esmenes de matís, és que no quedi paralitzada aquesta actuació –que és estratègica, és vital per a les comarques i els municipis riberencs– per qualsevol altra excusa, especialment tenint en compte que el cost que pot representar –que representa– per a la Generalitat, o més específicament per a l'Agència Catalana de l'Aigua, és mínim, i que també, com s'ha dit, no es pot portar la confusió al territori parlant de plans d'emergència i de les actuacions del Pla de restitució territorial, que és una actuació perfectament prevista. Aquest pla de restitució havia d'estar acabat el 2011 –finals del 2011, segons el conveni signat amb el Ministerio de Medio Ambiente. A l'anterior Govern, com no es cansa de repetir el conseller, ho fèiem tot fatal, molt malament, però vam aconseguir aquest conveni i vam aconseguir bastants centenars de milions d'euros per a retirada dels llots i això. Va ser una de les coses que excepcionalment deuríem fer una mica bé. Ara del que es tracta és que això no es perdi. I perquè això es realitzi és vital que es realitzi i s'executin les obres de millora d'abastament, i de garantia d'aquest abastament a aquests municipis.

També, aprofitant aquesta situació, l'anterior Govern, dintre de la seva escassa capacitat, va entreveure la possibilitat de millorar també les condicions d'abastament de molts municipis que no queden afectats directament pel risc de la possible sobreexida de llots contaminants, com són tots els municipis del Baix Ebre, Montsià, Ribera d'Ebre, Terra Alta i Priorat, que estan a menys de quinze quilòmetres en línia recta. Són quaranta municipis que van tenir també el seu pla de millora d'abastament.

El que es demana en les esmenes que hem presentat, complementant les mocions, és que, en el primer punt,

l'ACA compleixi els seus deures –en l'annex primer i segon. Senyor conseller, que són poquíssims diners, poquíssims diners fins i tot en la situació gravíssima de finançament en què es troba l'Agència Catalana de l'Aigua. En algunes ocasions tenim informacions que hi han obres que ha d'executar el ministeri que estan pendents de pagar expropiacions de mil, o poc més de mil, i escaig –milers d'euros–..., mil euros. És a dir, no podem deixar perdre aquestes obres, que el ministeri té l'excusa que no les executa perquè li falta la disponibilitat de terrenys. Tot el que són l'annex 1 i l'annex 2. Això és el que demanem aquí.

A l'esmena número 3, comprensius per la situació, proposem que l'ACA reelabori o elabori un calendari amb una proposta de finançament de les actuacions de l'annex 3, atès que aquest finançament correspon íntegrament a la Generalitat de Catalunya i ja comprenem que no és una urgència immediata. Però que sí que és important que formi part del paquet: d'aquests municipis que no estan influïts directament, no estan sota l'ombra, diríem, de les possibles contaminacions derivades del flux dels cabals que passen per Flix.

També mantenim l'esmena número 4, en el sentit que es convoqui la comissió de seguiment, tal com estava previst –que fa molt temps que no es reuneix–, on es puguin esbandir tots els dubtes que puguin tenir els diferents municipis que estan afectats, i que d'alguna manera puguin participar i ser coneixedors que això tindrà un desllorigador.

Acabo també cridant l'atenció al Govern, que segur que ho té present, que quan es facin desaigües extraordinaris de l'embassament de Mequinensa per treure'ls les plantes, tingui en compte que aquesta sobreexida pot arrossegar també elements contaminants. I, per tant, això s'hauria de tenir en compte.

I això ens porta una vegada més a aquesta visió integral de totes les actuacions que s'han de fer en aquest tram final de l'Ebre, i que s'acceleri sobretot la construcció, la realització d'aquestes actuacions de millora, perquè aquestes terres ho necessiten i perquè, en definitiva, com s'ha dit també en la presentació de la moció, és una oportunitat per al territori, des del punt de vista econòmic, tota l'activitat que es generarà al voltant.

Per tant, agraïm, doncs, la bona disposició del grup proponent respecte a les esmenes. Hi han unes transaccions que, en tot cas, la ponent els explicarà posteriorment.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula l'il·lustre senyor Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. Conseller... Anuncio ja d'entrada, abans de la meua intervenció, el vot favorable a la moció presentada pel Grup Socialista, a la qual hem pre-

sentat un seguit d'esmenes que han estat transaccionades i que, per tant, la ponent explicarà amb posterioritat, però que en tot cas, em sembla, milloraven el text. Però que ja..., d'entrada ja estàvem d'acord en el seu contingut.

Pensem que l'embassament de Flix o l'abocament de Flix és una llarga història que aflora el 2004, però que havia estat durant un centenar d'anys ben bons, des de la instal·lació de la fàbrica, inicialment situada al costat del riu Ebre..., ja s'hi havien anat abocant, des de feia molts anys, diversos residus. Això és el que el 2004 va provocar al final que aflorés, però que, en tot cas, algunes imatges aèries, com ens van mostrar la setmana passada, quan vam tenir ocasió de visitar les instal·lacions..., ja en anys anteriors les imatges aèries ja marcaven unes taques claríssimament de tots aquests residus. Ha estat un error, un «error centenari» –podríem anomenar-lo així–, que al final ha hagut de trobar i ha hagut de tenir una solució. I és el 2004, com bé s'esmentava, quan comença a haver-hi la preocupació i quan es comença a posar remei a aquesta situació, com no podia ser d'una altra manera.

És un projecte ambiciós, és un projecte complicat, donada la diversitat i la complexitat dels residus abocats allà, i per tant la mateixa barreja dels residus provoca que la seva neteja i la seva restitució no siguin fàcils. Però malgrat això el Govern escomet una empresa prou complicada, busca els fons a nivell europeu, n'aporta de propis i també n'obté de fons espanyols. Per tant, és una obra de gran envergadura, amb 140 milions d'euros, com apuntava abans la ponent –per tant, una gran inversió–, que ha de permetre d'una vegada per totes, doncs, iniciar o procedir a la neteja d'aquest tram del riu Ebre.

El conseller parlava la setmana passada que es tractava –aquests abocaments– d'una bomba de rellotgeria i que s'havia de desactivar de manera responsable, i que, per tant, no es podia actuar... Hi estem totalment d'acord, des d'aquest punt de vista: no es pot fer una actuació de qualsevol manera. Però, en tot cas, entenem que l'àmbit de planificació està fet i que per tant, doncs, el que s'ha de fer és executar. El que ens preocupa, i és en la línia en què va la moció..., ens preocupa que el retard en l'execució d'aquestes obres de retirada dels llots del mateix riu comporti més perill del que suposaria la seva retirada.

Entenem i som conscients també, doncs, que hi ha tot un pla, diguem-ne, per evitar..., i, en tot cas, de previsió per si hi hagués qualsevol accident durant la retirada dels llots, però ens sembla que algunes d'aquestes obres són complementàries i que, per tant, no podem condicionar l'execució de l'extracció dels llots simplement a unes obres que són de tipus complementari i que es van acordar per beneficiar els municipis que eren limítrofs o que eren banyats pel riu Ebre.

Per tant, el que demanem, i per això donem suport a la moció, és que..., no podem de cap de les maneres retardar l'execució d'aquesta obra. Pensem que ha avançat a bon ritme i de bona manera. Per tant, aturar-se aquí seria fer una passa enrere; seria abocar, perdre uns diners, uns recursos públics que ja s'hi han esmerçat, ja estan invertits en gran manera allà. I que,

per tant, aturar en qualsevol moment aquestes obres o condicionar la retirada dels llots a l'execució de la resta d'obres seria fer una passa enrere.

Per tant, demanem també al mateix temps al Govern de la Generalitat que no sigui presoner d'algunes actituds localistes que es puguin donar en algun dels municipis que pugui oposar-se a l'execució de l'extracció de llot mentre no estiguin acabades totes les obres del pla de restitució. I, per tant, el que entenem és que el Govern ha de ser valent i ha de tirar endavant.

Entenem també que és una oportunitat per al desenvolupament econòmic de les Terres de l'Ebre. L'execució ja està en dansa, de la planta de tractament, la qual entenem que, més que –tal com preveu el mateix projecte– desmuntar-la..., potser valdria la pena buscar algun tipus d'inversor que permetés en un futur donar una utilitat a aquesta planta i, per tant, dinamitzar també des d'un altre punt de vista l'economia de les Terres de l'Ebre.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió té la paraula la il·lustre senyora Meritxell Roigé.

Meritxell Roigé i Pedrola

Gràcies, presidenta. Conseller... Ens trobem davant una greu situació d'existència, com saben, d'uns residus tòxics al pantà de Flix, situació generada al llarg de molts anys i que suposa un risc ambiental per al riu Ebre, el riu més important del país.

I no només és una situació greu per al nostre riu, sinó que és una situació que ens afecta tot el territori de les Terres de l'Ebre; m'atreviria a dir que és molt important per al país, per la importància de l'actuació, pel volum i tipologia de residus existents i perquè, en definitiva, aquest és un problema a resoldre per preservar la vida i riquesa natural del nostre riu. Ens cal, però, una gestió molt acurada d'aquestes actuacions de descontaminació per la importància i conseqüències que se'n poden derivar.

Des del principi, el Govern de la Generalitat ja ha manifestat la ferma voluntat que aquest procés tiri endavant i es resolgui al més aviat possible, ja que, tal com va expressar el conseller al darrer Ple, la voluntat del Govern amb relació al procés de retirada de residus és que es compleixi el que l'Estat va assumir –el compromís que va assumir legalment–, que no és altre que fer que l'Estat assumeixi l'eliminació del risc de les acumulacions de residus contaminants existents.

Però aquesta retirada d'aquests residus acumulats cal que es faci amb totes les garanties, i qui us parla n'és coneixedora, en tant que regidora d'un dels municipis on cal actuar prèviament en aquesta descontaminació. Per aquest motiu és imprescindible que es conculguin totes les actuacions del pla de restitució, que ha de garantir el subministrament d'aigua en condicions a tots els municipis que s'abasteixen d'aquífers que es poden veure afectats per un possible risc de contaminació.

Des del Govern es continua amb la voluntat d'executar aquestes actuacions: la part que li pertoca a l'ACA, que és la menor, i la part d'execució d'obres que correspon a l'empresa estatal Acuamed, i així ho va manifestar el conseller, tot i les dificultats de l'ACA, que tots vostès coneixen i que sovint n'han parlat en aquest plenari, i de la qual..., aquest Govern és hereu d'una mala gestió dels anys anteriors.

Des del territori de les Terres de l'Ebre, des dels diferents municipis volem que les obres comencin com més aviat millor, però no admetem declaracions que no es corresponen amb la realitat i que es fan sense certa generositat territorial que va existir en el moment que vam acordar tots plegats l'extracció en comptes del confinament. I aquí m'estic referint a una recent visita d'uns quants diputats d'aquest Parlament al municipi de Flix, visita que, per cert, només va comptar amb diputats del tripartit, fet que em fa constatar que veig que continua gaudint de molt bona salut, almenys pel que fa les visites al territori. I que, en tot cas, em torna a fer expressar de nou la descortesia que suposa en aquest sentit, tenint en compte que dels diputats que van assistir en aquella visita al municipi només hi havia una diputada de Terres de l'Ebre. Recordar-los que hi han tres diputades de Convergència i Unió al territori; recordar-los també que Convergència i Unió és la força majoritària no només a les Terres de l'Ebre, sinó també i especialment a la Ribera d'Ebre. Però en tot cas, a part de ser una descortesia, també amaga una realitat existent, o vol amagar una realitat existent.

Dit això, no podem compartir les declaracions efectuades pel senyor Sanglas, per la senyora Ventura, també per la senyora Grau –que em sap greu que avui no estiga aquí–, ja que a tots vostès, després d'escoltar-los les declaracions que han fet, els faria certes preguntes: com pensen resoldre la situació, si es produís un accident a hores d'ara? Perquè el que van fer l'altre dia va ser demanar que les obres comencessin ja. Com pensen subministrar l'aigua a les poblacions de les Terres de l'Ebre? Com pensen subministrar-la a municipis de la Ribera, o per exemple com pensen subministrar-la a Tortosa ciutat, en cas que hi hagués un accident. No sé si ho saben, però per exemple hi han obres pendents a una EMD, a Jesús, on hi ha un hospital. I, per tant, com pensem subministrar-la-hi. L'alcalde de Flix va dir: «Amb cisternes.» Vostès mateixos també ho van dir. Jo, en tot cas, sí que els diria que això és absolutament impossible. I també recordar-li a la senyora Grau, que també sento..., lamento molt que avui no hi siga, que va dir que eren discussions de campanars entre alcaldes, que en tot cas mai són discussions de campanars, sinó que es tracta de garantir la seguretat de les persones.

A més, també, des del Consell d'Alcaldes de la Ribera d'Ebre..., aquest mateix dilluns es va arribar a un acord pel qual es demanava que aquestes obres es portessin a terme de seguida, però que en tot cas mai es portessin a terme sense garantir que hi hagués aquest subministrament d'aigua a tota la població amb seguretat. No amb cisternes: amb seguretat i en condicions.

I els vull recordar que, al seu moment, en el Govern del Partit Socialista –com al Govern tripartit..., i els

tècnics, van avalar aquesta extracció, però sempre que fos condicionada a una realització d'unes obres, i així és com se va aprovar. Aquestes, per tant, no són obres per compensar res, com va dir l'alcalde socialista de Flix la setmana passada. No són obres per compensar res, són obres per garantir la seguretat de les persones i l'abastament d'aigua a la població. Per tant, si s'han adoptat mesures per tal que l'aigua arribi en condicions i arribi aigua amb seguretat al Camp de Tarragona –aquestes obres ja estan fetes–, també demanem que existisquen aquestes obres prèvies per a les Terres de l'Ebre.

I podem acceptar aquesta transacció a la qual s'ha arribat a causa que es demanda que es portin a terme aquestes obres de descontaminació, però que també es portin a terme les obres de restitució que han de garantir aquest abastament d'aigua que garanteixi la seguretat de les persones.

Per tant –vaig acabant–, insistim des de Convergència i Unió, i hi continuarem insistint, perquè es portin a terme les obres d'extracció de Flix, perquè comencin de seguida, però no admetrem mai que es puga posar en risc la nostra població. Per tant, des del grup parlamentari, des del mateix Govern, seguirem treballant, insistint per tal que aquesta actuació tan important per a la comarca de la ribera, per a les Terres de l'Ebre, es porti a terme, però sempre que abans es garanteixi la seguretat de les persones que vivim al territori.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per posicionar-se té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller, il·lustres diputats, diputades, bé, la retirada dels residus tòxics acumulats durant anys, durant dècades, a l'embassament de Flix és un procés que es va iniciar ja fa vuit anys, que no es pot aturar, i que això seria molt perjudicial per a la ribera de l'Ebre..., i de tot el país.

Estem parlant, aproximadament, de 760.000 tones de residus. Això, estem parlant d'una autèntica muntanya al fons del riu: de sediments contaminants, d'organoclorats, metalls pesants com el mercuri, d'un alt grau contaminant. En aquest aspecte el territori està patint un incompliment per part del Govern de l'Estat. És un incompliment d'una inversió que es va prometre i no s'està fent, i aleshores ens trobem que el projecte de recuperació mediambiental més important del sud d'Europa, doncs, ha quedat paralitzat.

Més enllà dels problemes mediambientals, ens trobem que s'està hipotecant el futur de la comarca. Aquí ho sabeu millor els diputats que sou d'aquesta zona, no? I, en aquest sentit, sabem que és una comarca que l'activitat econòmica està al voltant del riu Ebre: estem parlant d'una agricultura de qualitat, d'un turisme i d'unes implantacions industrials.

I, per tant, jo donaré suport a aquesta proposició del Partit Socialista, perquè entenc, doncs, que el que s'està demanant és el compliment d'una obligació a la qual s'havien compromès, i a més a més que és una reivindicació històrica de la comarca.

Gràcies, molt honorable presidenta, honorable conseller, il·lustres diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat té la paraula l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Gràcies, molt honorable senyora. Per manifestar la nostra adhesió i assumptió íntegra del contingut de la proposta, de la moció, a més amb les transaccions fetes i amb les que s'han incorporat, que la milloren tècnicament.

Assumim com a propis els arguments que s'han donat i, per tant, de cara a la brevetat i a acabar aquest Ple, ho faríem solament des de l'escó, a efectes d'anunciar el nostre vot favorable i la nostra felicitació per haver presentat aquesta moció.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, *conseller*, diputados, diputadas, bueno, casi un siglo de vertidos de una empresa –Erkimia, en su momento, Electroquímica de Flix, Ercros–, más de 700.000 metros cúbicos. Es decir: como el campo del Barça, cien metros hacia arriba de lodos tóxicos.

De los cuales hay acumulaciones de cadmio, uranio-238, torio-230, mercurio, cromo, níquel, zinc, metales pesados, ¿eh? Bien. El río, bueno, como un vertedero, como una cloaca industrial. Resulta que tenemos que limpiarlo. Y nos preguntamos: ¿Quién contamina paga? No. ¿Quién paga esto? El conjunto de los ciudadanos, el erario público. Ercros, ni el 5 por ciento de los más de 210 millones de euros. Lo digo para poner un poco en situación el tema, ¿eh? ¿Quién contamina paga? No. El Estado paga, como pasó con Boliden, por ejemplo. Lamentable.

Y ahora resulta que tenemos comprometido un plan muy ambicioso de limpieza, tenemos un plan bien estructurado en cuanto a las fases, un plan muy ambicioso técnica y tecnológicamente, un plan que puede crear un *know-how* importante de cómo tratar este tipo de residuos, estos lodos, y resulta que tenemos un gobierno que dice: «La Generalitat exigirá al Estado que no se extraigan los lodos tóxicos del embalse hasta que no esté garantizado el plan de restitución.» Muy bien, después nos quejaremos, ¿no? ¿Después les escucharé aquí quejarse, a ustedes, cuando digan que no se ha ejecutado en tiempo y forma la extracción de los lodos? ¿Que no hay política de campanario, aquí?

Hombre, y tanto que hay política de campanario. Hay intereses territoriales. ¿Saben por qué? Porque... Hay una parte de legitimidad en aquello que ustedes dicen, porque hay que garantizar que el plan de restitución se ejecute en tiempo y forma. Ah, anteponerlo como una condición *sine qua non* a la hora empezar la extracción de los lodos, pudiendo comprometer la extracción de los mismos porque el ministerio puede ser que se acoja a eso para paralizar esta segunda fase, es plenamente irresponsable.

La exigencia de las actuaciones en paralelo de la finalización del plan de inversiones..., contarían ustedes con nuestro apoyo. Pero vincular, con una intencionalidad que es obviamente de territorio, pero no en la forma presentada..., de la que ustedes dicen, sino otra, la electoral. Que ya somos aquí todos muy mayorcitos, ¿eh? Es la electoral. Entonces es un poco irresponsable.

Yo creo que la prioridad –acabo, presidenta, de verdad– es eliminar esta bomba química del territorio. Esa es la prioridad en la cual todos deberíamos estar.

Y yo también aprovecho la oportunidad para felicitar en este caso al Partit dels Socialistes de Catalunya por la presentación de esta propuesta.

Gracias, presidenta, diputados, diputadas.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

Rafael Luna i Vivas

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, jo no felicitaré el Partit Socialista per aquesta moció. Evidentment que no els felicitaré, per una qüestió molt fàcil.

Miri, senyora Núria Ventura, a vostès els ha passat alguna cosa a Madrid, perquè vostè presenta una moció que és exigir al Ministeri d'Agricultura, demanar al Govern de l'Estat... Escolti'm, vostès tenen cent vint diputats a Madrid? Catorze penso que són de Catalunya. Que ja no es porten bé? Que no poden fer aquesta feina on correspon fer aquesta feina? Sí, és així. Sap per què? Perquè vostès han utilitzat això amb més..., pur cinisme i oportunisme polític. I els diré per què.

Mirin, vostès volen ara que en sis mesos se faci el que amb set anys no han fet vostès. Els que han fet..., en set anys no han fet vostès. I els diré per què, perquè després aniré parant i, *vamos*, i detallant una mica el tema. S'ha retardat? I tant que s'ha retardat. Sap per què? Perquè vostès no ho van aprovar als pressupostos generals de l'Estat quan corresponia, quan els tocava, i ho va haver de fer el Partit Popular quan va arribar. I el juny, el juny d'aquest any hi ha una partida pressupostària, realment, d'una dotació per fer aquests treballs. Aquest és el retard.

Però encara li diré més retard, m'entén? És que... Parlem d'Acuamed? Li fa gràcia, que parlem d'Acuamed? Doncs, parlem d'Acuamed. Miri, Acuamed és una societat estatal en la qual vostès van deixar un forat de

800 milions d'euros –800 milions d'euros, ho sap molt bé–, i amb alguna contractació una mica rara. Però, bé, 800 milions d'euros. Vostè sap que Acuamed ha fet un munt d'obres que no s'han pogut ficar en marxa, una d'elles les dessaladores. Sap per què? Perquè el cost que té l'extracció d'aigua dessalada és superior a aquell al qual vostès van arribar en un acord amb els regants. Sap què vol dir? El cost és de seixanta, vuitanta cèntims per metre cúbic, quan vostès fan un acord de venda de l'aigua de trenta-cinc cèntims per metre cúbic. Se n'adona? On està el negoci?

Doncs, bé, el Partit Popular, el Govern del Partit Popular, el que ha fet és que es va trobar davant d'un forat de 800 milions d'euros d'una empresa, d'una societat estatal. I que van fer..., el primer era, doncs, recórrer –ho podíem haver portat, i se'n va parlar, i va ser la gran bomba als mitjans de comunicació– a un concurs de creditors. I al final sap què ha fet el Govern del Partit Popular? El que vostès no han fet: donar un préstec de 350 milions –firmats fa poc, fa tres setmanes–, i la pròxima firma, de 150 milions, fins arribar a 500 milions, per fer el que vostès no van fer..., i el forat que vostès van crear a l'empresa d'Acuamed. Això és el que ha fet el Govern del Partit Popular.

I vostès tenen després la cara de vindre aquí i presentar aquesta moció? Vostès? No siguin tan cíncics i no siguin tan oportunistes de vindre aquí a carregar el mort, realment, al qui no li correspon. Si les obres no han continuat, si les obres no han tirat endavant, és per culpa del Partit Socialista Obrer Espanyol, del senyor Rubalcaba i del senyor Zapatero. Per cert, que no sé on està; que s'ho passi bé. (*Rialles.*) Simplement dir-li això.

I vull acabar dient-li una cosa. Miri, nosaltres –nosaltres– no votarem a favor. Sé que uns altres grups s'han penjat..., per oportunisme polític, també, perquè a Convergència li ha interessat també tindre aquest trosset de medalla, no siga que li passi com al transvasament de l'Ebre i es quedi fora. Nosaltres no, nosaltres no tenim cap problema de votar en contra d'un oportunisme que vostè ha portat aquí, i una falta de serietat i rigor que no té nom. I no té nom perquè, la veritat, la culpabilitat que això no hagi sigut ni hagi tirat endavant són vostès, amb una empresa pública amb 800 milions de forat que hem hagut de treure nosaltres per poder tirar endavant el que s'ha fet. Ho hem complert amb els pressupostos i ho hem complert, realment, donant aquest préstec. I quan vostè vulgui, senyora Núria Ventura, podem parlar de més coses d'aquesta important empresa d'Acuamed.

Per cert, el dia 30 d'aquest mes la directora general visitarà aquestes obres que vostès van impulsar i que estan paralitzades, perquè realment no es poden tirar endavant.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula la il·lustre senyora Núria Ventura per pronunciar-se sobre les esmenes. (*Pausa.*) Senyora Ventura.

Núria Ventura Brusca

Sí, gràcies, presidenta. Conseller... Com ja han explicat els grups que m'han precedit en l'ús de la paraula, s'han presentat quatre esmenes, tres de conjuntes d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i Esquerra Republicana de Catalunya, i una altra de Convergència i Unió.

Hem acceptat les tres primeres –n'hem acceptat una i hem presentat dos transaccions que tenen tots els grups– perquè entenem, realment, que milloren el text. I no hem acceptat, en este cas, l'esmena de Convergència i Unió perquè sincerament creiem, i avui amb les manifestacions que ha fet la diputada Roigé així s'ha demostrat, que es juga, que s'abona el terreny de la confusió entre el que són els plans d'emergència i els plans de restitució.

I des del Grup Parlamentari Socialista el que creiem és que en aquests moments el que cal és claredat i sumar esforços per fer realitat aquest projecte de vital importància per al territori. Un projecte que ja hem explicat: té no només una vessant mediambiental, sinó també una vessant econòmica important. I si ara condicionem, com es pretén fer quan ja hi ha una part important de la inversió feta, quan tot està preparat ja, condicionem, dic, l'extracció dels llocs a l'execució de tot el pla de restitució, què significa? Esperar deu, vint anys més per netejar el riu, el seu entorn, per recuperar la dignitat com a territori?

Això damunt del paper, perquè, no ens enganyem, la realitat –i la coneixem tots– és que aquesta hipotètica paralització de les obres ara, i més vista la intervenció i la voluntat del Partit Popular que m'ha precedit en l'ús de la paraula, en un context com aquest, amb el Govern del Partit Popular a Espanya, de crisi econòmica sense precedents i de restriccions pressupostàries, posa en perill la viabilitat i la continuïtat de tot el projecte de descontaminació. Que fa més d'un any que està en marxa, senyor Luna; no està paralitzat, continua. Els treballadors estan fent feina, van veure-ho fa quinze dies; per tant, estan treballant. Vostè mateix acaba de dir aquí ara que estaven paralitzades, i això no és cert. Ho hem dit abans, es tracta d'una moció preventiva, no volem que es paren aquestes obres.

Deia que, a més, hem de tenir en compte, si volia que parléssim de finançament, que hi ha fons europeus que, si no es justifiquen, es poden perdre.

Seguretat i garantia, tota i més. Per això existeixen els plans d'emergència, que són els que preveuen el subministrament d'aigua de boca amb camions cisterna. No ho preveuen els diputats del tripartit, ho preveuen els plans d'emergència.

I acabo insistint en aquesta doble exigència que planteja la moció i que crec que és en el que ens hem de centrar: no renunciem a res, volem la neteja de l'embassament de manera immediata i volem totes i cadascuna de les obres del Pla de restitució territorial, un compromís del Govern de la Generalitat i del Govern de Madrid amb el territori.

I és per això que els demanem el seu suport a la moció, que finalment, després de les transaccions a les quals hem arribat, quedaria en quatre punts.

Gràcies, presidenta. Gràcies, senyores i senyors diputats.

(Pausa. Marc Sanglas i Alcantarilla demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Sanglas?

Marc Sanglas i Alcantarilla

Per al·lusions.

La presidenta

Ja hem dit que avui no faríem al·lusions –no faríem torn d'al·lusions.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Un segon, és que... *(Pausa.)* Senyora Roigé...

La presidenta

Hem dit que no, senyor Sanglas, hem dit que no. I, si no, tornem a començar. Ho hem dit en la Junta de Portaveus: no hi han al·lusions.

(Pausa llarga.)

Passem a la votació de la moció amb les esmenes incorporades acceptades i les dues transaccions.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 98 vots a favor i 14 en contra.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les decisions del Departament d'Ensenyament i les condicions als centres d'ensenyament (tram. 302-00172/09)

Passem al darrer punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les decisions del Departament d'Ensenyament i les condicions als centres d'ensenyament. Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, presidenta. *(Remor de veus. Pausa.)*

La presidenta

Sí, sí, senyora Simó, ja pot començar. Senyores diputades, senyors diputats...

Anna Simó i Castelló

Presidenta, gràcies. Bé, l'última moció del dia i d'aquest Ple, sobre la interpel·lació que vam presentar re-

ferida a les darreres decisions del Departament d'Ensenyament.

Es pot vestir com es vulgui, es pot posar el retrovisor com s'ha fet abans, es pot dir que la culpa era d'uns altres, es pot dir que no hi ha més remei, es pot dir que no hi ha alternatives, es poden dir moltes coses, però la veritat és que el proper curs s'incrementarà el nombre d'alumnes per aula, s'incrementaran les hores lectives del professorat, es tancaran aules a P3, s'empitjorarà el sistema de substitució de les baixes del professorat, es reduirà el nombre de professors als centres públics i als serveis destinats a atendre l'alumnat amb necessitats educatives específiques, se suprimiran els PQPI finançats per Empresa i Ocupació, es retallen de forma brutal les subvencions a les escoles bressol municipals i a les escoles de música, s'incrementen les taxes universitàries, es creen taxes a la formació professional, i tot això posant en risc l'escola inclusiva i aprofundint en la dualització del servei educatiu de Catalunya.

Corren temps de crisi, sí, però hi ha alternatives, hi ha d'haver prioritats.

Però resulta que les retallades a l'educació pública van molt més enllà que una suposada gestió eficient –que abans no ho era, segons el Govern actual– del pressupost. Perquè fan tuf ideològic, perquè tenen prejudicis ideològics al darrere, perquè en el fons veus que els fets porten cap a posar en risc la cohesió social i l'equitat educativa i no hi ha..., no s'escolten les alternatives que es plantegen, ni es compleixen les lleis de què ens dotem aquest Parlament: ni la Llei d'educació de Catalunya, que diu que ha d'haver-hi recursos suficients per tirar endavant tots els principis, objectius, lletra, música i esperit de la Llei d'educació de Catalunya, ni es compleix la Llei de creació de llars d'infants de qualitat, especialment els apartats que fan referència a la dotació de recursos per desenvolupar-les.

És per això que el primer punt de la nostra moció demana de complir la lletra i l'esperit de la LEC i de la Llei de creació de llars d'infants de qualitat; que es doni compliment a la moció que es va aprovar –la 98/IX–, especialment en allò referent a les transferències als ens locals per mantenir les escoles bressol, i que s'aturi la disminució continuada de recursos destinats a polítiques educatives.

I per això hi hem posat de nou el punt 8 de la moció, que és –hi insistim i hi insistirem–: incrementin els ingressos –incrementin els ingressos–, perquè si no posar el retrovisor i parlar d'herències no té sentit, deixa de..., perdre sentit, no té cap tipus de força quan una herència que s'havia rebut, per exemple, sobre l'impost de successions i donacions es canvia per tal que aquell 6 per cent que podria permetre's perfectament –sense ànim recaptatori– pagar l'impost de successions i donacions deixi de pagar-lo. Perquè més de 140 milions d'euros dedicats a l'escola pública..., doncs, una altra cosa tindríem entre mans. Per tant, això no ens serveix.

I també diem que no apliquin el reial decret, i que dialoguin, i que faci el Govern el que li toca fer, que és reunir-se amb el ministre Wert i dir-li: «Escolti'm,

vostè ara està treballant amb una llei orgànica, que serà l'enèsima ja, que tornarem molt al passat, i això no ho poden fer.» Això és el que demanem que faci el Govern: que negociï, que parli amb el Govern de l'Estat..., amb aquesta llei orgànica, que ja es veu a venir que trepitjarà competències. I més aviat serà «com un elefant en una cacharrería», que es diu.

I, a més a més, el que també voldríem dir és que es dialogui: que es dialogui amb el docents, amb els directius, que no se'ls criminalitzi, i que s'atengui la diversitat i la individualitat.

I, per altra banda, dir que acceptem l'esmena que ha presentat Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa al punt 9 sobre les retallades salarials, els increments de jornada i el no-pagament al personal substitut del mes de juliol.

L'atenció a la diversitat, l'atenció individualitzada als alumnes i el que s'està fent amb les retallades a les USEE, als CREDA, als EAP, no té nom; el que s'està fent amb els plans d'acollida –amb els plans d'entorn i les aules d'acollida– no té nom. Hi ha d'altres alternatives, que és posar-hi més recursos. Però, és clar, hi ha col·lectius que no es poden tocar, i d'altres que sí que ens hi atrevim. Així no es fa cohesió social, així no es tira endavant el futur d'un país.

Per això els demanem que donin suport a aquesta moció i, el que seria més important, que la complissin.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa la il·lustre senyora Dolors Camats per defensar les esmenes presentades.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, presidenta. Per anunciar el vot favorable del nostre grup parlamentari en aquesta moció que avui es discuteix, perquè compartim tots i cadascun dels punts, i especialment perquè el que demana també és lleialtat a la llei i lleialtat als compromisos amb aquest Parlament, segurament davant dels recurrents incompliments del Govern als mandats parlamentaris que estem veient des de l'inici de legislatura.

El nostre grup parlamentari ha presentat una esmena en el punt 9, en el sentit que les retallades salarials, els increments de la jornada i el no-pagament al personal substitut el mes de juliol es retiri com a decisió del Govern i, sobretot –i estem convençuts que Convergència i Unió acceptarà aquest punt–, s'obri un diàleg amb els representants del personal docent i les famílies per negociar i acordar les mesures que han d'afectar el proper curs.

I diem que estem convençuts que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió acceptarà aquest punt perquè entre altres coses és el desig de la consellera. La consellera –oi, consellera?– té el desig que l'inici de curs sigui tranquil. Per això ha emplaçat els sindicats,

les famílies, els moviments a trobar-se en breu i a parlar amb ella, no? –les entitats del MUCE–, a poder parlar i a pactar un inici de curs tranquil. Com a mínim a parlar-ne. És el que diu la nostra esmena: que hi hagi diàleg, que en parlin, que posin mesures a la taula a canvi que hi hagi un inici de curs amb pau i assossegat. La consellera no vol més samarretes grogues, ni més pancartes, ni la vaga del dia de l'inici de curs. I, per tant, estem convençuts que davant d'aquesta voluntat de poder parlar de l'inici de curs –que en definitiva vol dir parlar de totes aquestes mesures de què parla la moció, que afecten..., i que possibilitaran que hi hagi o no un inici de curs tranquil–, estem, deia, convençuts que Convergència i Unió acceptarà que hi hagi aquest diàleg, perquè, hi insistim, és el que la consellera ha ofert, ha demanat i ja té previst per a la setmana vinent.

Res més. Només afegir-nos, hi insistim, al que diu aquesta moció i celebrar que probablement alguna de les coses positives que té aquest atac ferotge –que no es pot dir d'una altra manera– a la manera de fer de la nostra escola, amb aquest reguitzell de mesures, és la possibilitat de posar d'acord moltes organitzacions.

I avui s'ha presentat de nou una nova plataforma, la Plataforma per l'Educació 0-3 Cat, que aglutina moviments, entitats, pares, mestres, pedagogs i partits que de nou hauran de fer allò que van fer abans de l'any 2003, que és defensar el zero-tres i defensar l'escola pública davant de la feina que feia el Govern de la Generalitat –governat per Convergència i Unió. Uns quants anys després aquestes entitats s'han de tornar a trobar per tornar a fer aquella feina, que és defensar l'escola pública, i aquesta vegada el zero-tres amenaçat, davant de la gestió del Govern de Convergència i Unió.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per fixar la seva posició té en primer lloc la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable vicepresidenta, honorable conseller, il·lustres diputats, diputades, bé, estic d'acord a defensar amb tots els instruments que tenim al nostre abast la Llei d'educació de Catalunya; també aquestes polítiques que s'han demostrat ja realment eficients, que incorpora el Pla nacional per l'educació.

Penso que l'ensenyament ha de tenir, doncs, un professorat laboralment reconegut, professionalment de qualitat i a més a més socialment compromès. Penso també que la formació professional ha de donar servei, ha de donar resposta a les necessitats educatives del país, i, doncs, això en una societat globalitzada i del coneixement, i en el marc, context, d'una Unió Europea.

Estic d'acord a fer una política educativa de proximitat a la ciutadania, de donar servei a l'alumnat, a les famílies, tot mantenint la cooperació, la coresponsabilització i la cogestió educativa de les corporacions locals

amb el Departament d'Ensenyament. I, doncs, a la vegada també penso que s'ha de redissenar el mapa escolar de Catalunya, per preveure el futur i també les necessitats d'edificis dels estudis de secundària, com hi fa referència la moció.

Esquerra Republicana de Catalunya sap perfectament que Catalunya necessita estructures d'estat per poder mantenir i millorar la nostra política educativa. Per tant, doncs, en alguns aspectes de la moció li donaré suport, i els que estiguin en contradicció amb totes aquestes qüestions que fan referència a un finançament injust, doncs, m'hi posicionaré en contra.

Gràcies, molt honorable presidenta; honorables vicepresidenta i consellera, il·lustres diputats i diputades, gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat té la paraula l'il·lustre senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Gràcies, presidenta. De l'escó estant, voldria dir que donem suport a aquesta moció.

Pensem que els punts 1, 2 i 3 recullen perfectament algunes de les més dramàtiques situacions que enfronta l'educació a casa nostra en aquests moments: les reduccions dels ajuts a les escoles bressol, l'aturada de les construccions escolars, la retallada dels ingressos per cobrir les despeses de funcionament dels centres públics, els tancaments de diversos centres, reducció de beques i reducció d'ajuts a les famílies. Tot plegat fa un panorama certament esglaiador. Pensem que hi ha un rerefons, no sé si volgutament o no buscat, en el sentit de la dualització a la qual ha fet referència la diputada abans i la privatització de l'educació a casa nostra, cosa que crec que xoca amb una llarga tradició.

Els punts 4 i 5 denuncien que la Generalitat ha decidit aplicar el reial decret del Govern de l'Estat –el decret Wert, amb les mesures proposades pel ministre– en la seva totalitat, després d'haver aplicat les seves retallades. Aquest dematí una diputada del Partit Popular insinuava que el ministre no havia tingut prou temps per estudiar-se bé la situació. Esperem, doncs, que tinguin en compte en el futur la realitat nacional de Catalunya.

Quant als punts 9, 10 i 11, sobre la renegociació de les retallades salarials, hem de tenir en compte que a més de la reducció del sou i de les condicions laborals també es redueix el professorat d'escoles i instituts, ja que no només augmenten les hores dels docents sinó que es perden les d'un munt de professionals que ja no hi són i que dedicaven temps a tractar les famílies i la diversitat.

En general, doncs, coincidim amb tots els punts de la moció presentada. Però, en tot cas, hi trobaríem a faltar dos punts bàsics: un primer seria una referència a la necessitat de tenir una fiscalitat pròpia, si realment volem tenir una educació pública i de qualitat en el nostre país, i, dos, la necessitat d'assumir i de fer rea-

litat, en totes les mocions que fan referència a l'educació..., la necessitat d'un blindatge per a la immersió en català a l'educació.

En tot cas, ens donem per molt satisfets que bona part de les preocupacions de la plataforma Defensem l'Escola en Català hagin estat tractades i assumides en la primera moció presentada en el dia d'avui.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans té la paraula l'illustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. Bé, nosaltres donarem suport a alguns dels punts, tots aquells que fan referència a no retallar encara més en l'àmbit sanitari, a renegociar també les retallades en el sector educatiu.

Però, lògicament, no podem estar a favor de donar compliment a la lletra i l'esperit de la Llei d'educació de Catalunya, entre altres coses perquè hi ha una part que és inconstitucional i, per tant, el que hem de fer és derogar uns certs articles, deixar d'aplicar un sistema il·legal com la immersió lingüística en una sola llengua i aplicar un sistema de convivència lingüística trilingüe, que és de sentit comú i de justícia. Per tant, votarem en contra del punt 1.

Quant al punt 4, diu: «No aplicar el reial decret.» Bé, ja veiem el to que està agafant aquest Parlament, que és no aplicar el decret, no complir la sentència, desacatar no sé què. Un exemple de democràcia, evidentment, i ho dic irònicament. Els decrets, les lleis –és l'abecé de la democràcia– es compleixen. I després es poden recórrer, i després un pot estar-hi en contra i pot portar-ho a un tribunal i pot opinar fins i tot d'aquests decrets. El que no pot fer és dir: «No complir el decret, no sé què.» Però, on estem, «no complir el decret, no sé què»? El decret s'aplica i si no agrada es recorre, però no pot dir: «No compleixo el decret.» Ja sé que aquí no es compleixen els decrets, ja sé que en aquesta cambra..., i aquest Govern no compleix les sentències del Suprem, ja sé que aquest Govern no compleix les sentències del Constitucional, però, home, aprovar-ho en seu parlamentària ja em sembla del tot surrealista. Per tant, votarem que no a no aplicar..., perquè no és que estiguem d'acord amb el decret, però no podem votar això en seu parlamentària, perquè és incompatible amb ser democràtics.

El punt cinquè: «Negociar amb el Govern mantenir el règim lingüístic vigent de Catalunya.» Mantenir el règim *il·legal* vigent a Catalunya, per part del Govern. Per tant, hi estem en contra. És més, li demanem al Govern del Partit Popular que apliqui el que porta en el seu programa, que és la llei de llengües, que hauria de garantir que es pugui estudiar en totes les llengües oficials en aquells territoris que tenen llengua cooficial, i també en la llengua oficial de tot l'Estat, que és l'espanyol. Per tant, volem tot el contrari, volem que s'apliqui un règim de convivència, no d'exclusió; vo-

lem un règim on no es prohibeixi estudiar en una llengua oficial a Catalunya, com passa. No hi ha cap lloc d'Europa on es prohibeixi estudiar en la llengua oficial.

I ja que parlen alguns de genocidis, doncs, suposo que vostès consideren genocides els senyors del PNV, no?, perquè fa trenta anys que fan línies separades on es parla en eusquera, en espanyol i en bilingüe. Suposo que vostès consideraran els seus companys nacionalistes del PNV genocides, no? Ho pregunto. Ho dic perquè com que diuen tals barbaritats aquí... Però no els he sentit mai –no els he sentit mai– criticar el model basc de tres línies, perquè quan ho fa el Partit Popular, el Partit Socialista, o quan ho defensa Ciutadans, és el «genocidi», però quan ho fa el PNV i els hereus de la xenofòbia, que són el PNV del senyor....

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

Albert Rivera Díaz

...Sabino Arana, doncs, resulta que és democràcia pura i dura. Doncs, miri, no, és..., tres línies al País Basc, que no és el nostre model, però vostès mai diuen ni «mu».

Per tant, per acabar, presidenta, demanem votació separada del punt 1, del punt 4 i del punt 5, perquè de la resta de punts hi estem a favor, i així ho votarem.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya té la paraula l'illustre senyor Juan Milián.

Juan Milián Querol

Gràcies, presidenta. Honorable consellera, senyores, senyors diputats, si m'ho permeten, intentaré ser breu, com abans amb la senyora Camats, ja que en la moció que hem debatut abans del Grup Parlamentari Socialista, doncs, hem tocat alguns dels temes que ara es tracten en aquesta moció i no voldria repetir els mateixos arguments.

Votarem, com és obvi, negativament a tots aquells punts que vagin en contra directament o indirecta del reial decret llei que permet la racionalització de la despesa pública en educació. Creiem que és un molt bon decret. És un decret que permet la racionalització de la despesa per poder centrar-la en allò que és fonamental per a l'ensenyament. I és que hem d'entendre que la despesa pública no és un bé, o no és bona, en si mateixa. S'han de tenir unes prioritats clares. I quan els recursos són escassos, com els actuals, cal apostar per aquestes prioritats, que en el cas del Partit Popular són, com deia abans, la qualitat dels docents, la igualtat d'oportunitats i la lluita contra el fracàs escolar.

Per tant, votarem en contra de tots aquells punts d'aquesta moció, que són uns quants, que vagin en contra de la racionalització econòmica sense tenir com a contrapartida un clar millorament de la qualitat edu-

cativa. Així, doncs, el decret, com la reforma educativa que vindrà després de l'estiu, permet o dona eines a les comunitats autònomes per reconduir la despesa cap allà on és realment necessària.

Val a dir també que deu ser –o que és– un bon decret, perquè la Generalitat –o deu considerar que és bo per als catalans– ha corregut, l'ha aplicat molt ràpid, ha anat més ràpid que ningú i ha anat més lluny que ningú. O no ha augmentat ja la Generalitat la ràtio d'alumnes a les aules? O no ha disminuït ja el nombre d'interins? O no ha augmentat ja una hora lectiva als docents?

Ara el que fa falta és que aquesta racionalització de la despesa serveixi per a invertir on calgui, millorar la qualitat del sistema educatiu. Si això no es fa, els catalans no entendran que a Espanya hi hagi un govern fent reformes i prenent les decisions necessàries per treure els catalans de la crisi i en canvi a Catalunya la Generalitat es dediqui a crear polèmiques innecessàries, com les de les carmanyoles, o a posar pals a les rodes, com les amenaces del recurs. És a dir, cada dia que passa el grup que dona suport al Govern demostra més que no són el pal de paller de res, sinó que moltes vegades són un pal a la roda del futur o d'un millor futur per als joves catalans.

Altres punts d'aquesta moció, senyora Simó, em semblen més encertats, i per això ens abstindrem o votarem a favor. Per exemple, en el punt onze, quan parla de la jornada continuada. Aquest és un tema força important; força important perquè té unes importants repercussions educatives, familiars i socials. En aquest cas la conselleria no ha mirat per les prioritats –ha actuat, com deia abans, simplement pensant en la reducció de la despesa–, no ha tingut en compte ni l'impacte ni el rendiment escolar, ni les famílies, ni què faran els nens a les tardes quedant-se sols a casa o al carrer. Nosaltres no estariem, *a priori*, en contra de la jornada continuada, però sí que estem en contra de la improvisació, que no s'estudiï bé la mesura i que no s'adoptin moltes més mesures complementàries: com més activitats extraescolars, una ampliació dels horaris de les biblioteques escolars o un major suport a la conciliació laboral. De fet, en aquest sentit ja vam presentar fa unes setmanes una proposta de resolució que ens permetrà tornar a fer aquest debat en una comissió.

Els ajustos, en definitiva, s'han de fer amb seny i sempre que serveixi per a millorar la situació en el futur. I és que, igual que deia abans que no m'agradava el perjudici de l'esquerra, que creu que qualsevol despesa pública és bona en si mateixa, tampoc crec en el perjudici del nacionalista que pensa que qualsevol retallada no identitària també és bona en si mateixa. El reial decret llei permet racionalitzar la despesa i centrar-la en allò que és important, que millora l'ensenyament, però la Generalitat retalla irracionalment sense tenir en compte ni la qualitat de l'ensenyament ni la realitat de les famílies.

Per tant, nosaltres votarem en conseqüència a favor de la racionalitat i de la millora de tot allò que és essencial per a l'ensenyament i votarem en contra de tot allò que signifiqui un augment de despesa poc justificat en una època com l'actual.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula en nom del Grup Parlamentari Socialista l'il·lustre senyor Daniel Font.

Daniel Font i Cardona

Gràcies, senyora presidenta. De l'escó estant, per manifestar que compartim els diferents punts de la moció presentada sobre condicions dels centres educatius de Catalunya, presentada per Esquerra Republicana i explicada a bastament en cada un dels seus punts; que també ens sembla bé l'esmena presentada per Iniciativa, relacionada amb el diàleg sobre condicions laborals amb mestres i professorat en aquest moment de gran dificultat i d'incertesa sobre el seu futur, i que, per tant, votarem a favor de la moció en cadascun dels seus punts.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió té la paraula l'il·lustre senyor Antoni Balasch.

Antoni Balasch i Parisi

Gràcies, presidenta. Honorable consellera, il·lustres diputats i diputades, bé, compareixem avui per debatre la moció amb referència a la interpellació plantejada, òbviament amb un tema, amb un enunciat ja molt ample, molt gran: decisions del Departament d'Ensenyament –aquí hi cap tot– i condicions dels centres –en què hi cap també gran cosa. Per tant, difícil és concretar.

En tot cas, per mirar de centrar-nos directes a la moció presentada, doncs, mirin, vostès demanen més diners per a les escoles bressol. I nosaltres els diem: «Hi estem d'acord.» Vostès demanen recuperar la inversió que es feia. I nosaltres diem: «Hi estem d'acord.» Vostès demanen reducció progressiva de les restriccions pressupostàries. I nosaltres diem: «Hi estem d'acord.» Vostès diuen: «Renegociar les retallades salarials, els increments de la jornada i el no pagament al personal substituït del mes de juliol.» Hi estem d'acord. Que la Generalitat posi als plans educatius d'entorn els euros que l'Estat ha deixat d'aportar? Doncs, escolti'm, també hi estem d'acord, tot i que no s'haurien hagut de retirar aquests diners. També hi estem d'acord. «Recuperar els ajuts per a l'acollida matinal, recuperar les beques i les subvencions a les AMPA i a les federacions d'AMPA.» Doncs, nosaltres també hi estem d'acord, amb tot això.

I, a més a més, també estem d'acord amb moltes coses que no s'han posat a la moció, com poden ser moltes obres que es presenten a través de PR a les comissions, que hi estem votant en contra però que també hi estem d'acord.

Algú es planteja dir: què passa aquí? Escolti'm, des de Convergència i Unió creiem en les persones, estem al servei de les persones. Així ho fem i així consta al

nostre programa electoral, i centra en les persones l'eix de les nostres polítiques. Perquè Convergència i Unió té ànima social. I ho vull tornar a dir, perquè sembla que ja..., quan es parla de «tuf» i es parla d'altres coses –que si «s'estan carregant el model»–, ho hem de dir i ho hem de repetir: té ànima social. I, per tant..., jo crec que la tinc personalment, des del món professional, del món de l'educació, de la pedagogia i de la pedagogia terapèutica, i des del servei als ajuntaments i a l'ajuntament del meu poble, Albesa. I, per tant, també ho fem com a partit polític. Però vull deixar ben clar que Convergència i Unió té una forta ànima social basada en el servei i en l'atenció a les persones i en l'atenció de les persones.

Perquè una cosa que vull deixar clara, i que hauríem de tenir tots clar, és que una cosa és voler i l'altra és poder. I aquí em centraré. Perquè penso que compartim moltes coses. Però el que no compartim, per les intervencions que han anat fent consecutivament, en la mateixa línia, és..., una cosa és voler i l'altra és poder. Per tant, em centraré a intentar diferenciar-los això. Se'ns presenten dues situacions, quan parlem de voler i de poder. Una que és la felicitat: «Volem i podem, i, si volem i podem, ho fem tot.» Cap problema, felicitat. Per mi, acaba tenint conseqüències, alguna, que el risc... Té dues necessitats: una, que la caixa respongui, i si respon, podem, i una altra, educativament, que no tot es pot donar –no tot es pot donar. Un bon pare no li dóna tot al seu fill. Per tant... Però si volem i podem, endavant, felicitat.

Hi ha una situació que és més trista, que és: «Volem i no podem», que fa referència a la situació actual i que genera a qui governa patiment, i que genera sofriment per l'altre –que el tenim–, i que genera neguit, i que genera impotència en veure necessitats a les quals no es pot arribar. I les genera, i les tenim. I ara hi ha algú que, estant en una situació com aquesta, vol optar per fer-ho igual, continuant com si tot això no existís. I això no és així, aquesta no és la realitat. Tenim més deute i... Si incrementem i fem més deute, si encara en féssim més, fórem més insolidaris amb les generacions futures. Per tant, actuaríem en contra del que tots plegats volem. No hi volem actuar, en contra.

Tenim ànima social. Nosaltres no volem agreujar el problema, nosaltres no volem tenir una intervenció, no volem ser intervinguts. Si algú ho vol ser i en té ganes, que ho digui. No ho volem ser. I aquest matí ho deia el conseller Recoder –ho ha dit aquí–: «No es pot governar només amb el cor.» Sí amb el cor; només amb el cor, no.

Per tant, per ser solidaris no es pot ensorrar el país. Per poder tenir futur hem de passar amb el que tenim i intentar minimitzar els ajustaments, i intentar buscar una gestió eficient i eficaç, una gestió austera que permeti que tot això..., fer-ho realitat. Potser hem de perdre comoditat, sí. N'estem perdent? Sí –de comoditat. Però estem salvant el servei. I aquí hem d'agrair –ja ho ha fet la consellera moltes vegades– l'esforç que fa la comunitat educativa, els professionals de l'ensenyament, que fan un esforç molt potent per garantir això.

Vostès saben de la situació financera de la Generalitat. No m'hi referiré, perquè se m'està esgotant el temps.

I, per tant, passaré a..., que és la que centra tot això, no? Però dir, i ho torno a dir, que el 75 per cent, i ho saben, dels diners de la Generalitat van a serveis socials. I ho saben. I hi ha ànima social. I hi ha bona gestió i hi ha bons resultats educatius, que són ascendants. Malgrat tot, hi ha resultats educatius ascendants. I s'està fent previsió de futur, des de l'anàlisi, des del rigor, des de la transparència, amb un pla de xoc que va presentar la consellera i que l'ha presentat aquí, i n'ha donat mil explicacions.

Per tant, nosaltres volem deixar clar que volem i no podem fins allà on voldríem, i que estem optimitzant tots els recursos. Ens agradaria que s'hi apuntessin especialment aquells que no volen estar al pacte fiscal, que és la clau per a aquesta ànima social que tenim i que volem tirar endavant. Apuntin-s'hi, els qui no s'hi volen apuntar.

Moltes gràcies, presidenta; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

De l'escó estant, presidenta. Acceptarem l'esmena d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. I agrairíem que el company de Convergència i Unió que ara ha intervingut es llegís el punt número 8 de la nostra moció, en què aportem alternatives per valor de 1.000 milions d'euros per tal de poder fer polítiques amb unes altres prioritats. Ha anat esmentant tota la moció, però ha saltat curiosament la proposta número 8, que és quan plantejarem altres alternatives econòmiques i altres prioritats.

Moltes gràcies.

La presidenta

Tinc petició de votació separada, per part de Ciutadans, de l'apartat 1, l'apartat 4 i l'apartat 5. Senyor Turull... (Pausa.) Votació separada?

Jordi Turull i Negre

Sí, gràcies, presidenta, de l'1, el 5 i l'11, nosaltres.

La presidenta

El 2?

Jordi Turull i Negre

El punt 1, 5 i 11.

La presidenta

Cada un per separat?

Jordi Turull i Negre

Per nosaltres no hi ha problema, es poden fer els tres junts.

La presidenta

Molt bé. I per Ciutadans l'1 i el 5 poden anar junts? *(Pausa.)* Molt bé. *(Veus de fons.)* Quin? *(Pausa.)* Molt bé. Per tant, 1 i 5, 4, i 11.

(Pausa llarga.)

Passem a votar la darrera moció.

Començarem votant els punts 1 i 5.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 94 vots a favor i 12 en contra.

Votem ara el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 36 vots a favor i 70 en contra.

Votem ara el punt 11.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 106 vots a favor.

I ara votem la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 38 vots a favor, 67 en contra i 1 abstenció.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de vuit del vespre i dos minuts.